

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Toni Morrison
Tanrı ocuğu
Korusun*

Türkçesi: Elif Ersavcı

*SEL

2.
BASKI

TANRI ÇOCUĞU KORUSUN*

TONI MORRISON, (Chloe Anthony Wofford), 1931'de Ohio'da doğdu. Howard ve Cornell üniversitelerinde edebiyat eğitimi aldı. Tezini Virginia Woolf ve William Faulkner'in eserleri üzerine hazırladı. Texas Southern Üniversitesi'nde ve Howard'da İngilizce dersleri verdi. İlk romanının tohumlarını da Howard'da katıldığı bir yazı grubunda attı. Daha sonraki yıllarda editörlüğün yanı sıra akademide ders vermeyi sürdürdü. 1989'dan emekli olduğu 2006 yılına kadar Princeton Üniversitesi Beşeri Bilimler kürsüsünde görev yaptı.

National Book Critics Circle Award, American Book Award, Presidential Medal of Freedom, National Humanities Medal ve *Sevilen* adlı kitabıyla Pulitzer gibi pek çok önemli ödüle layık görülen Toni Morrison, 1993 yılında Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazanarak, bu ödülün verildiği ilk siyahi kadın oldu. *Merhamet*, *Sevilen* ve *Tanrı Çocuğu Korusun*'dan sonra *En Mavi Göz* de yayın programımızdadır.

***SEL YAYINCILIK**

Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul

Tel. (0212) 516 96 85

<http://www.selyayincilik.com>

E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:

Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat

Cağaloğlu - İstanbul

E-mail: siparis@selyayincilik.com

Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

***SEL YAYINCILIK: 797**

ISBN 978-975-570-813-3

TANRI ÇOCUĞU KORUSUN

Toni Morrison

Roman

Özgün Adı:

God Help the Child

Türkçesi: Elif Ersavcı

© Toni Morrison, 2015

© Sel Yayıncılık, 2015

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı

Editör: Barış Cezar, Melisa Kesmez

Yayına Hazırlayan: Mısra Gökyıldız

Kapak tasarım ve teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Eylül 2016

İkinci Baskı: Ekim 2016

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası

Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203

Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Toni Morrison

Tanrı ocuğu Korusun

Türkçesi: Elif Ersavcı

Roman

senin için...

*Bırakın, çocuklar bana gelsin,
onlara engel olmayın.*

Luka 18:16

Birinci Kısım

Sweetness

Benim hatam değil bu. Beni suçlayamazsınız. Ben yapmadım, nasıl olduğuna dair de hiçbir fikrim yok. Onu bacaklarımın arasından çıkarmalarının üzerinden daha bir saat geçmemiştir ki, bir şeylerin yanlış, yapay yanlış gittiğini anladım. Kız o kadar siyahtı ki korktum. Gece yarısı siyahı, Sudanlı siyahı. Benim tenim daha açıktır, saçlarım da beyazlarınkı gibi düz. Lula Ann'in babasının kiler de öyle. Ailemde kimsede bu kızın rengine benzer bir renk yok işte. Ten rengini düşününce aklıma gelen en yakın kelime katran. Ama saçları tenine uymuyor, Avustralya'nın çıplak kabilelerindeki insanların saçları gibi düz kıvrıkcık, dalgalı yani. Eskilere çekmiş olduğunu düşünebilirsiniz ama ne kadar eskilere? Büyükanne mi görmeliydiniz, onu beyaz saydılar ve o günden sonra çocuklarıyla bir daha tek kelime dahi konuşmadı. Annemden ya da teyzelerimden aldığı bütün mektupları açmadan geri gönderdi. Onlar da nihayet mesajı alıp kadını rahat bıraktılar. O günlerde neredeyse bütün *mulatto*'lar* ve *quadroon*'lar** böyle yapıyordu, saçları doğru türdense tabii. Damarlarında gizli gizli zenci kanı akan kaç beyaz vardır kim bilir, düşünebiliyor musunuz? Tahmin edin bakalım. Beyazların yüzde yirmisi siyahmış aslında, öyle duydum. Benim özbeöz annem Lula Mae de rahatlıkla beyaz sayılabilirmiş ama istememiş. Bu kararının karşılığında ödediği bedeli anlatmıştı bana. Evlenmek için ba-

* Anne-babasından biri beyaz, biri siyah olan kişi, "yarı zenci melezi". (ç.n.)

** Anne-babasından biri beyaz, biri *mulatto* olan kişi, "çeyrek zenci melezi". (ç.n.)

bamla birlikte adliyeye gittiklerinde ortada iki İncil varmış ve onlar zenciler için olana el basmak zorunda kalmışlar. Ötekisi beyazların elleri içinmiş. İncil diyorum! Aklınız alıyor mu? Annem zengin ve beyaz bir çiftin yanında kâhyaydı. Annemin pişirdiği her yemeği yiyor, küvette oturup ona sırtlarını keseletiyor, Tanrı bilir daha ne mahrem şeyler yaptırıyor ama onunla aynı İncil'e dokunmuyorlardı.

Bazılarınız kulüplerde, mahallelerde, kiliselerde, öğrenci birliklerinde, hatta beyazların gitmediği okullarda bile kendimizi ten renklerimize göre sınıflandırmamızın –ne kadar açık renkli, o kadar iyi– berbat bir şey olduğunu düşünüyor olmalı. Ama vakarımızı başka nasıl biraz olsun koruyabilirdik? Başka nasıl kaçınabilirdik eczanede üstümüze tükürülmesinden, otobüs durağında dirsek yemekten, bütün kaldırımı beyazlara bırakıp olukta yürümekten, bakkalda beyaz müşterilere ücretsiz verilen kesekâğıtlarına beş sent ödemekten? Takılan bütün o lakapları ve edilen hakaretleri saymıyorum bile. Bu hikâyeleri çok duydum, hatta çok daha fazlasını. Ama benim annem ten rengi sayesinde mağazalarda şapka denemekten ya da onların tuvaletlerine girmekten alıkonmuyordu. Babam da ayakkabı alacağı zaman ayakkabıları arka odada değil, dükkânın ön kısmında deneyebiliyordu. Susuzluktan ölecek halde olsa bile “sadece siyahiler” çeşmesinden su içmezdi ikisi de.

Bunu söylemek zoruma gidiyor ama bebek, yani Lula Ann, en başından beri, daha doğumhanedeyken utandırdı beni. Doğduğunda rengi bütün bebeklerinki gibi soluktu, Afrikalı bebekler bile solgun doğar. Fakat sonra çok hızlı değişti. Gözlerimin önünde simsiyah kesilince delireceğimi sandım. Aslında çok kısa bir süreliğine delirdim de, çünkü bir keresinde, sadece bir iki saniyeliğine, battaniyeyi yüzüne tutup bastırdım. Ama sonunu getiremedim, o korkunç renkle doğması beni ne kadar üzse de yapamadım. Onu yetimhaneye vermeyi bile düşündüm. Bebeğini kilise merdivenlerine bırakıp giden annelerden

biri olmaktan korkuyordum. Yakın zamanda kar kadar beyaz Alman bir çiftin kimsenin açıklayamadığı bir şekilde koyu tenli bir bebeği olduğunu duydum. Bebekleri ikizdi sanırım, biri beyaz, biri siyah. Doğru olup olmadığını bilmiyorum gerçi. Tek bildiğim, meme uçlarımı küçük bir marsığın emdiğiydi. Eve döner dönmez biberona geçtim.

Kocam Louis vagon memurudur. Yoldan döndüğünde bana gerçekten deliymişim, bebeğe de Jüpiter'den gelmiş gibi baktı. Pek ağzını bozan bir adam değildir, bu yüzden, "Lanet olsun! Burada ne haltlar dönüyor lan böyle?" dediğinde başımızın belada olduğunu anlamıştım. Her şey bu yüzden oldu, kavgalarımız bu yüzdendi hep. Evliliğimizi paramparça etti. İlk üç yılımız gayet güzel geçmişti ama bebek doğduktan sonra durmadan suçladı beni; Lula Ann'e de yabancıymış gibi davrandı – yabancıdan da beter, düşman gibi.

Bebeğe hiç dokunmadı. Başka bir adamla yatmadığıma, böyle bir şeyi asla yapmayacağıma ikna edemedim onu. Yalan söylediğimden adı gibi emindi. Defalarca tartıştık, en sonunda kızın siyahlığının benim değil onun ailesinden geldiğini söyleyiverdim. Bu işleri daha da kötüleştirdi; öyle kötüleştirdi ki çekip gitti, ben de daha ucuz bir ev aramak zorunda kaldım. Ev sahipleriyle görüşmeye giderken bebeği yanımda götürecek kadar aptal değildim tabii, küçük kuzenlerimden biriyle evde bırakıyordum. Onu evden elimden geldiğince az çıkardım çünkü hem tanıdıklar hem de yabancılar tatlı bir şey söylemek üzere bebek arabasına eğildiklerinde irkilip sığıyor, sonra da kaşlarını çatıyorlardı. Canımı acıtiyordu bu. Eğer ben onun rengine, o da benim rengimde olsaydı bebek bakıcısı taklidi yapabilirdim oysa. Şehrin düzgün bir yerinde ev tutmak –teni nispeten açık olsa bile– beyaz olmayan bir kadın için zaten yeterince zordu. Lula Ann'in doğduğu doksanlı yıllarda evinizi kiraya verirken ayrımcılık yapmak yasalara aykırı olsa da ev sahiplerinin çoğunun buna aldırış ettiği yoktu. Evi vermemek için türlü bahaneler

uyduruyorlardı. Bay Leigh’le şansım yaver gitti. İlandakinden yedi dolar fazla istediğinin farkındaydım gerçi, ödemeyi bir dakika geciktirecek olsam bile küplere biniyordu bir de.

Kıza bana “anne” yerine “Sweetness” demesini söyledim. Böylesi daha güvenliydi. O siyahlıkla ve bence fazla kalın dudaklarıyla bana “anne” demesi insanların kafasını karıştırabilirdi. Gözlerinin rengi de tuhaftı zaten, maviye çalan kuzguni siyah, ve cadıca bir şey vardı gözlerinde.

Yani uzunca bir süre ikimiz yalnızdık, terk edilmiş bir kadın olarak ne zorluklar yaşadığımı anlatmama gerek yok herhalde. Louis de bizi o halde bırakıp gittiği için kendini az buçuk kötü hissetmiş olmalı, çünkü gidişinden birkaç ay sonra nereye taşındığımı öğrenip böyle bir şey istememiş ve mahkemeye gitmemiş olmama rağmen ayda bir para yollamaya başladı. Elli dolarlık havaleleri ve hastanedeki gece işim sayesinde yoksulluk yardımı almaktan kurtulduk. İyi oldu. Keşke yoksulluk yardımı yerine annem küçükken kullanılan kelimeyi kullansalardı yine. O zamanlar “destek” diyorlarmış buna. Kulağa çok daha hoş geliyor, kendinizi toplayana kadar bir süre mola vermişsiniz gibi. Ayrıca o yardım memurları odun kadar kaba oluyor. Nihayetinde iş bulup da onlara ihtiyacım kalmadığında hepsinden daha çok para kazanıyordum. Kabalıkları cılız cüzdanlarını biraz olsun şişiriyordu sanırım, bu yüzden bize dilenci gibi davranıyorlardı. Lula Ann’le bana diğerlerinden de kötü gözle bakıyorlardı – onları dolandırıyordum sanki. İş bulunca her şey biraz daha düzeldi ama hâlâ çok dikkatli olmak zorundaydım. Çok dikkatli büyütme zorundaydım onu. Katı, çok katı olmalıydım. Lula Ann’in terbiyeli olmayı, başını eğik tutup belaya sokmamayı öğrenmesi gerekiyordu. Adını kaç kez değiştirdiği umurumda değil. Teninin rengini bir kambur gibi sırtında taşıyacak daima. Ama bu benim hatam değil. Benim hatam değil. Hayır, değil.

Bride

Korkuyorum. Kötü bir şeyler oluyor bana. Eriyip gidiyorum sanki. Bunu size nasıl açıklayacağım hakkında bir fikrim yok, ama ne zaman başladığını biliyorum. O bana, “Sen benim istediğim gibi bir kadın değilsin,” dedikten sonra.

“Al benden de o kadar.”

Neden böyle bir şey söylediğimi hâlâ bilmiyorum. Ağzımdan öylece çıkıverdi. Arsız cevabımı duyunca bana nefret dolu bir bakış atıp kotunu giydi. Sonra botlarını ve tişörtünü kaptı, kapıyı çarpıp çıktığında saçma sapan tartışmamıza değil de bize, ilişkimize mi son veriyor yoksa, diye düşündüm bir an. Hayır, mümkün değildi. Anahtar kilitte her an dönebilir, ön kapı açıldıktan sonra her an içeriden kapanabilirdi. Ama bütün gece bir şey duymadım. Hiçbir şey. Ne yani? Yeterince heyecan verici değil miyim? Yeterince güzel mi değilim yoksa? Benim de kendime ait düşüncelerim olamaz mı? Onun onaylamadığı şeyler yapamaz mıyım? Sabah uyanıldığında öfkeliydim. Gittiği için memnundum çünkü belli ki beni kullanıyordu çünkü param ve vajinam vardı. Öyle kızgındım ki görseniz bu altı ayı onunla yanımda avukatım olmadan bir nezarethanede geçirdiğimi sanırdınız; sonra hâkim birden her şeyi iptal etmiş, davayı düşürmüştü ya da

dinlemek bile istememiş gibi. Her neyse, neticede ağlamayı, mızızlanmayı, onu suçlayıp durmayı reddettim. O bir şey söylemiş, ben de hak vermiştim. Siktirsin gitsin. Zaten ilişkimiz o da kadar muhteşem bir ilişki değildi. Tadını çıkarmaktan çekinmediğim hafiften tehlikeli seks hayatımız için bile müthiş denemezdi. En azından moda dergilerindeki çift sayfalık fotoğraflarda gördüklerinizle yakından uzaktan alakası yoktu. Olur ya, denizin içinde yarı çıplak duran çiftler, çok vahşi ve düpedüz küstah bakışları, şimşek gibi çakan cinsellikleri, tenlerinin parlaklığını vurgulamak için kararan gökyüzü. O reklamlara bayılıyorum. Oysa bizim ilişkimiz eski R&B şarkılarıyla bile boy ölçüşemez, dinleyenin kanını kaynatmak için düzenlenmiş bir ritme dahi ayak uyduramazdı. Otuzların blues şarkılarının ağdalı sözleri bile gitmezdi bize: “Bebeğim, bebeğim, neden böyle davranıyorsun bana? Ne dersin yapıyorum, nereye istersen geliyorum.” Neden bizi magazin dergilerindeki fotoğraflarla ve şarkılarla kıyaslayıp duruyordum bilmiyorum, ama bir dengimiz varsa bunun “I Wanna Dance With Somebody” şarkısı olduğuna karar vermek beni çok eğlendirmişti.

Ertesi gün hava yağmurluydu. Damlalar mermi gibi çarpıyordu cama, su kristal çizgiler çiziyordu. Pencereden, aşağı kaldırıma bakma isteğime karşı koydum. Dışarıda ne var ne yok biliyordum zaten – yol kenarındaki iğrenç palmyeler, şu küçük sümsük parktaki banklar, varsa belki bir iki yaya, uzaktan kıymık kadar görünen deniz. Geri dönmesini dilememek için, bu isteğe teslim olmamak için savaştım kendimle. Minik özlem kıpırtıları yüzeye çıkacak olduğunda geri ittim hemen. Öğlen bir şişe Pinot Grigio açıp kanepeye çöktüm, bu süet ve ipek minderler de bir erkeğin kolları kadar rahat. Yani hemen hemen. Çünkü kabul etmeliyim ki adam güzel, hatta kusursuz bir adam, üstdudağındaki ufak

yara izi ve omzundaki çirkin, turuncu-kırmızı, kuyruklu leke hariç. Bunları saymazsak tepeden tırnağa göz kamaştırıcı biri. Ben de hiç fena değilimdir, birlikte nasıl görüldüğümüzü siz düşünün. Bir iki kadeh şaraptan sonra kafam biraz güzel oldu, arkadaşım Brooklyn'i arayıp olanları anlatmaya karar verdim. Bana yedi kelimeyle nasıl bir yumruktan daha sert vurduğunu: Sen benim istediğim gibi bir kadın değilsin. Bu kelimelerin beni nasıl sarstığını, bu yüzden nasıl hemen hak verdiğimi anlatmak istedim. Ne aptallık. Fikrimi değiştirdim sonra, aramayacaktım. Konuşacak ne vardı ki? Herkesin başına gelen şeyler. Hep aynı hikâye. Çıkıp gitmişti ve sebebini bilmiyordum. Üstelik ofiste çok fazla iş vardı, en yakın dostumu ve iş arkadaşımı bir ayrılık dedikodusuyla meşgul etmesem daha iyiydi. Hele de şimdi. Ne de olsa artık bölge müdürüyüm ve bir geminin kaptanı olmak gibi bu, tayfamla doğru ilişkiler kurmalıyım. Şirketimiz Sylvia Inc. küçük bir kozmetik şirketi, ama büyüyüp ses getirmeye başladı nihayet, rüküş geçmişinden sıyrıldı. Eskiden, kırklı yıllarda, Seçici Kadınlar İçin Peri Korseleri'ydi. Sonra hem ad hem de el değiştirip Sylvia Tekstil oldu, sonra da sadece Sylvia Inc. adıyla çıkış yapıp altı havalı kozmetik grubuyla esaslı bir markaya dönüştü. Bu altı gruptan biri benim. Adını YOU, GIRL koydum. Kişisel Binyılınız İçin Kozmetikler. Abanozdan limona ve süte, her ten renginden kızlar ve kadınlar için. Üstelik tümüyle benim eserim – fikir, marka, kampanya; hepsi bana ait.

Ayak parmaklarım ipek minderin altında kıpırdaşırken kadehimdeki ruj gülücüğüne gülümsemekten kendimi alamadım. “Buna ne diyorsun Lula Ann? Büyüyünce bu kadar seksi, bu kadar başarılı olacağın hiç aklına gelir miydi?” Belki de adamın istediği *oydu*. Ama Lula Ann Bridewell yoktu artık, üstelik o hiçbir zaman bir kadın olmadı. Lula Ann be-

nim on altı yaşında liseyi bitirir bitirmez o aptal köylü adından kurtulmadan önceki halim. Sonraki iki yıl Ann Bride oldum ve Sylvia Inc.'te tezgâhtarlık için mülakata gittiğimde birden, anlık bir dürtüyle hepten kısalttım adımlı. Artık Bride'ım, kimsenin bu akılda kalıcı tek hecelik kelimenin önüne ya da sonuna bir şey eklemesine gerek yok. Müşterilerin de, temsilcilerin de hoşuna gidiyor adım, ama o hiç ağzına almazdı. Çoğunlukla "bebeğim" derdi bana. "Selam bebeğim", "Hadi bebeğim." Bazen de "İşte benim kızım", vurgu *benim*'de olacak şekilde. Bana sadece ayrıldığımız gün "kadın" kelimesiyle hitap etti.

Beyaz şaraptan içtikçe ferahlıyor içim. Görünürde hiçbir geçim kaynağı olmayan gizemli bir adamla oyalanacak değilim artık. Eski bir suçluydu kesin. Gerçi ben ofisteyken nasıl vakit geçirdiğini sorup sataştığımda gülüyordu hep. Boş boş duruyor muydu? Aylak aylak dolaşıyor muydu? Biriyle mi buluşuyordu yoksa? Cumartesi günleri öğleden sonra şehre indiği zaman şartlı tahliye memurunu ya da bağımlılık danışmanını ziyarete gitmediğini söylemişti. Ama nereye gittiğinden hiç bahsetmedi. Ben ona kendimle ilgili her şeyi anlattım, o hiç açmadı içini. Bu yüzden dizileri aratmayan senaryolarla doldurdum boşlukları: Yeni bir kimlikle yaşayan eski bir muhbir olabilirdi mesela, ya da barodan atılmış bir avukat. Neyse ne. Çok da umurumda değildi.

İşin aslı tam zamanında çekip gitmişti buradan. Hem hayatımdan hem de evimden çıktığına göre YOU, GIRL'ün lansmanına yoğunlaşabilir ve, bir o kadar önemlisi, kendime onunla tanışmadan çok önce verdiğim sözü tutabilirdim. O gece, hani bana, "Sen benim istediğim gibi bir kadın değilsin," dediği gece bu yüzden kavga etmiştik. www.hapishane.org/sartlitahliyekurulu/takvim'e göre vakit gelmişti. Bir yıldır bu ziyareti planlıyor, şartlı tahliyedeki birinin ihtiyaç

duyabileceği şeyleri seçiyordum binbir özenle: Beş bin dolar nakit biriktirmiş, Continental Airlines'tan üç bin dolarlık hediye kuponu almış, gıcır gıcır bir Louis Vuitton poşetinin içine YOU, GIRL'ün promosyon kutusunu koymuştum. Onu dilediği yere götürebilecek her şey hazırды yani. En azından rahatlatacak, olanları unutmasına yardımcı olacak, yaşadığı talihsizliği, çaresizliği, can sıkıntısını biraz olsun telafi edecek her şey. Tamam, canı sıkılmamış olabilir belki, hapishane dediğin manastıra benzemez sonuçta. Sevgilim olacak adam o kadının yanına gitmeye bu kadar hevesli olmama bir anlam verememiş ve verdiğim söz yüzünden tartıştığımız gece çekip gitmişti. Ona yaramayan bir iyilik peşinde koşarak egosunu tehdit etmiştim herhalde. Bencil piç. Kirayı ben ödüyordum sonuçta, o değil. Hizmetçinin parasını ben veriyordum. Kulüplere, konserlere gittiğimizde benim güzel Jaguar'ıma ya da benim kiraladığım arabalara biniyorduk. Ona güzel gömlekler alıyor –gerçi hiçbirini giymiyordu– ve evin bütün alışverişini ben yapıyordum. Üstelik insanın verdiği sözü tutması gerekir, özellikle de bu sözü kendine verdiyse.

İlk tuhaflığı yola çıkmadan önce giyinirken fark ettim. Kaksıklarımındaki tüylerin hepsi gitmişti. Jiletlenmiş ya da ağda yapılmış gibi değil, silinmiş gibi, sanki oradan hiç tüy çıkmamış gibi. Korktum, dökülüp dökülmediğini kontrol etmek için ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, neyse ki saçlarım her zamanki kadar gür ve yumuşaktı. Alerji miydi yoksa bu? Deri hastalığı mı? Endişelenmesine endişelendim ama bir dermatoloğa görünmeye karar vermekten fazlasını yapacak zamanım yoktu. Yetişmek için hemen çıkmam gerekiyordu.

Bu otobanı çevreleyen manzara başka insanların hoşuna gidiyordur herhalde, ama öyle çok şerit, çıkış, paralel yol, üstgeçit, uyarı işareti ve tabela var ki ben bir yandan araba kullanırken bir yandan zorla gazete okutuluyormuş gibi his-

sediyorum. Rahatsız edici. Amber, gümüş ve altın renklerde yanıp sönen uyarı ışıkları birbirine eklenip duruyordu. Sağ şeritte kalıp yavaşladım çünkü bu yoldan önceki geçişlerimde Norristown çıkışının kolaylıkla kaçırılabilildiğini ve bir buçuk kilometre kalana dek hapishanenin varlığına dair hiçbir işaret olmadığını öğrendim. Turistlerin, California'nın ıslah edilmiş çöllerinin bir köşesinin tehlikeli kadınlar barındırdığını bilmesini istemiyorlar sanırım. Oysa Norristown'un sakinleri kasabanın hemen dışında, özel bir şirketin yönetimindeki Decagon Kadın Islah Merkezi'ne sunduğu iş fırsatları yüzünden tapıyor. Ziyaretçilere, gardiyanlara, sekreterlere, kafeterya çalışanlarına, sağlıkçılara ve en çok da yolları, tel örgüleri onaran, bir yandan da giderek büyüyen, kendi cinsine mahsus korkunç suçlar işlemiş vahşi ve günahkâr kadın seline yetişebilmek için durmadan ek binalar yapan işçilere hizmet veriyorlar. Ne şanslı California eyaletine ki, suç işleniyor olması birilerinin yanına *kâr* kalıyor gerçekten.

Decagon'a önceki birkaç gidişimde bahaneler uydurup içeri girmeye çalışmamıştım. O zamanlar dışı canavarın –ona böyle diyorlardı– yirmi beş yıllık cezasının on beş yılını yatacağı yeri dışarıdan görmek istemiştım sadece. Bu kez durum farklıydı. Kadın şartlı tahliye almıştı ve –ceza tetkik duyurularına göre– Sofia Huxley onu tıktığım parmaklıkların ardından elini kolunu sallaya sallaya çıkacaktı.

Onca paranın döndüğü Decagon'da bir Jaguar'ın dikkat çekmeyeceğini düşünebilirsiniz ama arabam şehirlerarası otobüslerin, eski Toyota'ların ve ikinci el kamyonetlerin arasında özel plakalı, pırıl pırıl, sıçan grisi bir silah gibi görünüyordu. Ama daha önce oraya park ettiğini gördüğüm, motorları hırlayan, şoförleri parlak çamurluklarına dayanmış beyaz limuzinler gibi uğursuz bir havası yoktu. Söylesenize, kimin ihtiyacı olur koşup kapıyı açacak ve onu oradan hemen

kaçırarak bir şoföre? Zevkle döşenmiş çok katlı iş merkezi tasarım ürünü keten nevresimlerine dönmek için sabırsızlanan bir genelev patroniçesinin mi? Arkadaşlarıyla birlikte serbest kalışını kutlamak için cezaevinin verdiği iç çamaşırını yırtarak çıkaracağı şatafatlı, dejenere bir kulübün terasına dönmeye can atan ergen bir orospucuğun mu yoksa? Öyle bir kızı Sylvia Inc. ürünlerinin hiçbirisi paklamaz. Bizim ürünlerimiz yeterince seksi olmakla birlikte ona yeterince pahalı gelmez. Bütün seks süprüntüleri gibi orospucuk da fiyat ne kadar yüksekse ürünün o kadar kaliteli olduğunu sanıyordur kesin. Dünyadan haberi yok. Yine de YOU, GIRL'ün pırıltılı göz farlarından veya altın benekli dudak parlaticısından alabilir belki.

Şu kocaman Lincoln'ü saymazsak bugün limuzin yok ortalıkta. Eski püskü Toyota'larla taş devrinden kalma Chevy'ler, sessiz yetişkinlerle ürkek çocuklar var sadece. Otobüs durağında oturan yaşlı bir adam kafasını Cheerios kutusuna gömmüş, son tatlı yulaf halkasını bulmaya çalışıyor. Ayağında zımbalı, antika ayakkabılar, üstünde yepyeni bir kot var. Beysbol şapkasıyla beyaz gömleğinin üstüne geçirdiği kahverengi yeleği, "ben hayır kurumundan alındım" diye bağılıyor ama ihtiyarın tavırları asil, zarif ve sakin. Bacak bacak üstüne atmış, kuru gevrekleri özel hizmetkârları tarafından tahtına sunulmuş en iyi kalite üzümlemiş gibi dikkatle inceleyerek yiyor.

Saat dört, az kaldı. Sofia Huxley, namıdiğer 0071140, ziyaret saatleri sırasında tahliye edilmeyecek. Saat tam dört otuz itibariyle otoparkta muhtemelen içi evrak, para ve sigarayla dolu, timsah derisinden çantası olan bir avukata ait olduğunu tahmin ettiğim Lincoln kaldı yalnızca. Sigara, müvekkili; para, tanıklar; evrak da çalışıyormuş izlenimi yaratmak içindi.

“İyi misin Lula Ann?” Savcının sesi yumuşak ve cesaret vericiydi, ama onu dinleyecek halde değildim pek. “Korkacak bir şey yok. Sana zarar veremez.”

Hayır, veremez, kahretsin, orada işte. 0071140 numara. Boyu öyle uzun ki, aradan geçen on beş yıla rağmen onu başka biriyle karıştırmam imkânsız; en az bir seksen. Mübaşirden, hâkimden, avukatlardan daha uzun, neredeyse polisler kadar uzun olduğunu hatırladığım bu dev kadını hiçbir şey kısaltmamış anlaşılan. Bir tek onun kadar canavar olan kocası öyle uzundu. Anne babaların sinirden titreye titreye dediği gibi, kadını gören kimse onun pis bir ucube olduğundan şüphe duymuyordu. “Şu gözlere bak,” diye fısıldıyordu insanlar. Adliyede, tuvaletlerde, koridorlardaki banklarda fısıldaşıyorlardı: “Ne soğuk, yılan gibi.” “Yirmi mi? Yirmi yaşında biri çocuklara nasıl böyle bir şey yapabilir?” “Dalga mı geçiyorsun? Şu gözlere bak. Pisliğin teki olduğu nasıl da belli.” “Küçük oğlum bunu asla atlatamayacak.” “Şeytan.” “Orospu.”

Şimdi gözleri yılan gözünden çok tavşan gözüne benziyor ama boyu hâlâ sırık gibi. Bunun haricinde epey değişmiş. İp gibi incecik kalmış. Donları en küçük beden, sutyen kupu en fazla A olmalı. Biraz GlamGlo kullansa fena olmaz. Kırıksık Yumuşatıcı ve Nemli Bronz ürünlerimiz de onun eski rengini geri getirebilir.

Jaguar’ımdan inerken beni tanıyıp tanımayacağını zerre merak etmiyorum, hiç umurumda değil. Yanına gidip, “Bırakmamı ister misin?” diye soruyorum sadece.

Gözücüyla, kayıtsızca bakıyor bana. Sonra yola dönüyor bakışları. “Hayır, istemem.”

Ağzı titriyor. Eskiden sertti ağzı, bir çocuğu dilim dilim kesmek için bilenmiş jilet gibi. Biraz botoks, biraz da Tango-Matte, kesinlikle parlak olmamalı, dudaklarını yumuşatıp jürinin kanaatini bir ihtimal lehine çevirebilirdi ama o zamanlar YOU, GIRL yoktu ne yazık ki.

“Seni alacak biri var mı?” Gülümsüyorum.

“Taksi,” diyor.

Komik. Eski günlerdeki gibi, soru soran bir yabancıya görev bilinciyle cevap veriyor. “Sana ne?” demek yok. “Sen de kim-sin?” yok. “Taksi çağırdım. Yani danışmadakiler çağırdı.”

Yaklaşıp koluna uzandığımda taksi yanaşıyor ve o fişek hızıyla kapı kulbunu yakalayıp küçük torbasını içeri attıktan sonra kapıyı yüzüme çarpıyor. Pencereye vurup bağıriyorum, “Dur! Bekle!” Ama çok geç. Taksici profesyonel bir yarışçı gibi U dönüşü yapıyor.

Arabama koşuyorum. Onları takip etmek zor değil. Peşlerine takıldığım belli olmasın diye taksinin önüne geçiyorum. Hata. Otobana çıkacakken taksinin beni geçip Norristown’a devam ettiğini görüyorum. Frene basıp, geri dönerek tekrar peşlerine takılırken tekerleklerime mıcırlar çarpıyor. Norristown yolu boyunca muntazam ve bir örnek evler sıralı; ellilerden kalma evler bunlar, sonra durmadan eklemeler yapılmış – yan tarafa kapalı bir veranda, iki araba alacak şekilde genişletilmiş garaj, arka bahçeye taraça. Çam yeşili ya da pancar kırmızısı kapılarıyla geniş çimenliklere kendinden emin bir şekilde kurulmuş, açık mavi, beyaz ya da sarı evlerle dolu bu yer anaokulu çocuklarının çizdiği resimlere benziyor. Tek eksiği etrafından ışık çubukları çıkan krep şeklindeki güneş. Evlerin ardında, hafif bira kadar soluk renkli ve moral bozucu bir alışveriş merkezinin yanındaki tabela kasabanın başlangıcını bildiriyor. Bitişğinde daha büyük bir tabela var; Eva Dean Motel ve Restoran. Taksi girişte duruyor. Kadın inip şoföre parasını veriyor. Arkalarından gidip biraz uzağa park ediyorum ben de. Park alanında tek bir araba var – siyah bir cip. Biriyle buluşacağına eminim, ama resepsiyonda bir iki dakika oyalandıktan sonra doğruca restorana gidip cam kenarındaki masalardan birine oturuyor. Net bir şekilde görebiliyorum

onu, menüyü özürlü bir çocuk ya da İngilizceyi yeni öğrenen bir öğrenci gibi okumasını izliyorum – dudaklarını kımıldatıyor, parmaklarını satırlarda gezdiriyor. Ne büyük değişim. Anaokulu öğrencilerine elmaları O harfi şeklinde halka halka dilimleten, B harfine benzeyen krakerler dağıtan, karpuz dilimlerini kesip Y yapan öğretmen bu. Hepsi BOY* yazabilmek için; tuvaletteki lavaboların önünde fısıldaşan kadınlara göre canavarın en sevdiği şey oğlanlar. Tuzak olarak meyveleri kullanması, duruşmadaki ifadelerin çoğunda yer aldı.

Nasıl da iştahla yediğine bakın. Garson tabak üstüne tabak koyuyor önüne. Anlaşılır aslında, sonuçta hapisten çıktıktan sonraki ilk yemeği bu. Mülteciler gibi silip süpürüyor her şeyi, haftalardır yemeden içmeden denizde sürüklenen ve ölmek üzere olan arkadaşı çürümeden önce etini yemenin ne zararı olacağını düşünmeye başlayan biri gibi. Gözlerini yemekten bir an bile ayırmıyor, çatalı saplıyor, bıçağıyla dilimliyor, kaşığına bir o tabağa bir bu tabağa daldırıyor. Su içmiyor, ekmeğine yağ sürmüyor, yeme hızını kesecek hiçbir şeye izin yok sanki. Hepsi on, taş çatlasa on iki dakika sürüyor. Sonra hesabı ödüyor ve restorandan çıkıyor alelacele. Sırada ne var? Elinde anahtar, omzunda bez çantasıyla durup iki alçı duvarın arasındaki boşluğa giriyor. Arabadan inip peşinden koşuyorum, derken öğürme sesleri duyuyorum, kusuyor. Çıkana kadar cipin arkasına saklanıyorum.

Kilidi çevirip girdiği odanın kapısında 3-A yazıyor. Hazırım. Kapıyı otoriter bir tonla çalmaya özen gösteriyorum, güçlü ama tehditkâr olmayan bir tonla.

“Kim o?” Sesi titrek, düşünmeden itaat etmek üzere eğitilmiş birinin uysal sesi.

“Bayan Huxley. Kapıyı açın lütfen.”

* (İng.) Oğlan. (ç.n.)

Önce sessizlik. Sonra, “Ben, öhö, biraz hastayım.”

“Biliyorum,” diyorum. Sesimde yargılayan bir tını; kaldırırma bıraktığı kusmuk yüzünden olduğunu düşüneceğini umuyorum. “Kapıyı açın.”

Açıyor ve elinde havlu, ayakları çıplak duruyor. Ağzını siliyor. “Evet?”

“Konuşmamız gerekiyor.”

“Konuşmak mı?” Hızlı hızlı kırıyor gözlerini, ama asıl sorması gerekeni sormuyor: “Sen kimsin?”

Louis Vuitton çantamla kendime yol açıp yanından geçiyorum. “Sofia Huxley sizsiniz, değil mi?”

Başıyla onaylıyor. Gözlerinde çakan korku. Gece yarısı kadar kara ve tepeden tırnağa beyazlar içindeyim; üstümdekileri üniforma, benim de bir tür yetkili olduğumu sanıyor olabilir. Yatışsın istiyorum, bu yüzden alışveriş torbasını kaldırıp, “Gelsene,” diyorum, “oturalım. Sana bir şey getirdim.” Torbaya da, yüzüme de bakmıyor, gözleri ayakkabılarımda, ayakkabılarımdan ölümcül yükseklikteki topuklarımda, tehlikeli sivrilikteki burunlarımda.

“Ne yapmamı istiyorsun?” diye soruyor.

Ne kadar da yumuşak, nasıl da uysal sesi. Parmaklıkların ardında geçen on beş yıldan sonra her şeyin bir bedeli olduğunu biliyor. Kimse karşılığını almadan bir şey vermez. Söz konusu takas nesnesi her neyse –sigara, dergi, tampon, pul, çikolata ya da bir kavanoz fıstık ezmesi– bedeli iki katıyla ödenir.

“Hiçbir şey. Senden hiçbir şey istemiyorum.”

Şimdi ayakkabılarımdan yüzüme kayıyor gözleri. Bakışları donuk, sorgulamıyor. Bu yüzden normal bir insanın soracağı soruyu o sormadan cevaplıyorum. “Decagon’dan çıkarken gördüm seni. Almaya gelen kimse yoktu. Ben de gideceğin yere bırakmayı teklif ettim.”

“Sen miydin o?” Kaşlarını çatıyor.

“Evet, bendim.”

“Tanışıyor muyuz?”

“Adım Bride.”

Gözlerini kısıyor. “Bunun bana bir şey hatırlatması gerekiyor mu?”

“Hayır,” diyerek gülümsüyorum. “Bak, sana ne getirdim.” Daha fazla dayanamayıp torbayı yatağın üstüne bırakıyorum. İçinden YOU, GIRL hediye paketini çıkarıp üstüne de iki zarf koyuyorum, ince olanda havayolunun hediye çeki, şişkin olanda beş bin dolar var. Eğer cezası kadar yatsaydı, her yıl başına iki yüz dolar.

Sofia hediyelere virüslü olabilirlermiş gibi bakıyor. “Ne için bunlar?”

Hapishane beynine bir şey yapmış olabilir mi acaba? “Merak etme,” diyorum. “Sana yardımcı olacak bir iki şey sadece.”

“Ne için yardımcı olacak?”

“İyi bir başlangıç yapman, hayatına devam edebilmen için.”

“Hayatıma mı?” Ters giden bir şey var. Kelimenin anlamını bilmiyormuş, ona açıklamam gerekiyormuş gibi sesi.

“Evet.” Hâlâ gülümsüyorum. “Yeni hayatına.”

“Ama neden? Kim gönderdi seni?” Korkmuş değil ilgilenmiş görünüyor şimdi.

“Sanırım beni hatırlamıyorsun.” Omuz silkiyorum. “Neden hatırlayasın tabii. Ben Lula Ann. Lula Ann Bridewell. Mahkemeden. Ben o çocuklardan biriyim, hani—”

Dilimi kanımda gezdiriyor, kaynağını arıyorum. Dişlerim yerli yerinde, ama ben yerden kalkamayacak gibiyim. Sol göz kapağımın kapandığını, sağ kolumun uyuştüğünü hissediyorum. Kapı açılıyor ve getirdiğim hediyeler üstüme fırlatılıyor

birer birer, Vuitton torba dahil. Kapı çarparak kapandıktan sonra yeniden açılıyor. Siyah yüksek topuklu ayakkabım önce sırtıma çarpıyor, sonra sol kolumun hemen yanına devriliyor. Ayakkabıya uzanıyorum, sağ kolumun aksine solu-mu kıpırdatabildiğimi görünce içim rahatlıyor. “İmdat” diye bağırmak istiyorum, ama ağzım başkasına ait sanki. Birkaç adım sürünüp ayağa kalkmaya çabalıyorum. Bacaklarım çalışıyor; hediyeleri toplayıp torbaya atıyor, bir ayağımda ayakkabı, öteki çıplak, arabama yürüyorum sendeleye sendeleye. Hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey düşünmüyorum. En azından dikiz aynasında yüzümün halini görene dek. Ağzımın içine ciğ ciğer tıklmış gibi görünüyor; yüzümün bir yanı olduğu gibi sıyrılmış, sağ gözüm de mantara benziyor. Tek isteğim buradan uzaklaşmak. 911’i falan arayacak değilim; hem gelmeleri çok uzun sürer, hem de vurdumduymaz bir motel işletmecisinin bana bakıp durmasını istemiyorum. Polis. Bu kasabada bir iki polis olmalı, değil mi? Ölü sağ kolum bacağımın yanında dururken sol elimle motoru çalıştırmak, vites değiştirmek, direksiyonu tutmak; hepsi konsantrasyon gerektiriyor. Norristown’un içine girene ve üstündeki okla karakolu gösteren tabelayı görene kadar aklım başıma gelmiyor – polis rapor tutacak, zanlının ifadesini alacak ve kanıt olarak haşat haldeki yüzümün fotoğrafını çekecek. Ya yerel gazetelerden biri haberi fotoğrafımla birlikte yayınlarsa? Yaşayacağım utanç YOU, GIRL’le ilgili yapılacak şakaların yanında solda sıfır kalır kesin. YOU, GIRL’den BOO, GIRL’e.*

Acı çekiç gibi vuruyor beynime, cep telefonumu çıkarıp Brooklyn’i ararken zorlanıyorum. Brooklyn bu dünyada güvenebileceğim tek kişi. Tamamen güvenebileceğim bir tek o var.

* (İng.) Yuhalama ünlemi. (e.n.)

Brooklyn

Yalan söylüyor. Bu taşra kasabasını bulacağım diye iki saat-ten fazla araba kullandım, sonra kapıları kilitli bir karakolun arkasına park ettiği arabasını fellik fellik aramak zorunda kaldım, şimdi de bu pis klinikte oturuyoruz. Tabii kapalı olacak karakol; pazar bugün, kiliselerden ve Wal-Mart'lardan başka açık yer olmaz ki. Onu kanlar içinde bulduğumda histerik bir şekilde ve tek gözüyle salya sümük ağlıyordu, diğer gözü su dökemeyecek kadar şişmiş. Zavalıcık. Biri gözlerinden tekini mahvetmiş, gözleri normalde de tuhaflığıyla herkesi ürkütür zaten – iri, çekik, kapakları hafif düşük ve, teninin koyuluğu düşünülürse, rengi de bir garip. Bana sorarsanız bir uzaylının gözlerine sahip, ama erkekler bayılıyor tabii.

Her neyse, alışveriş merkezinin otoparkının karşısındaki bu küçük acil kliniğini bulunca yürüyebilmesi için ona destek olmak zorunda kaldım. Ayağında tek ayakkabıyla topallıyor. Nihayetinde hemşirelerden birinin dikkatini çekebiliyoruz. Karşısında böyle bir ikili görünce şaşıyor kadın: sarışın ve rastalı beyaz kızla ipeksi ve dalgalı saçları olan aşırı siyah kız. Belgeleri imzalayıp sigorta kartlarımızı göstermemiz bin yıl sürüyor. Sonra oturup muhtemelen başka bir boktan kasabada yaşayan nöbetçi doktorun gelmesini bekliyoruz. Bride arabada tek kelime etmedi ama bekleme odasında yalanlarını sıralamaya başlıyor.

“Bittim ben,” diye fısıldıyor. “Mahvoldum.”

“Hayır,” diyorum. “Mahvolmadın. Biraz sabırlı ol. Grace’in yüz ameliyatından sonra nasıl görüldüğünü hatırlamıyor musun?”

“Onun yüzünü cerrah yapmıştı, benimkini bir manyak yaptı.” Üstüne gidiyorum. “Anlat hadi. Ne oldu Bride? Kim o?”

“Kim?” Burnundan nefes alırken hafifçe ağzına dokunuyor.

“Seni ölümüne döven adam.”

Öksürüyor, mendil uzatıyorum. “Erkek olduğunu mu söyledim? Öyle bir şey dediğimi hatırlamıyorum.”

“Nasıl yani?” diyorum. “Bunu bir kadın mı yaptı?”

“Hayır,” diyor. “Haklısın, erkekti.”

“Tecavüz etmeye mi çalıştı sana?”

“Sanırım. Sonra biri onu korkuttu galiba. Beni dövüp kaçtı.”

Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Berbat bir yalan bu. Biraz daha zorluyorum. “Çantanı, cüzdanını falan almadı mı?”

Kem küm ediyor. “Prensipileri olan bir manyaktır belki.” Dudakları şiş, dili de sessiz harflere dönmüyor ama kendi yaptığı aptal şakaya gülmeye çalışıyor.

“İyi de onu korkutan kişi neden kalıp sana yardım etmedi?”

“Bilmiyorum! Bilmiyorum! Bilmiyorum!”

Bağırıp sahte hıçkırıklara boğuluyor, o yüzden geri basıyorum. Tek gözü ağlamasına yetmiyor, ağzı da devam edemeyecek kadar acıyor olmalı. Beş dakika boyunca tek kelime etmeden önümdeki *Reader's Digest*'i karıştırıyorum; sonra olabildiğince sıradan bir sesle, sohbet eder gibi konuşmaya çalışıyorum. Neden sevgilisini değil de beni aradığını sormamaya karar verdim.

“Ne işin vardı ki burada?”

“Bir arkadaşımı görmeye gelmiştim.” Midesi ağrıyormuş gibi öne kıvrılıyor.

“Norristown’da mı? Arkadaşın burada mı yaşıyor?”

“Hayır. Ama bu civarda.”

“Buldun mu bari adamı?”

“Kadını. Hayır, bulamadım.”

“Kim bu?”

“Çok eskilerden biri. Evde yoktu. Öldü herhalde.”

Yalan söylediğini bildiğimi biliyor. Saldıran kişi neden parasını almadı? Bir şey kafatasını iyice sarsmış olmalı, yoksa bu kadar dandik yalanlar söylemezdi. Galiba ne düşündüğüm onun umurunda değil. Beyaz mini eteğiyle bluzunu alışveriş torbasına tıkarken lastiğe sarılmış beş bin dolar nakit, bir havayolundan hediye çeki ve henüz piyasaya sürülmemiş YOU, GIRL numuneleri buldum. Yeterince açık mı? Müstakbel tecavüzcülerin hiçbir türü Nude Skin Glo’yla ilgilenmeyebilir ama ya nakit? Muayene oluncaya kadar bekleyip konuyu deşmemeye karar veriyorum.

El aynamı yüzüne tuttuğunda göreceği şeyin kalbini kıracağını biliyorum. Yüzünün çeyreği iyi durumda, gerisi epey haşat. Siyah çirkin dikişler, şişik göz, alnında sargılar, “çiğ”in ç’sini söyleyemeyecek kadar davul gibi şişmiş dudaklar ve çiğ et gibi görünen pembe ve siyah deri. En beteri de burnu, burun delikleri orangutanlarınkiler kadar iri. Morarmayan güzel gözü de çökmüş, kan çanağına dönmüş, ölü gibi.

Bunu düşünmemem lazım. Ama Bride, Sylvia Inc.’teki pozisyonunu başkasına kaptırabilir. Kendi tipini düzeltemeyen ürünlerin başka kadınların tipini düzeltebileceğine kimi nasıl ikna edebilir ki şimdi? Morarmış gözleri, kırık bir burnu ve pembe hipodermisine kadar sıyrılmış bir teni kapatacak kadar YOU, GIRL fondöteni yok dünyada. Hasarın büyük kısmı kendiliğinden toparlansa bile yüzüne estetik bir müdahale gerekecek. Bu da haftalar boyu işe gidememek, güneş gözlükleriyle geniş kenarlı şapkaların arkasına saklanmak demek. Onun yerini almamı isteyebilirler. Geçici bir süreliğine tabii.

“Yemek yiyemiyorum. Konuşamıyorum. Düşünemiyorum.”

Sesi ağlak, vücudu tir tir titriyor.

Kolumu omzuna atıp kulağına fısıldıyorum. “Bak kızım, kendine acımak yok. Hadi gel, şu çöplükten kurtulalım önce. Özel odaları yok bir kere, hemşirenin dışının arasında marul kalmış ve internetten aldığı hemşirelik kursundan mezun olduğundan beri ellerini yıkayıp yıkamadığından şüpheliyim.”

Bride titremeyi bırakıyor, sağ kolunu tutan askıyı düzeltip bana dönüyor, “Sence doktor işini iyi yapmadı mı?”

“Kim bilir?” diyorum. “Karavan parklarındaki revirlere benziyor burası. Seni gerçek bir hastaneye götüreceğim, odasında tuvaleti ve lavabosu olan bir yere.”

“Önce beni taburcu etmeleri gerekmez mi?” On yaşında bir çocuk gibi geliyor sesi.

“Saçmalama lütfen. Gidiyoruz. Hem de derhal. Bak senin yüzün yamanırken sana ne aldım: eşofmanla parmak arası terlik. Buralarda doğru dürüst bir hastane olmasa da çok saygın bir Wal-Mart var. Gel hadi. Kalk. Bana yaslan. Nereye koydu şu Florence Nightingale senin eşyalarını? Yolda buzparmak ya da *smoothie* alırız. Veya *milkshake*. İlaçtan daha makbuldür muhtemelen, en azından içinde süt var. Ya da domates suyu, o da olmadı tavuk suyu.”

Ben bir yandan saçma sapan konuşup bir yandan da ilaçları ve kıyafetleri toplamaya uğraşırken o, çiçek desenli çirkin hasta önlüğüne sımsıkı sarınıyor. “Ah, Bride,” diyorum, ama sesim çatallanıyor. “Öyle mahzun durma. Her şey yoluna girecek.”

Arabayı yavaş sürmem gerek; tümseklerden geçtiğimde ya da şeridi hızlı değiştirdiğimde yüzünü buruşturup inliyor. Acısını unutsun diye kafasını dağıtmaya çalışıyorum.

“Yirmi üç yaşında olduğunu bilmiyordum. Aynı yaştayız, sen de yirmi birsin sanıyordum. Ehliyetinde gördüm bugün doğum tarihini. Sigorta kartını ararken.”

Cevap vermiyor. Ondan bir gülücük koparma çalışmalarına devam ediyorum yılmadan. “Ama sağlam gözün taş çatlasa yirmi gösteriyor.”

İşe yaramıyor. Kendi kendime konuşmaktan farkı yok. Onu evine yerleştirip gitmeye karar veriyorum. Ofisteki işlerinin de icabına bakarım. Bride uzunca süre izinde olacak ve biri onun sorumluluklarını üstlenmek zorunda. Kim bilir bu iş nereye varacak?

Bride

Manyak o kadın, kafayı yemiş. Sofia Huxley'den bahsediyorum. Uysal bir eski mahkûmdan kudurmuş bir timsaha ne çabuk dönüştü öyle. O pörsük dudaklardan nasıl çıktı o sivri, uzun dişler? Hımbıl hımbıl dururken nasıl birden ok gibi gerildi? Tek bir işaret bile görmedim üstelik – gözleri kısılmadı, boynundaki damarlar kabarmadı, omuzları kasılmadı, üstdudağını kıvrıp dişlerini göstermedi. Bana saldıracağını hiçbir şekilde açık etmedi. Bunu asla unutmayacağım; unutmaya çalışsam bile, utancım bir yana, yara izlerim izin vermeyecek.

İyileşme sürecinin en kötü yanı anılarla baş başa kalmak. Yapmam gereken hiçbir şey yok, bütün gün öylece yatıyorum. Brooklyn ofistekilere gerekli açıklamaları yaptı: tecavüze teşebbüs, son anda önlenmiş, falan filan. Brooklyn gerçek bir arkadaş, buraya sırf bana bakıp acımak için gelen sahtekârlar gibi rahatsız etmiyor beni. Televizyon izleyemiyorum; çok sıkıcı – kan, ruj ve spiker kızların butlarından başka bir şey yok neredeyse. Haber dedikleri şeyler dedikodudan ya da zincirleme yalanlardan ibaret. Ya polisiye dizilere ne demeli? Loubotin topuklularla katil kovalayan kadın dedektifleri nasıl ciddiye alabilirim ki? Yazılar başımı döndürdüğü için kitap okuyamıyorum, niyeyse müzik de dinleyemiyorum artık. İster güzel ister vasat olsun, vokaller

moralimi bozuyor, enstrümanlar daha da fena. Bu kadarla kalsa iyi, dilime de bir şey oldu, tat tomurcuklarım kayboldu sanki. Ne yesem tadı limon gibi – limonlar hariç, onların tadı tuz gibi geliyor artık. Vicodin kafamda daha yoğun, daha huzurlu bir sis yarattığı için şarap içmenin de âlemi yok.

Kaltak karı beni dinlemedi bile. Tek tanık ben değildim, Sofia Huxley'yi 0071140'a tek başıma dönüştürmedim. Tacizlerine tanıklık eden daha bir sürü insan vardı. Benden başka en az dört çocuk daha. Onların ne dediğini duymadım, ama duruşma salonundan çıktıklarında tir tir titreyip salya sümük ağlıyorlardı. Bizimle ilgilenen sosyal hizmet görevlisiyle psikolog her birine sarılıp, "Merak etme, bitti artık. Çok doğru bir şey yaptın," diye fısıldıyordu. Bana sarılan olmadı, ama gülümsediler. Görünüşe göre Sofia Huxley'nin ailesi yoktu. Aslında kocası vardı, ama o da başka bir hapis-hanedeydi ve yedi denemeye rağmen hâlâ şartlı tahliye alamamıştı. Yani Sofia Huxley'yi karşılayacak kimse yoktu. Hiç kimse. O halde neden reddetmişti yardımımı? Kasiyerlik ya da temizlikçilik mi yapmak istiyordu illa? Şartlı tahliye alan zenginler Wendy's'te tuvalet temizlerken bulmazlar kendilerini.

Kolumu kaldırıp parmağımla onu gösterdiğimde sekiz yaşındaydım daha, hâlâ o küçük Lula Ann'dim.

"Gördüğün kadın bu salonda mı?" Avukat hanım tütün kokuyordu.

Başımla onayladım.

"Konuşman gerekiyor Lula. 'Evet' ya da 'hayır' de."

"Evet."

"Nerede oturduğunu bize gösterebilir misin?"

Avukat hanımın verdiği kâğıt bardaktaki suyu devirmekten korkuyordum.

"Sakin ol," dedi savcı hanım. "Acele etmene gerek yok."

Acele etmedim. Kolumu kaldırdığımda elimi yumruk yapmıştım. Sonra işaretparmağımı çıkardım. *Dıkşın!* Mantar tabancası gibi. Bayan Huxley gözlerini bana dikip bir şey diyecekmiş gibi ağzını açtı. Şok olmuş gibi, olanlara inanamıyormuş gibi görünüyordu. Ama parmağım hâlâ onu işaret ediyordu, ne kadar öyle kaldıysam sonunda savcı hanım kolumu indirmem için elime dokunup, “Teşekkürler Lula,” dedi. Sweetness’a baktım; daha önce hiç görmediğim bir şekilde, hem ağzı hem de gözleriyle gülümsüyordu. Bu kadarla da kalmadı. Mahkeme salonundan çıkınca bütün anneler bana gülümsedi, hatta ikisi bana dokunup sarıldı bile. Babalar aferin dedi. Ama en iyisi Sweetness’tı. Adliyenin merdivenlerinden inerken elimi tuttu, benim elimi tuttu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı; sevindim, ama bir o kadar da şaşırdım çünkü bana dokunmaktan hoşlanmadığını biliyordum. Belliydi. Küçükken beni yıkamak zorunda kaldığında hissettiği nahoşluk yüzünden okunurdu. Buna yıkamak da denmezdi ya, vücudumu sabunlu bir bezle gönülsüzce ovduktan sonra durulardı hemen. Sırf dokunuşunu hissetmek için beni tokatlasın, kıcıma şaplak atsın diye dua ederdim hep. Bile bile küçük hatalar yapardım, ama beni nefret ettiği tenime dokunmadan cezalandırmanın bir yolunu bulurdu: yemek yedirmeden yatırmak, odaya kilitlemek. En kötüsü bağırmasıydı gerçi. Korku hükmü sürdüğünde hayatta kalmak için tek seçeneğiniz itaattir. Ben de bu işte epey iyiydim. Uslu durdum, upuslu durdum. Mahkemede korkmuş görünürken de öğretmen ve psikologlar benden ne bekliorsa onu yapıyordum. Görünüşe göre iyi iş çıkarmıştım, Sweetness bir anne gibi davrandı sonra bana.

Bilmiyorum. Belki de Bayan Huxley’den çok kendime kızgıyım. Asla direnmeyen, asla karşılık vermeyen Lula Ann’e döndüm o gün. O beni öldüresiye döverken öylece yattım

orada. Yüzü yorgunluktan elma gibi kızarmasaydı o motel odasının zemininde ölebilirdim gerçekten. Hiç sesimi çıkarmadım; yüzümü tokatlarken, kaburgalarımı tekmelerken, yumruğuyla çenemi kırıp en sonunda da kafa atarken kendimi korumak için elimi bile kaldırmadım. Beni sürükleye sürükleye dışarı attığında nefes nefeseydi. Saçlarımı yolan sert parmaklarını, sırtıma bastıran ayağını hâlâ hissedebiliyorum, betona çarpan kemiklerimin sesini duyabiliyorum hâlâ. Dirseklerim, çenem. Kollarımın çırpındığını, dengemi bulmaya çalıştığımı hissediyorum. Dilim kan içindeki dişlerimi yokluyor. Kapı kapanıp sonra ayakkabımı fırlatsın diye geri açıldığında, dayak yemiş bir köpek yavrusu gibi, inlemeye bile korkarak, sürünerek uzaklaşıyorum oradan.

Belki de adam haklıydı. Ben sadece onun değil, kimsenin isteyeceği bir kadın değilim. Beni terk ettiğinde bunu kafamdan atıp önemsiz gibi davranmıştım oysa.

Tüpten köpük fışkırtmak onu güldürürdü, tıraş sabunu ve fırçayla köpürtürdü yüzünü. Fırçası fildişi saplı, domuz kılından, şık bir şeydi. Diş fırçası, usturası ve kayışıyla birlikte çöpü boyladı sanırım. Geride bıraktığı eşyalar fazla canlı. Atma vakti geldi. Hiçbir şeyini almamış giderken: Banyo malzemeleri, kıyafetleri, içinde biri yabancı bir dilde yazılmış ve diğeri şiir kitabı olan iki kitap duran bez çantası burada. Hepsini çöpe fırlatıyorum, sonra da çöpü karıştırıp tıraş fırçasıyla kemik saplı usturayı geri çıkarıyorum. İkisini de ilaç dolabına koyuyorum, dolabın kapağını kapatınca ay-nada yüzüme bakıyorum uzun uzun.

“Hep beyaz giymelisin Bride. Her zaman bembeyaz giyinmelisin.” “Tepeden tırnağa kişilik tasarımcısı” olduğunu söyleyen Jeri bu konuda ısrarcıydı. Sylvia Inc.’teki ikinci mülakatımda nasıl görünmem gerektiğini düşünürken ona danışmıştım.

“Sadece adın yüzünden değil,” demişti, “beyaz, meyan-kökü şekeri rengindeki tenine çok yakışıyor. Hem biliyorsun, siyah artık yeni siyah. Gerçi meyan-kökü şekerinden çok çikolata şurubusun sen. Seni görünce kremşanti ve çikolatalı sufle geliyor insanın aklına.”

Beni güldürmüştü. “Ya da içi kremalı kakaolu bisküvi.”

“Asla. Çok daha klassin sen. Ev yapımı bonbonlar gibi.”

Sadece beyaz kıyafetler almak sıkıcı geldi başta, ama sonra beyazın ne kadar çok tonu olduğunu öğrendim: fildişi, istiridye, kaymak taşı, kâğıt beyazı, kar beyazı, krem, ekru, şampanya rengi, hayalet beyazı, kemik rengi. Aksesuarlar için renk seçmeye başladığımda alışveriş daha da ilginç bir hal aldı.

Jeri tavsiye verirken, “Bak güzelim,” demişti. “İlla biraz renk istiyorsan ayakkabı ve çantada kullan sadece, ama yerinde olsam beyaz yetmediğinde siyahı tercih ederdim onlarda da. Ve unutma: Makyaj yok. Rujla göz kalemi bile. Sıfır makyaj.”

“Ya mücevher?” diye sormuştum. Altın? Elmas? Zümrüt bir broş?

“Hayır. Olmaz.” Ellerin havaya kaldırmıştı. “Hiç mücevher olmayacak. Belki inci küpe. Hayır, o bile olmaz. Sadece sen kızım. Sadece samur ve buz. Karda yürüyen bir panter. Sen şu vücuda, sansar gibi gözlere bir baksana. Hadi ama!”

Tavsiyesine uydum ve işe yaradı. Her gittiğim yerde bakışlar iki misli üzerimdeydi artık, ama çocukken baktıkları gibi tiksintiyle değil, hayranlık dolu, afallamış ve aç gözlerle. Üstelik Jeri “Sadece sen kızım”* derken farkında olmadan ürün grubumun adını da koymuştu: YOU, GIRL.

Aynada yüzüm neredeyse yepyeni görünüyor. Dudaklarım normale döndü, burnumla gözüm de öyle. Sadece kaburgalarım hâlâ hassas. Şaşırtıcı bir şekilde en hızlı iyileşen yerim

* İngilizcesi: “Just you, girl.” (e.n.)

yüzümün soyulan derisi. Neredeyse güzel görünüyorum yine, o halde neden üzgünüm hâlâ? Düşünmeden ilaç dolabını açıp tıraş fırçasını çıkarıyorum. Dokunuyorum. İpeksi kıllar hem gıdıklıyor, hem de sakinleştiriyor beni. Çeneme sürüyorum onun yaptığı gibi. Çenemin altına kaydırıyorum, sonra da kulak memelerime. Niyeyse bayılacak gibi hissediyorum. Sabun. Köpüğe ihtiyacım var. Vücut köpüğünün, üzerinde “tam ona layık bir ten için” için yazan şık kutusunu yırtıp açıyorum. Sonra sabunluğa sıkıp fırçayı ıslatıyorum. Köpüğü yüzüme yayıyorum bolca, nefesim kesiliyor. Yanaklarımı, dudaklarımın üstünü köpürtüyorum. Yaptığımın delilik olduğundan eminim ama yüzümü izliyorum uzun uzun. Gözlerim daha iri ve ışıltılı görünüyor. Burnum iyileşmekle kalmamış, mükemmel. Beyaz köpüğün arasındaki dudaklarım da öyle öpülesi duruyor ki dayanamayıp serçeparmağımın ucunu üzerinde gezdiriyorum. İstemesem de durmak zorundayım. Usturayı kavriyorum. Nasıl tutuyordu bunu? Hangi parmağını nereye koyuyordu? Hatırlayamıyorum. Alıştırma yapmam gerekecek. Şimdilik bıçağın kör tarafını kullanıp beyaz köpük girdaplarının arasında koyu çikolata rengi şeritler açıyorum. Sonra yüzüme su çarpıp durulanıyorum. Ardından çok ama çok tatlı bir tatmin hissi.

Evden çalışmak sandığım kadar kötü değilmiş. Hâlâ otoritem var, gerçi Brooklyn’in arada bir beni eleştirdiği oluyor, hatta bir iki kararımı çiğnediği bile oldu. Dert değil. Arkamı kolladığı için şanslıyım. Üstelik moralim bozulduğunda ilacım tıraş malzemelerinin olduğu o küçük kutunun içinde hemen. Ilık sabunlu suyu köpürtürken fırçayı, sonra da usturayı hissetmek için sabırsızlanıyorum, beni bir yandan heyecanlandırırken diğer yandan yatıştırıyor bu ikili. Alay edildiğim, incitildiğim zamanları kederlenmeden hatırlamamı sağlıyor.

“Bütün o karalığına rağmen güzel sayılır aslında.” Komşularla kızlarının hakkımdaki fikri buydu. Sweetness ise veli toplantılarına asla katılmaz, voleybol maçlarımı asla izlemezdi. Okulda üniversiteye yönelik dersler yerine mesleki dersler almaya, dört yıllık devlet üniversiteleri yerine meslek yüksekokullarına gitmeye teşvik ediliyordum. Ama öyle yapmadım. Kim bilir kaç kez reddedildikten sonra bir depoda iş buldum – müşterilerin beni görebileceği satışta değil. Kozmetik reyonunda olmak istiyordum, ama sormaya cesaret edemedim. Kuş beyinli beyaz kızlar terfi aldıktan ya da yaptıkları işi ellerine yüzlerine bulaştırdıktan sonra müdürler stokları iyi bilen birini isteyince satın almacı olabildim ancak. Sylvia Inc.’teki mülakat da kötü başlamıştı aslında. Tarzımı, kıyafetlerimi süzüp bana daha sonra gelmemi söylemişlerdi. Jeri’ye o zaman danışmıştım. Sonra, koridorda ikinci mülakatın yapılacağı ofise doğru yürürken yarattığım etkiyi görmüştüm: Hayranlıkla büyüyen gözler, sırtımlar, fısıltılar: “Vay canına!” “Şu bebeğe bak!” Kısa zamanda bölge müdürü oldum. “Gördün mü?” dedi Jeri. “Siyah satıyor. Uygar dünyadaki en seksi meta bu. Beyaz, hatta esmer kızların senin kadar dikkat çekebilmeleri için çırılçıplak soyunmaları gerekiyor.”

Doğru olsun olmasın, beni bu yarattı, beni baştan yarattı. Hareketlerim farklılaştı, yürüyüşüm değişti. Podyumdaki mankenler gibi kasılarak, leğen kemiklerimi öne çıkararak hızlı hızlı değil, uzun adımlarla, yavaş ve odaklanmış bir edayla yürümeye başladım. Erkekler beni havada kapıyor, ben de yakalamalarına izin veriyordum. Uzun bir süre böyle devam etti; seks hayatım diyet Cola’ya benzeyene kadar – besin değeri sıfır, tadı yanıltıcı bir şekilde tatlı. Ya da sanal şiddetin güvenli coşkusu taklit eden bir PlayStation oyunu gibi, bir o kadar da kısa. Bütün erkek arkadaşlarım aynı

kalıptan çıkmış gibiydi: Müstakbel aktörler, rapçiler, sporcular, harçlık alır gibi maaş çekimi ya da bacaklarımın arasına girmeyi bekleyenler ve ötekiler, bana bir madalya muamelesi yapan, ne kadar başarılı olduklarının parlak ve sessiz bir kanıtı gibi davranan köşeyi dönmüş olanlar. Tek bir tanesi bile bir şey vermeye, yardım etmeye niyetli, nasıl görüldüğünden başka bir şeyle, ne düşündüğümle ilgili değildi. Ben ciddi bir konuşma yaptığımızı sanırken durmadan işi şakaya vuruyor ya da benimle bebekmişim gibi konuşuyordu hepsi, o da başka bir yerde başka ego süsleri bulana kadar. Özellikle biri kalmış aklımda, bir tıp öğrencisi, ailesinin kuzeydeki evine ziyarete giderken ona eşlik etmem için ısrar etmişti. Beni ailesiyle tanıştırdığı anda neden orada olduğum anlaşılmıştı. Görevim ailesini dehşete düşürmek, o tatlı ve yaşlı beyaz çiftin gözünü korkutmaktı.

“Çok güzel değil mi?” diye sorup duruyordu çocuk. “Ona baksanıza! Anne? Baba?” Gözleri şeytan şeytan parlıyordu.

Ama annesiyle babası –ne kadar zoraki olsa da– bana sıcak ve tatlı davranıp onu mağlup etti. Çocuğun hayal kırıklığı aşikârdı, öfkesini zar zor bastırıyordu. Öyle ki ailesi, muhtemelen oğullarının başarısızlıkla sonuçlanan ırkçı şakasına daha fazla tahammül etmek zorunda kalmayayım diye, beni metro istasyonuna bıraktı. Annesinin kullandığım çay fincanını ne yaptığını görsem de rahatlamıştım.

Erkekler cephesi aşağı yukarı böyleydi.

Sonra o geldi. Booker. Booker Starbern.

Onu düşünmek istemiyorum şimdi. Artık her şeyin ne kadar boş, saçma ve yavan geldiğini de. Ne kadar yakışıklı olduğunu, omzundaki o çirkin yanık izi hariç ne kadar mükemmel olduğunu hatırlayasım yok. Altın teninin her santimini okşadım onun, kulak memelerini emdim, koltuk altındaki tüylerin güzelliğine baktım. Üstdudağındaki çu-

kura dokundum, göbeğinden şarap içtim. Vücudumda dudaklarının yıldırım gibi çarpmadığı tek bir nokta yok. Ah, sevişmelerimizi kafamda oynatıp durmaktan vazgeçmem gerek. Her seferinde hem yeni hem de her nasılsa sonsuz bir şey yaşıyormuşum gibi hissettiğimi unutmam gerek. Müzik kulağım hiç yoktur, ama onunla sevişmek bana şarkılar söyletiyordu; derken birden, hiç yoktan, “Sen istediğim gibi bir kadın değilsin...” Hayalet gibi ortadan kayboldu sonra.

Başından attı beni.

Sildi.

Sofia Huxley bile, o bile sildi beni. Bir mahkûm bile silebildi! “İstemem, eksik olsun” diyebilirdi. “Defol git buradan” bile kabulümdü. Öyle demedi. Onun yerine öfkeden kudurdu. Yumruklaşmak hapisane dilidir belki de. Belki de mahkûmlar konuşarak değil kemik kırarak, kan dökerek sohbet ediyordur içeride. Hangisi daha fena emin olamıyorum, çöp gibi bir kenara atılmak mı yoksa köle gibi pataklanmak mı?

Beni terk etmesinden önceki gün ofisimde öğle yemeği yemiştik – ıstakoz salatası, Smartwater, brendiye yatırılmış şeftali dilimleri. Ah, hayır, dur. Onu düşünmeye devam edemem. Kendimi eve hapsetmemeliyim daha fazla, yoksa delireceğim. Çok fazla ışık, çok fazla alan, çok fazla yalnızlık. Giyinip çıkmalıyım buradan. Brooklyn’in yap diye başımın etini yediği şeyleri yapacağım: güneş gözlüklerini ve geniş kenarlı şapkaları unutup kendimi göstereceğim, hayatı gerçekten hayatmış gibi yaşayacağım. Brooklyn haklıdır eminim; ne de olsa Sylvia Inc.’in iplerini eline alacak kadar akıllı.

Giysilerimi dikkatlice seçiyorum: kemik beyazı şort ve boyundan bağlı bluz, yüksek dolgu topuklu ve hasır ipli sandaletler, ihtiyacım olursa diye içine tıraş fırçasını da attığım bej kanvas çanta. *Elle* dergisini ve güneş gözlüklerimi yanı-

ma alıyorum. Günün bu vakti çoğunlukla köpek gezdirenlerin ve yaşlıların dolaştığı iki blok ötedeki parka gidiyorum altı üstü, yine de Brooklyn onaylardı bu yaptığımı. İlerleyen saatlerde koşucularla kaykaycılar da gelir, ama cumartesi günleri annelerle çocuklar görünmez ortalıkta. Hafta sonlarını oyun buluşmalarına, oyun bahçelerine, oyun restoranlarına ayırır onlar, nefis aksanlı tatlı dadılar da çocuklara göz kulak olur.

Gerçek ördeklerin yüzdüğü yapay gölün kenarındaki banklardan birini seçiyorum. Zihnim Booker'ın yaban ördekleriyle bahçe kuşlarının arasındaki farkı anlattığı bir günün anısını derhal defetse de kaslarım masaj yapan serin parmaklarını hatırlıyor. *Elle*'in sayfalarını çevirip genç ve leziz bedenlerin fotoğraflarına göz gezdirirken çakıl yoldan gelen aheste ayak seslerini duyuyorum. Adımlar gri saçlı bir çiftte ait, sessiz sedasız, el ele dolaşıyorlar. Göbekleri tastamam aynı irilikte, adamınki biraz daha sarkık. İkisi de rengi kaçmış bol pantolonla hem önünde hem arkasında solmuş barış işaretleri olan bol bir tişört giymiş. Köpek gezdiren ergenler yok yere, veya belki de ömür boyu süren bu yakınlığı içten içe kıskandıkları için, kıs kıs gülüp köpeklerinin tasma-larını çekiştiriyorlar. Yaşlı çift itinayla, bir rüyadaymışçasına ilerliyor. Adımları birbirine eş, gözleri bir uzay mekiğine doğru yürüyorlarmış gibi dosdoğru öne bakıyor, birazdan mekiğin kapısı açılıp içinden kırmızı halıdan bir dil çıkacak sanki. El ele, birlikte yükselecekler yüce gönüllü ilahi varlığın kollarına. Öyle güzel bir müzik duyacaklar ki, gözleri yaşlarla dolacak.

Tam bu noktada kopuyorum işte. Ele ele tutuşan çift, sessiz müzikleri. Artık durduramıyorum. Hınca hınç dolu o stadyumdayım yine. Çığlık çığlığa dinleyiciler vahşi ve seksi müziğin karşısında aciz. İnsanlar koltukların arasında dans

ediyor, bankların üstüne çıkmış alkışlarla davullara eşlik ediyor. Kollarım havada müzikle dalgalanıyor. Kalçam ve başım benden ayrı salınıyor. Yüzünü görmeden önce kolları belime dolanıyor, göğsü sırtıma dayanıyor, çenesi saçlarıma gömülüyor. Sonra elleri karnımda geziyor, birlikte öne arkaya dans ederken kollarımı indirip parmaklarımı parmaklarına geçiriyorum. Müzik durduğunda arkamı dönüp yüzüne bakıyorum. Gülümsüyor. Islanıyorum, titriyorum.

Parktan ayrılmadan önce tıraş fırçasının kıllarına dokunuyorum. Yumuşak ve sıcak.

Sweetness

Evet, kabul, Lula Ann'e küçükken nasıl davrandığımı düşününce kendimi kötü hissediyorum bazen. Ama şunu anlamalısınız: Onu korumak zorundaydım. Dünyanın nasıl bir yer olduğunu bilmiyordu. Haklı olsanız bile inat etmenin, üste çıkmanın bir anlamı yoktu. Söylenenlere karşılık verince ya da okulda kavga edince soluğu ıslahevinde alabileceğiniz, işe alınacak son, işten kovulacak ilk insan olduğunuz bir dünyada anlamı yoktu. O bunları bilemezdi, siyah teninin beyazları nasıl korkutacağını, onunla nasıl dalga geçeceklerini, onu nasıl kandıracaklarını bilemezdi. Bir seferinde siyahlıkta Lula Ann'le asla yarışamayacak taş çatlasa on yaşında bir kıza bir grup beyaz oğlandan birinin tekme attığını görmüştüm, kız ayağa kalkmaya çalışırken diğer bir çocuk kızın bu kez sırtına ayağını dayayıp onu yeniden yere yapıştırmıştı. Çocuklar karınlarını tuta tuta gülmekten iki büküm olmuştu. Kız kaçtıktan sonra da kıkırdamaya devam ettiler, yaptıklarından büyük gurur duyuyorlardı. Olanları otobüsün camından izlemiyor olsaydım ona yardım edebilir, kızını beyaz pisliklerin arasından çekip çıkarabilirdim. Demek istediğimi anladınız mı şimdi? Lula Ann'i gereğince terbiye etmeseydim beyaz oğlanları görünce yolunu değiştirmesi gerektiğini bilemezdi. Ama verdiğim dersler işe yaradı çünkü sonunda gururumdan hindi gibi kabardım. O sapık

öğretmenlerin –üç kişilerdi; biri erkek, ikisi kadın– davasından bahsediyorum. Lula Ann orada müthiş bir iş çıkarmış, o küçücük haliyle tanık kürsüsünde tam bir yetişkin gibi davranmıştı; öyle sakin, kendinden öyle emindi ki. Lula Ann'in vahşi saçlarına çekidüzen vermek hiç kolay değildir, ama mahkeme günü saçlarını sımsıkı örmüş, bir de mavi-beyaz denizci elbisesi almıştı ona. Kürsüye yürürken tökezleyecek, konuşurken kekeleyecek ya da psikologların söylediklerini unutup beni utandıracak diye çok gergindim. Ama ne oldu? Tanrı'ya bin şükür, günahkâr öğretmenlerin en azından birini kapana kısırdı. O canavarların suçlandıkları şeyleri duysanız kusardınız. Minicik çocuklara öyle iğrenç şeyler yaptırmışlar ki. Gazetelere, televizyonlara çıktı hepsi. Haftalar boyu o okulda çocuğu olsun olmasın bir sürü insan adliyenin önünde bağırıp çağırdı. Hatta bazıları üzerinde UCUBELERİ ÖLDÜRÜN ve ŞEYTANLARA MERHAMET YOK yazan pankartlar açtı.

Davanın sürdüğü günlerin çoğunda oradaydım, hepsinde değil, Lula Ann'in çıkacağı günlerde, çünkü tanıkların çoğu tanıklığını erteledi veya hiç gelmedi. Ya hasta oluyor ya da fikir değiştiriyorlardı. Lula Ann de korkmuş gibiydi ama yerinde kımıldanıp duran ve habire mızımızlanan diğer çocukların aksine sakinliğini korudu. Diğerlerinin ağladığı bile oldu. Lula Ann'in duruşma ve kürsüdeki performansından öyle gurur duydum ki çıkınca sokaklarda el ele yürüdük. Küçük siyah bir kızın şeytani beyazlara gününü göstermesi sık görülür şey değildir. Ne kadar memnun olduğumu görün diye kulaklarını deldirip küpe aldım ona – minik altın halkalar. Ev sahibi bile bizi görünce gülümsedi o gün. Çocuk mahremiyetini koruyan kanunlar yüzünden gazeteler fotoğraf vermemişti ama haber ağızdan ağıza yayılmıştı bir kere. Bizi her birlikte gördüğünde suratı düşen eczacı bile Lula

Ann'in ne kadar cesur davrandığını öğrendikten sonra ona gofret verdi.

Ben kötü bir anne değildim, bunu bilmelisiniz, ama tek çocuğuma onu inciten bazı şeyler yapmış olabilirim. Onu korumak zorundaydım çünkü. Mecburdum. Hepsi bu ten rengi meselesi yüzünden. Önceleri bütün o karalığın ötesine geçip de onun kim olduğunu görmeyi, onu olduğu gibi sevmeyi beceremiyordum. Ama şimdi yapabiliyorum. Gerçekten. Bence o da eskiden neden öyle davrandığımı anlıyor artık. Anlıyor bence.

Onu son iki görüşümde, nasıl desem, göz kamaştırıcıydı. Cesur ve kendinden emindi. Her gelişinde ne kadar siyah olduğunu unutuyordum çünkü güzel beyaz kıyafetleriyle rengini kendi lehine kullanıyordu.

Bana en başından beri bilmem gereken bir şey öğretti. Bir çocuğa ne yaptığınız önemlidir. Üstelik çocuklar yaptıklarını asla unutmuyabiliyor. Lula Ann California'da önemli bir işe girmiş, artık ne arıyor ne de ziyaretime geliyor. Ara sıra para ve başka şeyler yolluyor ama yüzünü görmeyeli uzun zaman oldu.

Bride

Restoranı Brooklyn seçiyor. Adı Pirate, yarı şık bir yer, bir zamanlar çok rağbet görürken şimdilerde turistlerle ezik tipler bile pek takılmıyor. Üstümdeki beyaz yakasız elbise için fazla serin bir akşam, ama kaydettiğim ilerleme ve iyileşen yara izlerimle Brooklyn'i etkilemek istiyorum. Beni tecavüz sonrası depresyon dediği şeyden çıkarmaya çalışıyor, bu süslü püslü mekânın ve kırmızı pantolon askılarıyla çıplak göğüslerini öne çıkaran erkek garsonların depresyonumun icabına bakacağını düşünüyor olmalı. Brooklyn iyi bir arkadaş. Israr yok, diyor. Kendini teşhir eden sevimli ve zararsız erkek bedenlerinin arasında, hemen hemen boş bir restoranda sessiz sakin bir akşam yemeği sadece. Burayı neden sevdiğini biliyorum aslında; erkeklere hava atmaya bayılıyor. Çok eskiden, biz tanışmadan önce, sarı saçlarına rasta yaptırmış. Zaten güzel bir kız, ama rastalar ona başka bir albeni katıyor. En azından takıldığı siyah erkekler bu fikirde.

Aperatifleri tırtıklarken ofis dedikodusu yapıyoruz, ama lambuka balığımız gelince sesimiz kesiliyor. Her zamanki abartılı tarif; balık zencefile bulanıp hindistancevizi sütüne yatırılmış, üstüne biraz susam tohumu, sarımsak ve ince ince dilimlenmiş taze soğan. Şefin yavan bir balığı heyecan verici hale getirmek için bunca çaba harcamasından rahatsız olup filetodan diğer her şeyi ayıklarken yumurtlayıveriyorum ak-

lımdakini, “Canım tatile çıkmak, bir yere gitmek istiyor. Gemi yolculuğu istiyorum.”

Brooklyn sırtıyor. “Vay canına. Nereye? En sonunda iyi haber.”

“Ama etrafta çocuk istemiyorum,” diyorum.

“Orası kolay. Fiji’ye ne dersin?”

“Parti falan da istemiyorum. Göbekli ve oturaklı insanlar arasında olmak istiyorum. Güvertede mini golf falan oynayalım. Tombala da olur.”

“Bride, beni korkutuyorsun.” Peçetesiyle ağzının kenarını nazik dokunuşlarla silerken gözlerini açıyor kocaman.

Çatalı bırakıyorum. “Ciddiyim. Sessizlik ve sakinlik istiyorum. Gemiye çarpan dalgaların ya da kristal bardaklarda eriyen buzun sesinden fazla gürültü olmamalı.”

Dirseğini masaya dayayıp elini elimin üstüne koyuyor. “Ah, bebeğim, sen hâlâ şoktasın. Bu tecavüz hikâyesinin etkisinden kurtulmadan kendi başına plan yapmana izin veremem. O zamana dek ne istediğini bilemeyeceksin. Güven bana, anlaştık mı?”

Bu işten çok sıkıldım. Birazdan bir tecavüz terapistiyle görüşmem ya da mağdur toplantılarına katılmam için üstüme gelmeye başlayacak. Gerçekten bıktım, en yakın arkadaşım la dürüstçe konuşabilmeye ihtiyacım var. Kuşkonmazın ucunu ısırp çatal bıçağımı çapraz biçimde yavaşça bırakıyorum.

“Sana yalan söyledim.” Tabağımı öyle sert itiyorum ki elmalı martinim masaya devriliyor. Peçetemle dikkatlice temizliyorum döküleni, kendimi sakinleştirmeye, söyleyeceğim şeyi normalleştirmeye çalışıyorum.

“Yalan söyledim kızım, yalandı hepsi. Kimse bana tecavüz etmeye falan kalkışmadı, ağzımı yüzümü dağıtan kişi de erkek değil, kadındı. Yardım etmeye çalıştığım biri. Ben ona yardım etmek isterken o elinden gelse beni öldürecekti.”

Brooklyn ağzı bir karış açık bana bakıyor, gözleri kısılıyor sonra. "Kadın mı? Hangi kadın? Kim o?"

"Tanımazsın."

"Görünüşe göre sen de pek tanıımıyormuşsun."

"Eskiden tanırdım."

"Bride, bölük pörçük anlatmaz mısın şunu lütfen? En başından başla." Rastalarını kulağının arkasına atıp gözlerini yüzüme dikeyor.

Ben ikinci sınıfa giden küçük bir kızken, öğretmenlerden birinin ana binanın yanındaki çocuk yuvasında öğrencileriyle nasıl çirkin oyunlar oynadığını anlatmam en fazla üç dakika sürüyor.

"Bunu duymak istemiyorum," diyor Brooklyn. Porno görmüş bir rahibe gibi kapatıyor gözlerini.

"En başından başla diyen sendin," diyorum.

"Evet, tamam. Devam et."

"Sonunda yakalanıp kovuldu."

"Güzel. Burada sıkıntı ne?"

"Aleyhinde tanıklık ettim."

"Daha da güzel. Eee?"

"Parmagımla gösterdim. Tanık sandalyesinde oturup parmağım ile onu işaret ettim. Yaptığı şeyleri gördüğümü söyledim."

"Ve?"

"Hapse atıldılar. Yirmi beş yıl yedi."

"İyi olmuş. Hikâye böyle sona ermedi ama?"

"Hayır, pek sayılmaz." Yerimde kımıldanıp duruyorum, elbisemin yaka kısmını düzelterip ifademi toparlamaya çalışıyorum. "Ara sıra aklıma geliyordu kadın, anlıyorsun beni, değil mi?"

"Anlamıyorum, anlat."

"Yani o zamanlar daha yirmi yaşındaydı."

“Manson kızları da öyleydi.”

“Bir iki yıla kırkına basacak ve muhtemelen hiç arkadaşı yok.”

“Zavalılık. Kodeste tecavüz edebileceği yavrucaklar da yok tabii. Ne acıklı.”

“Beni dinlemiyorsun.”

“Niye dinleyeyim?” Masaya vuruyor. “Kafayı mı yedin sen? Kim bu dişi timsah? Yani pisliğin teki olması haricinde olayı ne? Akraban falan mı?”

“Hayır.”

“O zaman?”

“Onca yıl sonra kendini üzgün ve yalnız hissediyordur diye düşündüm.”

“Nefes alıyor işte. Bu kadarına şükretmesi gerekmez mi?”

Böyle bir yere varamayacağımız belli. Anlamasını nasıl bekleyebilirim ki? Garsona işaret çakıyorum. “Bir tane daha,” diyorum boş kadehimi gösterip.

Garson kaşlarını kaldırıp Brooklyn’e bakıyor. “Ben istemem tatlım. Şu anda cin gibi ayık olmam lazım.”

Garson bembeyaz ve inci gibi dişleriyle seksi seksi gü-lümsüyor.

“Bak, Brooklyn. Oraya niye gittiğimi ben de bilmiyorum. Tek bildiğim, bu kadını düşünüp durduğum. Decagon’da geçirdiği onca yıl boyunca aklımdan çıkmadı.”

“Mektup yazdın mı peki? Ziyaretine gittin mi?”

“Hayır, onu iki kez gördüm sadece. Biri duruşmada, diğeri de bu olduğu zaman.” Yüzümü işaret ediyorum.

“Seni geri zekâlı kaltak!” Benden gerçekten iğreniyormuş gibi görünüyor. “Kadını hapse attırmışsın! Tabii ki suratını dağıtmak isteyecek.”

“Önceden böyle değildi. Nazik, komik, sakın ve sevecen biriydi.”

“Önceden mi? Neyin öncesinden bahsediyorsun? Onu iki kez gördüğünü söyledin daha demin. Bir duruşmada, biri de seni dövdüğü zaman. Çocuklara sarktığı zamanlardan mı bahsediyorsun? Hani sen–”

Garson eğilip içkimi masaya bırakıyor.

“Tamam.” Gerildim ve bunu saklayamıyorum. “Üç kez gördüm.”

Brooklyn ağzının kenarını yalıyor. “Bride, söylesene, seni de taciz etti mi? Bana her şeyi anlatabilirsin.”

Tanrım. Ne geçiyor bunun aklından böyle? Gizli bir lezbiyen olduğumu falan mı düşünüyor şimdi de? Biseksüellerin, transseksüellerin, homoseksüellerin ve onların nasıl görüldüğünü ciddiye alan insanların birlikte çalıştığı bir şirkette bunu saklayacak değildim ya. Saklanacak şey mi bu günümüzde?

“Brooklyn aptal aptal konuşma ya.” Meyve suyunu yere döktüğüm ya da tökezleyip yere düştüğüm zamanlar Sweetness’ın bana attığı bakışı atıyorum ona.

“İyi, tamam, bir şey demedim.” Elini sallıyor. “Garson. Tatlım, ben fikrimi değiştirdim. Buzlu Belvedere getir lütfen. Double olsun.”

Garson göz kırpıp, “Hemen geliyorum,” diyor. Geliyorum, derkenki gevrekliği ona Güney Dakota’da umut verici bir telefon numarası kazandırmış olmalı.

“Bak güzelim. Bunu bir düşün lütfen. Neden acıdın ona bu kadar? Gerçek sebebi ne?”

“Bilmiyorum.” Başımı iki yana sallıyorum. “Kendime inanmak istedim sanırım, o kadar kolay harcanacak biri olmadığımı inanmak. Sofia Huxley –kadının adı bu– geldi aklıma, koşulsuz şartsız ve dostça bir jestin kıymetini bilecek biri.”

“Şimdi anlıyorum.” Rahatlamış görünüyor, gülümsüyor bana.

“Anlıyor musun? Gerçekten mi?”

“Kesinlikle. Herif çekip gidiyor, sen kendini bok gibi hissediyorsun, sonra özgüvenini geri kazanmaya çalışıyorsun ama koca bir fiyaskoyla sonuçlanıyor, değil mi?”

“Evet. Aşağı yukarı. Öyle galiba.”

“O halde halledelim bu işi.”

“Nasıl?” Eğer ne yapılması gerektiğini bilen biri varsa Brooklyn’dir. Yere düşünce seçim yapman gerekir, der hep. Ya orada kalacaksın ya da sekip zıplayacaksın. “Nasıl halledeceğiz?”

“Çinko yaparak olmadığı kesin.” Heyecanlanıyor.

“Nasıl peki?”

“Çin çin yaparak!” diye bağırıyor.

“Beni mi çağırdınız?” diye soruyor garson.

* * *

Brooklyn söz verdiği gibi iki hafta sonra bir kutlama düzenliyor. Lansman partisi, ilgi odağı ben olacağım, YOU, GIRL’ü yaratan ve markayı heyecan verici bir hale getiren kişi. Mekân afili bir otel sanırım. Hayır, şu entel müzelerinden biri. Kalabalık beni bekliyor, limuzin de öyle. Saçım ve elbisem mükemmel: Beyaz dantelleri elmasımsı taşlarla süslü elbisem vücudumu sımsıkı sarıp sonra denizkızı modeli fırfırlarla açılıyor bileklerime kadar. Beklenmedik yerleri transparan – meme uçlarımı ve göbeğimin altındaki tüysüz üçgeni örten kısım değil ama.

Geriye küpe seçmesi kaldı sadece. İnci nokta küpelerini kaybettim, o yüzden bir karatlık pırlantalarımı takmaya karar veriyorum. Mütevazı, göz almıyor, Jeri’nin deyişiyle “sade kahve ve kremşanti” paletimi gölgelemiyor. Karda bir panterim yeniden.

Tanrım. Yine neler oluyor? K  pelerim. Delikten geçmiyor. Platin iğne kulak mememden kayıp duruyor. K  peleri ince-liyorum –ters bir Ő ey yok. Kulak memelerime yakından ba-kınca minik deliklerimin yok olduğunu görüyorum. Bu çok saçma. Sekiz yaşından beri delik benim kulaklarım. Canava-rın aleyhinde tanıklık ettiğimde Sweetness altın görünümlü imitasyon küçük halka k     ler vermişti bana. O zamandan beri klipsli k      takmadım hiç. Bir kez bile. “Tepeden tırna-  a kişilik” tasarımcımın tavsiyesini gözardı edip nokta Ő ek-linde inci k      takıyorum genellikle, bazen de, Ő imdi olduğu gibi, pırlanta. Olamaz. Bu imkânsız. Bunca sene sonra neden böyle bakire kulaklarım, neden içinden hiç iğne geçmemiş gibi, bir bebeğin başparmağı gibi pürüzsüz? Estetik ameli-yattan ya da antibiyotiklerin yan etkisinden olabilir mi? Ama bu da haftalar önceydi. Titriyorum. Tıraş fırçasına ihtiyacım var ama makyajımı bozamam. Telefon   alıyor. Fırçayı   ıka-rıp meme   atalıma s  rt  yorum hafifçe. Başımı döndürüyor. Telefon çalmaya devam ediyor. Tamam, mücevher i  ini boş ver, k      takmasam da olur. Telefonu açıyorum.

“Bayan Bride, Ő of  r  n  z geldi.”

Uyuyor numarası yaparsam defolup gider belki. Bu herif her kimse dönüp onunla çene   alamam, çiftlerin seks son-rası yaptıkları gibi sarılamam, zaten olan biten hiçbir Ő eyi hatırlamıyorum. Omzumu öpüyor hafifçe, sonra saçlarımı okşuyor. Rüya görüyormuş gibi mırıldanıyorum. Gözlerimi a  madan gülümsüyorum. Yatak örtülerini itip banyoya giri-yor. Kulak memelerimi yokluyorum. Pürüzsüz. Hâlâ p  r  z-söz. Partide herkes itiraflar yağdırıp durdu –ne kadar güzel, ne kadar tatlı, ne kadar seksiymi  im– ama kimse k     lerin yokluğunu sorgulamadı. Garip geldi bana,         bütün o

konuşmalar, ödöl faslı, akşam yemeği ve dans boyunca aklım bebek başparmağına benzeyen kulak memelerime öyle bir takıldı ki başka hiçbir şeye konsantre olamadım. Bu yüzden ipe sapa gelmez bir teşekkür konuşması yaptım, bel altı şakalara gereğinden fazla güldüm, iş arkadaşlarımla sohbet ederken kem küm ettim ve zarafetimi kaybetmeden kaldırabildiğimden üç dört kat fazla içki içtim. Üstelik bir çizgi beyaz çektikten sonra mezuniyet balosunda kraliçe olmak için oy toplamaya çalışan liseli bir yeniyetme gibi millete kur yapmaya başladım ki yatağımdaki herif her kimse buraya bu sayede geldi. Dilimi tadıyorum yabancı bir tatla karşılaşmayı umarak. Tanrı'ya şükür. Karyoladan kelepçe falan da sarkmıyor.

Duştan çıkıp smokinini giyerken bana sesleniyor. Cevap vermiyorum, bakmıyorum, yastığı başımın üstüne çekiyorum sadece. Bu onu eğlendiriyor, kıkırdadığını duyuyorum. Mutfakta kahve yaparken çıkardığı sesleri dinliyorum. Hayır, kahve olsa kokusunu alırdım. Bardağa bir şey döküyor, portakal suyu mu, karışık sebze suyu mu yoksa gazı kaçmış şampanya mı? Buzdolabında sadece bunlar var çünkü. Sessizlik, ardından ayak sesleri. Lütfen, lütfen, git artık. Komodinin üstünde bir tıkırtı duyuyorum, bunu ön kapının açılıp kapanma sesi takip ediyor. Yastığın altından etrafı gözlediğimde saatin yanındaki katlı kâğıdı görüyorum. Telefon numarası. ŞAHANESİN. Sonra adı. Derin bir nefes alıyorum. Çalışanlardan biri değil.

Banyoya koşup çöpe bakıyorum. Şükürler olsun. Kullanılmış prezervatif. Duşakabinin camında buhar izleri var hâlâ, ama yanındaki ilaç dolabının aynası berrak, pırıl pırıl, dün gece gördüğüm şeyi gösteriyor bana yine – doğduğum günkü kadar bakire kulak memelerimi. Demek delilik böyle bir şey. Saçma sapan hareketlerde bulunmak değil, bildiği-

niz dünyada ani bir değişime şahit olmak. Tıraş fırçasına, sabuna ihtiyacım var. Koltukaltımda tek bir tüy yok, köpür-tüyorum gene de. şimdi de öbürü. Köpüklenmek ve tıraş olmak yatıştırıyor beni, öyle minnettarım ki bu küçük zevki tadabilecek başka yerlerimi düşünmeye koyuluyorum. Vajinamın dudakları olabilir mesela. Zaten tüy yok. Jileti orada kullanmak çok mu zor? Zormuş. Evet.

Sakinleştim, yatağa dönüp örtünün altına giriyorum yeniden. Dakikalar sonra başım çatlayacak gibi zonklamaya başlıyor. Kalkıp iki Vicodin atıyorum. Hapın etkisini göstermesini beklerken düşüncelerimi serbest bırakıyorum birbirlerini kovalayıp ısırırsınlar diye.

Neler oluyor bana?

Hayatım darmadağın oluyor. Adını bile bilmediğim adamlarla yatıp hiçbir şey hatırlamadan uyanıyorum. Neler oluyor böyle? Gencim ben, başarılı ve güzelim. Hakikaten güzelim, al bakalım, benden bunu bekler miydin, Sweetness? Peki neden bu kadar perişanım o zaman? O adam beni terk etti diye mi? İşimde iyiyim ve hak ettiğim yere geldim. Kendimle gurur duyuyorum, gerçekten, ama şu Vicodin ve akşamdan kalma halim çok da gurur duymadığım eski defterleri açtırıp duruyor bana. Bunların hepsini atlat-tım ve hayatıma devam ettim ben. Booker bile öyle düşünüyordu, öyle değil mi? Ona içimi açtım, her şeyi anlattım, bütün korkularımı, bütün yaralarımı, bütün başarılarımı, küçük büyük demeden hepsini döktüm ortaya. Derinlere gömdüğüm bazı şeyler daha dünmüş gibi taptaze döküldü dilimden, Sweetness'ın yatak odasının nasıl hep loş olduğu mesela. şifonyerinin yanındaki pencereyi açardım. Yetişkin bir kadının eşyalarıyla dolu olurdu şifonyerin üstü: cımbızlar, pamuk yumakları, Lucky Lady yüz pudrasının yuvarlak kutusu, Midnight in Paris parfümünün mavi şişesi, küçük

bir fincan tabağında tel tokalar, kâğıt mendiller, göz kalemleri, Maybelline marka rimel, Tabu marka ruj. Koyu kırmızı ruju denerdim gizli gizli. Kozmetik işinde olmama şaşmamalı. Sweetness'ın şifonyerindeki ıvır zıvırdan bahsederken aklıma öteki konu geldi. Hem de bütün ayrıntılarıyla. Açık pencereden bir kedinin miyavladığını duymuştum, canı acıyormuş, hatta korkmuş gibi gelmişti sesi. Aşağı baktım. Binanın bodrumuna inen duvarlarla çevrili alanda gördüğüm şey kedi değil, bir adamdı. Kıllı beyaz butlarının arasında duran oğlanın kısa ve şişko bacaklarının üstüne eğilmişti. Çocuğun minik elleri yumruk olmuştu, bir açıp bir kapıyordu onları. Usul usul ağlıyordu, gıcırdar gibi, acı acı. Adamın pantolonu ayak bileklerine inmişti. Pencerenin pervazına dayanıp gözlerimi dikmiştim. Adamın saçları ev sahibimiz Bay Leigh'inki gibi kızıldı ama o olamayacağını biliyordum çünkü Bay Leigh pis bir adam değildi, sertti sadece. Kira-yı ayın ilk günü öğleden önce nakit isterdi ve kapısını beş dakika geç çalsak bile faiz ödetirdi. Sweetness ondan öyle çok korkardı ki sabah ilk iş parayı götürmemi söylerdi. O zamanlar bunu bilmiyordum ama Bay Leigh'e kafa tutmak başka bir ev aramak zorunda kalmamız demekti ve güvenli, yani karma bir semtte yer bulmak zordu. Bu yüzden gördüklerimi Sweetness'a anlattığımda küplere bindi. Ağlayan küçük çocuğun başına gelenlere değil, benim bunu anlatmama kızmıştı. Küçük yumruklar ya da büyük kıllı butlar onu ilgilenmiyordu, tek derdi evi kaybetmemekti. "Sakın bunu kimseye söyleme. Hiç kimseye. Duydun mu Lula? Unut gördüklerini. Tek kelime etmeyeceksin, anladın mı beni?" Gerisini anlatmaya korktum o yüzden. Pencerenin pervazında hiç ses çıkarmadan durduğum halde adam yukarı bakmıştı. Bay Leigh'di bu. Çocuk adamın botlarının arasında hıçkıra hıçkıra ağlarken o fermuarını çekiyordu. Yüzündeki ifade-

den korktum, ama yerimden kıpırdayamadım. “Hey, seni küçük zenci kaltak!” diye bağırdı bana, “pencereyi kapatıp çabuk siktir git oradan!”

Booker’a anlatırken saçma sapan bir şey anlatıyormuş gibi güldüm önce. Sonra gözlerim yanmaya başladı. Yaşların boşalmasına kalmadan başımı koluna yatırıp çenesini saçlarıma gömdü.

“Kimseye anlatmadın mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. “Sadece sana.”

“Artık bunu beş kişi biliyor. Çocuk, ucube, annen, sen ve ben. Beş, ikiden daha iyi ama beş bin kişi bilmeliydi.”

Yüzümü kaldırıp beni öptü. “O çocuğu bir daha gördün mü?”

“Görmedim sanırım,” dedim. “Çocuk yerdeydi, yüzünü seçememiştim. Tek bildiğim kahverengi saçlı beyaz bir oğlan olduğu.” Sonra, küçük parmaklarının nasıl kıvrılıp açıldığını hatırlayınca hıçkırıklarına engel olamadım.

“Yapma bebeğim, başka insanların şeytanlıklarından sen sorumlu değilsin.”

“Biliyorum ama–”

“Aması yok. Düzeltebildiklerini düzelterip düzeltemediklerinden ders almalı insan.”

“Ben neyi düzelteceğimi bilemiyorum bazen.”

“Hayır, biliyorsun. Düşün. Ne kadar görmezden gelmeye çalışsak da akıl her zaman neyin doğru olduğunu bilir ve açıklık ister.”

Yaptığımız en güzel konuşmalardan biriydi bu. Kendimi çok rahatlamış hissetmişim. Hayır, rahatlamaktan fazlası. Güvende ve sahiplenilmiş hissetmişim, içim okşanmış gibi.

Şimdi, dünyanın en pahalı pamuklu yatak örtülerinin arasında dönüp dururken hissettiğim gibi değil yani. Muhteşem yatak odamda içim içimi yerken, canım acırken, yeni

bir Vicodin'in etkisini göstermesini beklerken, korkunç düşünceleri aklımdan çıkarmayı beceremezken hissettiğim gibi değil. Doğruluk. Açıklık. Ya işaretparmağım aslında ev sahibimizi gösterdiyse mahkeme salonunda? O öğretmenin suçlandığı şey Bay Leigh'in yaptığına benzer bir şeydi. Parmagımla kafamda Bay Leigh'in temsil ettiği şeyi mi işaret etmişim? Bay Leigh'in iğrençliğini, bana ettiği küfürleri mi göstermek istemişim? O sırada altı yaşındaydım ve "zenci" kelimesini de "kaltak" kelimesini de daha önce duymamıştım, ama bu kelimelerdeki nefret ve tiksintiyi anlamak için sözlüğe bakmaya gerek yoktu. Tıpkı sonraları okulda duyduğum, fısıldanan ya da yüzüme savrulan diğer hakaretler gibi, tanımları gizemli, anlamları açık. Marsık. Gündüz feneri. Topsy.* Zift. Öcü. Gövdesinin yanlarını kaşıyanlar, goril sesi çıkaranlar, hayvanat bahçesindeki maymunların taklidini yapanlar. Bir seferinde bir kızla üç oğlan sırama bir hevenk muz atıp maymun taklidi yapmıştı. Bana bir ucube, garabet, leke, beyaz kâğıda dökülen mürekkepmişim gibi davranmışlardı. Sweetness'ın, Bay Leigh konusunda beni uyarmasıyla aynı sebepten ötürü öğretmene şikâyet etmedim onları. Uzaklaştırma alabilir, hatta okuldan atılabilirdim. Bu yüzden bana taktıkları lakapların, yaptıkları zorbalıkların damarlarımda zehir gibi, tedavisi olmayan ölümcül virüsler gibi dolaşmasına izin verdim. Şimdi düşününce iyi de oldu aslında, çünkü öyle sağlam bir bağışıklık kazandım ki başarıya ulaşmam için sadece bir "zenci kız" olmamak yetti. Onun yerine, öpülesi dudaklar için botoksa, ceset gibi soluk bir benizle dolaşmaktan kurtulmak için solaryuma, poposunu dolgunlaştırmak için silikon ihtiyacı duymayan koyu tenli bir güzel oldum. Zarif siyahlığımı çocukluğumda-

* *Tom Amca'nın Kulübesi'*ndeki küçük köle kızın adı. (ç.n.)

ki bütün o hayaletlere kabul ettirdim, şimdi bedelini ödüyorlar. Bunu söylemeden edemeyeceğim, o işkencecileri –hem onları, hem de onlar gibileri– kışkandırıp salyalarını akıtmak ödeşmekten fazlası benim için. Zafer bu.

Bugün pazartesi mi, salı mı? Her halükârda iki gündür yataktan nadiren çıkıyorum. Kulak memelerimi dert etmeyi de bıraktım; istediğim zaman tekrar deldiririm sonuçta. Brooklyn arayıp ofiste olup bitenlerden haberdar ediyor beni. İznimi biraz daha uzattırdım. Brooklyn bölge yöneticiliği “rolünü” üstleniyor şimdi. Aferin ona. Beni Decagon faciasından çıkararak, günlerce bana bakarak, Jaguar’ımı geri getirterek, temizlikçi çağırarak ve iyi bir estetik cerrahı bularak bunu fazlasıyla hak etti zaten. Hatta Roze’u, hizmetçimi bile, tipine, şişkoluğuna, kantalup kavunu memelerine ve karpuz kışına katlanamaz olduğumda yerime o kovdu. Brooklyn olmasa asla iyileşemezdim. Ama niyeyse gitgide seyrekleşiyor aramaları.

Brooklyn

Onun bir kadın avcısı olduğunu düşündüm başından beri. Ne kadar çılgınca dans ediyor olursa olsun, birini tanıımıyorsan öyle arkasından gelip sarılmazsın. Ama Bride bunu hiç dert etmedi. Herifin onu kıştırmasına, ona sürtünmesine izin verdi, hem de hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen. Hâlâ da bilmiyor zaten. Ama ben biliyorum. Onu metro girişinde üstü başı perişan serserilerle birlikte gördüm. Tanrım, dileniyordu. Bir seferinde de kütüphanenin merdivenlerine yayılıp yatarken görmüştüm, polisler gelip kovalamasın diye kitap okuyor numarası yapıyordu. Bir kere de bir kafe de rastladım ona, defterine bir şeyler yazıyor, önemli işleri varmış gibi ciddi görünmeye çalışıyordu. Bride'ın evinden epey uzak bir semtte aylak aylak dolanırken gördüğüm de oydu kesin. Ne yapıyordu oralarda? Başka bir kadınla mı görüşüyordu? Bride adamın ne iş yaptığından hiç bahsetmedi, tabii bir işi varsa. Gizemden hoşlandığını söylüyordu. Yalancı. Hoşlandığı şey seksti. O adamla seks yapmaya bağımlı hale gelmişti, inanın ne dediğimi biliyorum ben. Üçümüz dışarı çıktığımızda Bride her zamankinden farklı görünürdü. Kendinden emindi, ilgiye muhtaç bir kedi yavrusu gibi davranmıyor, sürekli ve bariz bir şekilde kendine övgüler yağdırılmasını beklemiyordu. Onun yanındayken ısıldıyordu, ama sakın, yumuşak bir şekilde. Bilemiyorum. Herif ya-

kışıklı olmasına yakışıklıydı gerçekten. Ama ne olmuş yani? Yatak örtülerinin arasında azgınlık yapmaktan başka ne vaat ediyordu? Meteliksizin tekiydi işte.

Bride'ı uyara bilirdim. Adamın koku bırakıp kaçan bir kocarca gibi çekip gitmesine hiç şaşırmadım çünkü. Bride benim bildiklerimi bilseydi onu çoktan kapı dışarı etmişti zaten. Bir gün sırf eğlencesine flörtleştim onunla, baştan çıkarmaya çalıştım. Hem de Bride'ın yatak odasında. Ona bir şey getirecektim, ambalaj modelleri. Anahtarı var bende, o yüzden kilidi açıp içeri girdim. Seslendiğimde adamın sesini duydum, "Bride burada değil." Yatak odasına gittim. Yatağa uzanmış kitap okuyordu, beline kadar gelen örtünün altında çıplaktı. Birden aklıma esti, böyle bir şey planlamamıştım gerçekten, paketi yere bıraktım, ayakkabılarımı çıkardım ve sonra, porno filmlerdeki gibi, yavaş yavaş kıyafetlerimi çıkardım. Tek kelime etmeden soyunmamı izledi, demek ki kalmamı istiyordu. İç çamaşırı giymek gibi bir huyum yoktur, o yüzden kotumu da çıkardığımda cırılçıplaktım karşısında. Bakmakla yetindi, o da sadece yüzüme, ama öyle sertti ki bakışları gözlerimi kırptırdım. Sonra saçlarımı savurup yanına gittim, örtülerin arasına girdim, kolumu göğsünün üstüne atıp minik öpücükler kondurdum. Kitabını bir kenara kaldırdı.

Öpücüklerimin arasında fısıldadım, "Bahçende bir çiçek daha istemez misin?"

"Bitkilerin neyle büyüdüğünü bildiğinden emin misin?"

"Tabii ki biliyorum," dedim. "İlgiyle."

"Ve gübreyle," diye cevap verdi.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup yüzüne baktım. Pislik. Gülümse miyordu ama beni itmiyordu da. Yataktan fırlayıp elimden geldiğince hızla kaptım giysilerimi. Göt herif, giyinmemi izlemedi bile, kitabına geri döndü. İsteseydim tahrik edebilirdim onu, sevişebilirdik. Ciddiyim. Muhtemelen o

kadar atak davranmamam gerekiyordu. Belki biraz gevşeseydim, rahat olsaydım, ağırdan alsaydım...

Her neyse, Bride eski sevgilisi hakkında hiçbir şey bilmiyor. Ama ben biliyorum.

Bride

Anlamıyorum. Kim bu adam? Diğeri gibi çöpu boylamasına karar verdiğim silindir çanta da kitap dolu çıktı, bir Almanca kitap, iki şiir kitabı, birini Hass diye bir adam yazmış, ve yine adını bile duymadığım yazarların ciltsiz kitapları.

Tanrım. Bir de onu tanıdığımı sanıyordum. Üniversite mezunu olduğunu biliyorum. Bunu açık eden tişörtleri var, ama hayatının bu kısmı üzerine pek düşünmedim çünkü ilişkimizde önemli olan şey, sevişmelerimizden ve beni tamamen anlamasından başka, eğlenceydi. Gece kulüplerinde diğeri çiftlerin kıskanç bakışları altında dans etmek, arkadaşlarla tekne gezilerine çıkmak, kumsalda takılmak gibi. Kitaplarını bulmak onun hakkında ne kadar az şey bildiğimi gösterdi bana; onun başka biri, üzerine hiç konuşmadığı şeyler düşünen biri olduğunu. Tamam, sohbetlerimiz çoğunlukla benim hakkımdaydı ama başka erkeklerle olduğu gibi şakayla karışık, her şeyi tiye alan konuşmalar değildi bunlar. Diğeriyle birlikteyken benim civelcimle onların çektikleri nutuklar dışında kalan her şey anlaşmazlıklara, tartışmalara, ayrılıklara sebep olurdu. Onlara çocukluğumu Booker'a anlattığım gibi anlatamadım hiç. Booker'ın da benimle uzun uzun konuştuğu oldu tabii, ama hiçbir mahrem şeyler değildi; daha çok ders gibiydi hepsi. Bir seferinde sahilde, şezlonglarımızda gerinirken California'daki su kaynaklarının

tarihinden bahsetmeye koyulmuştu. Evet, konu birazcık sıkıcıydı ama yine de şöyle böyle ilgilenmiş, buna rağmen dinlerken uyuyakalmıştım.

Ben ofisteyken onun neyle meşgul olduğuna dair bir fikrim yoktu, hiç sormadım. Geçmişini deşmediğim, soru sormadığım, dırdır etmediğim için de benden hoşlandığını düşünüyordum. Özel hayatını ona bırakmıştım. Bu şekilde ona ne kadar güvendiğimi belli ediyordum kendimce – sonuçta onun kendisinden hoşlanıyordum, geçmişinden değil. Etrafımdaki bütün kızlar erkek arkadaşlarını avukat, sanatçı, kulüp sahibi, borsacı falan diye tanıtıyor. Kızın hayran olduğu şey adam değil, adamın işi. “Bride, seni Steve’le tanıştırayım. Bilmem nerede avukat.” “Kızlar, müthiş bir prodüktörle çıkmaya başladım!” “Joey şu havalı şirketin finans yöneticisi.” “Erkek arkadaşım meşhur bir dizide oynamaya başladı.”

Bunu yapmamalıydım. Yani ona güvenmemeliydim. Ben ona içimi açtım; o bana kendisi hakkında hiçbir şey anlatmadı. Ben konuştum, o dinledi. Sonra da hiçbir şey söylemeden çekip gitti. Benimle oynadı, tıpkı Sofia Huxley gibi yüzüstü bıraktı beni. Evlilik lafını hiç açmamıştık gerçi ama ben bu kez doğru adamı bulduğumdan emindim. “Sen istediğim gibi bir kadın değilsin,” lafını duymak, beklediğim son şeydi.

Günlerdir, haftalardır biriken postalar kapımın yanındaki masada duran sepeti dolduruyor. Buzdolabında kemi-recek bir şeyler aradıktan sonra mektup yığınınına bakmaya karar veriyorum. Dünyadaki bütün hayır kurumlarından gelen para taleplerini, bankalardan, mağazalardan, batmak üzere olan firmalardan gelen hediye vaatlerini bir kenara atıyorum. Sadece iki mektup var. Biri Sweetness’tan. “Merhaba tatlım,” diye başlıyor, sonra doktorlarının tavsiyeleriyle ilgili bir şeyler, sonra da hep olduğu gibi üstü kapalı para isteği. Diğer Yedinci Cadde’de yaşayan Salvatore Ponti’dan

Booker Starbern'e gelmiş. Yırtıp açıyorum, içinden fatura çıkıyor. Ödemesi gecikmiş altmış sekiz dolar. Faturayı çöpe mi atsam, yoksa Bay Ponti'nin altmış sekiz dolar karşılığında ne yaptığını öğrenmeye mi çalışsam bilemiyorum. Bir karara varamadan telefon çalıyor.

"Nasıldı ama dün gece? Muhteşem değil mi? Sen her zamanki gibi tam bir âfettin." Brooklyn kelimelerinin arasında bir şey içiyor höpürdete höpürdete. Kalorisiz, enerji verici, diyet destekleyici, sahte aromalı, kıvamlı, boyalı bir şey olmalı. "Sonraki parti de çok bomba değil miydi?"

"Öyleydi," diye cevap veriyorum.

"Sesin pek öyle gelmiyor ama. Birlikte gittiğin adam jigo-lo mu çıktı yoksa süpermen mi? Kimdi o sahiden?"

Komodinin yanına gidip üstündeki nota bakıyorum tekrar. "Phil bir şey."

"Kimmiş? Ben Billy'yle Rocco'ya gittim ve--"

"Brooklyn, benim buradan gitmem lazım. Biraz uzaklaşmalıyım."

"Nasıl yani? Şimdi mi?"

"Şu gemi yolculuğu işini konuşmamış mıydık?" Sesim mızımız çıkıyor yine, farkındayım.

"Konuştuk tabii ama önce YOU, GIRL'ün sevkiyata başlaması lazım. Promosyon hediye çantaları geldi, reklamcı çocukların da gerçekten iyi fikirleri var ve--"

Ben sözünü kesene kadar cır cır konuşmaya devam ediyor. "Ben seni sonra ararım. Biraz akşamdan kalmayım şimdi."

"Öylesindir tabii!" Kıkırdıyor.

Telefonu kapatıyorum, Bay Ponti'ye gitmeye karar verdim bile.

Sofia

Çocukların yakınında olmam yasak. Şartlı tahliye aldıktan sonra bulduğum ilk iş hasta bakıcılığı oldu. Memnundum halimden, ilgilendiğim kadın nazik biriydi. Hatta yardımlarım için minnettardı bana. Gürültüden ve kalabalıktan uzak olmak da hoşuma gidiyordu. Decagon gürültülüydü gerçekten, mağdur edilmiş kadınlar ve hiç şakası olmayan gardiyanlarla doluydu ağzına kadar. Decagon'a nakledilmeden önce Brookhaven'daki ilk haftamda sırf tabağını yere devirdi diye mahkûmlardan birinin başının arkasına kemerle vurduklarını görmüştüm. Gardiyan, kadını elleriyle dizlerinin üzerine çöktürüp yemeğini yerden yemeye zorlamıştı. Kadın söyleneni yapmaya çalışmış, ama kusmaya başlayıp revire taşınmıştı. Yemek o kadar da kötü değildi aslını isterseniz –mısır bulamacı ve konserve et vardı o gün. Kadın üşütmüştü herhalde, o yüzden kusmuş olmalıydı. Decagon, Brookhaven'dan daha iyiydi; Brookhaven'da her giriş çıkışta, ya da öylesine, durup dururken çıplak arama yapıyorlardı. Decagon'da da sürekli bir mahkûm-gardiyan dramı yaşanıyordu tabii, yaşanmadığı ender zamanlarda da sessizliğin icabına kendimiz bakıyorduk zaten; gürültü, patırtı, ağız dalaşları, kavgalar, kahkahalar, bağrış çağrışlar bitmek bilmiyordu. Işıkların söndürülmesi bile sesi biraz kısma yarıyordu sadece, kükremeyi bırakıp havlamaya koyuluyor-

lardı o zaman. En azından bana öyle geliyordu. Hasta bakıcılığı işinde en hoşuma giden şey sessizlikti. Gerçi bir ay sonra bırakmak zorunda kaldım çünkü hastamın torunları hafta sonları ziyarete gelmeye başladı. Şartlı tahliye memuru bana buna benzer ama çocuksuz bir iş buldu. Çoğunlukla kurtarılamayacak durumdaki hastaların kaldığı bir bakımevi. Önceleri yeniden bir kurumda, çok fazla insanın arasında olmak hoşuma gitmedi, üstelik bu kez insanlara cevap vermek zorundaydım. Hapishane gibi görünen, hapisteymiş gibi hissettiren her şey davranışlarımı olumsuz etkiliyordu. Ama üstlerim üniformalı olmalarına rağmen beni tehdit etmedikleri için alıştım zamanla.

Hapishanede geçirdiğim o on beş yılı bir şekilde atlattım. Hafta sonları yaptığımız basketbol maçları ve hücre arkadaşım Julie, ki kendisi tek arkadaşımdı, olmasa bunu başarabilirdim bilmiyorum. İkimiz de çocuk istismarından hüküm giydiğimiz için ilk iki yıl boyunca kafeteryada yanımıza kimse yaklaşmadı. Bize sövüp sayıyor, yüzümüze tükürüyorlardı, gardiyanlar ara sıra hücremize girip arama bahanesiyle her şeyi alt üst ediyordu. Bir süre sonra bizi unutmaya başladılar. Katillerden, kundakçılardan, uyuşturucu satıcılarından, bombacı devrimcilerden ve akıl hastalarından çok daha kötüydük biz. Küçük çocuklara zarar vermek onlara göre ahlaksızlıkların, suçların en alçakçasıydı – saçmalığın daniskasıydı bu, çünkü uyuşturucu satıcıları kimi ya da kaç yaşındakileri zehirlediğini zerre umursamaz, kundakçılar bir evi ateşe verirken çoluk çocuk ayırmazlar. Bombacılar da seçicilikleri ya da titizlikleriyle tanınmaz. Biri bana ya da Julie'ye duyduğu nefretten şüphe edecek olsa dört bir yana asılı çocuk sevgisini fark etmesi kafiydi – hücre duvarları olduğu gibi bebek ve çocuk resimleriyle kaplıydı. Kimin çocuğu olduğu fark etmezdi.

Julie engelli kızını boğduğu için içerideydi. Küçük kızın fotoğrafını yatağının üstündeki duvara asmıştı. Molly. Koca bir kafa, sarkık bir ağız ve dünyanın en güzel mavi gözleri. Julie geceleri ve fırsatını bulduğunda da gündüzleri fısıldayarak kızıyla konuşurdu. Af dilemez, onun yerine ölmüş kızına hikâyeler anlatırdı; peri masalları, çoğunlukla prensesler hakkında. Ona hiç söylemedim ama bu hikâyeleri ben de seviyordum, uyumama yardım ediyordu. Gündüzleri dikiş atölyesinde çalışıyor, tıbbi gereçler üreten bir şirket için saat on iki sentten üniforma dikiyorduk. Parmaklarım kaskatı kesilip makineyi doğru düzgün kullanamayacak hale geldiğimde beni mutfağa attılar, ama yemekleri yaktığım, yakmadıklarımı da yerlere saçtığım için dikiş makinelerinin başına geri gönderildim. Ne var ki Julie orada değildi. Kendini asmaya çalışmış, sonra da revire yollanmıştı. Kendini asmayı beceremeyince en zalim mahkûmlardan birkaçı ona nasıl yapacağını göstermeyi teklif etmiş. Geri döndüğünde farklıydı – sessiz, üzgün, ketum. Sanıyorum nedeni, dört kadının toplu tecavüzüne uğramış olması, sonra da yaşlı kadınlardan birinin seks kölesi olmak zorunda kalmasıydı; kimsenin buluşmaya cesaret edemediği Lover adında bir lezbiyen kocaydı bu. Gardiyanlar da mahkûmlar da ayaküstü takılmaktan fazlasını isteyecek kadar hoşlanmıyordu benden. Hem kavgacıydım hem de fazla uzundum, oradaki boy ortalamasına göre neredeyse bir devdim. Bana göre hava hoş, diyordum kendi kendime, ne kadar az mariz, o kadar iyi.

Bütün o yıllar boyunca Jack'ten, yani kocamdan, sadece iki mektup aldım. İlki canımlı başlayıp sonra "Burada bana [üstü karalanmış iki kelime]" gibi şikâyetlere dönüşüyordu. "Burada bana" ne? Dayak mı atıyorlar? Tecavüz mü ediyorlar? İşkence mi yapıyorlar? Hapishane postası başka neyi sansürlemiş olabilir? İkinci mektupsa şöyle başlıyordu: "Ne geçi-

yordu aklından seni manyak orospu?” Bunda hiçbir kelimenin üstünü karalamamışlardı. Cevap vermedim. Annemle babam Noel’de ve doğum günlerimde koli gönderiyordu: besleyici abur cuburlar, tamponlar, dini kitapçıklar ve çoraplar. Ama hiç mektup yazmadılar, aramadılar, ziyaretime gelmediler. Şaşırmadım. Oldum olası memnun etmesi zor insanlardı zaten. Aile İncilimiz annemin akşam yemeklerinden sonra başına geçip ilahiler çaldığı piyanonun yanındaki yüksek sehpa da dururdu. Dile getirmeseler de benden kurtulduklarına sevindiklerinden şüphelendim hep. Ne de olsa masumlar onların tanrılı ve şeytanlı dünyasında hapishaneye düşmezdi.

Hapisteyken ne söyleniyorsa onu yaptım çoğunlukla. Epey de bir kitap okudum. Decagon’la ilgili tek iyi şey buydu, kütüphanesi. Normal halk kütüphaneleri daha fazla kitap istemediğinden gelenleri hapishanelere ya da huzurevlerine gönderiyorlardı. Ailemin evine dini kitapçıklarla İncil’den başka kitap girmesi yasaktı. Üniversitedeyken eğitim fakültesinde olduğum için edebiyat okumamama rağmen kültürlü bir öğretmen olduğumu düşünüyordum. Oysa hapse girene kadar ne *Odyseia*’yı okumuştum ne de Jane Austen’ları. Bunlardan çok bir şey öğrendiğimi söyleyemem ama kaçışlar, kandırmacalar ve kimin kiminle evleneceği gibi ıvır zıvır kafa dağıtmak için birebirdi.

Şartlı tahliyemin ilk günü taksiye binince dünyayı ilk kez gören küçük bir çocuk gibi hissettim kendimi. Evleri kuşatan çimenler öyle yeşildi ki gözlerim acıdı. Çiçekler boyanmış gibiydi, güllerin eflatunun o tonuna çalabildiğini ya da ayçiçeklerinin parlaklığıyla göz alabildiğini hatırlamıyordum. Her şey değişmiş gibi değil, yepyenyidi sanki. Temiz havayı koklamak için camı açtığımda rüzgâr saçlarımı savurdu. Özgür olduğumu o zaman anladım. Rüzgârda. Rüzgârın saçlarıma dolandığı, saçlarımı okşayıp öptüğü anda.

Aynı gün, aleyhime tanıklık yapan öğrencilerden biri –artık yetişkindi– çaldı kapımı. Pespaye bir motele atmıştım kendimi, onca zamandır ilk kez yemeğimi yalnız yiyip yalnız uyuyacaktım. Yan hücrelerden gelen saçma sapan tartışmalar, seks hırıltıları, hıçkırık ya da horlama sesleri olmadan. Bana kalırsa çoğu insan sessizliği takdir etmeyi bilmiyor, sessizliğin müziğe en yakın şey olduğunun farkında değil. Sessizlik huzursuz ediyor onları, yalnız hissettiriyor ya da. On beş yıllık gürültüden sonra yemekten çok sessizliğe açtım ben. Bu yüzden önüme konan yiyecekleri hızla silip süpürdüm, sonra kustum ve tam koyu bir yalnızlığın tadını çıkaracaktım ki kapıya vurulduğunu duydum.

Gözlerindeki bir şey tanıdık gelmişti gelmesine ama kim olduğunu bilmiyordum. Normal şartlar altında ilk dikkatimi çeken şey simsiyah teni olurdu herhalde, fakat o kadar zaman Decagon’da kaldıktan ve on beş yıl boyunca düz tabanlı çirkin pabuçlar giydikten sonra, kadının ayağındaki timsah ya da yılan derisi, sivri burunlu, palyaçoların tahta bacakları gibi yüksek topuklu son moda ayakkabılar teninin renginden daha ilginç geldi. Kadın arkadaşmışız gibi konuştu, para teklif edene kadar neden bahsettiğini de, ne istediğini de anlamadım. Aleyhimde tanıklık eden öğrencilerden, beni öldürmelerine, hayatımı elimden almalarına yardım edenlerden biriymiş. Ölümden farksız geçen on beş yılı paranın silebileceğini nasıl düşünebilirdi? Gözüm karardı. Karşımda şeytan varmış gibi attım ilk yumruğumu. Tam annemin bahsettiği türden bir şeytandı bu, baştan çıkarıcı ama kötü. Onu yaka paça odadan atıp şeytan suretinden kurtulduğumda yatakta top gibi kıvrılıp polisi beklemeye başladım. Bekledim, bekledim. Kimse gelmedi. Eğer kapıyı kırıp içeri girselerdi on beş yıl boyunca sapasağlam durduktan sonra nihayet yıkılmış bir kadın bulacaklardı karşılarında. Onca

yıl sonra ilk kez ağladım. Ağladıkça ağlayasım geldi, uyuyakalana kadar, durmadan. Uyandığımda özgürlüğün hiçbir zaman karşılıksız olmadığını hatırlattım kendime. Özgürlük için mücadele etmen gerekir. Çalışman ve üstesinden gelebileceğinden emin olman gerekir.

Şimdi düşününce, o siyah kız bana iyilik etti aslında. Kafasındaki o aptalca plandan, teklif ettiği paradan değil, bizim de planlamadığı bir hediyeden bahsediyorum, on beş yıl boyunca akmayan gözyaşlarımın serbest kalmasından. İçime atmak yok bundan böyle. Pislik yok. Temiz ve güçlüyüm artık.

İkinci Kısım

Taksi tutmak iyi fikirdi, o semte Jaguar park etmek riskli olduğu kadar aptalcaydı da çünkü. Booker'ın şehrin bu kısmına girip çıkması şaşırttı Bride'ı. Neden burası? Bu kadar göz korkutucu olmayan yerlerde, dövmele adamlarla mezar hırsızları gibi giyinmiş genç kızların sokak köşelerine üşüşmediği ya da kaldırımlara çöreklenmediği mahallelerde de müzik dükkânları vardı.

Taksici verilen adreste durup, "Üzgünüm hanımefendi, sizi burada bekleyemem," deyince Bride araçtan inip Salvatore Ponti'nin Rehin ve Tamir Sarayı'nın kapısına yürüdü hızlı adımlarla. İçeri girince böyle bir yer için "saray" kelimesini kullanmanın hatadan çok delilik olduğu anlaşıyordu. Sıra sıra mücevherler ve kol saatleri tozlu cam tezgâhların altına dizilmişti. Yaşlıca adamlara özgü yakışıklılıkta biri tezgâhın arkasından Brooklyn'e yaklaştı. Adamın, kuyumcu gözleri müşterisine uzun uzun baktı.

"Bay Ponti?"

"Sally de bana tatlım. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Bride faturayı sallayıp borcu ödemeye ve tamire verilen şey her neyse onu almaya geldiğini söyledi. Sally faturayı inceledi. "Ha, evet," dedi. "Başparmak yüzüğü. Ağızlık. Arkadalar. Benimle gel."

Birlikte arka odaya geçtiler, duvarlarda gitarlar ve üfle-meli çalgılar, masanın üstündeki örtüde çeşit çeşit metal par-ça vardı. Orada çalışan adam önce Bride'ı sonra da faturayı incelemek üzere başını büyüteçten kaldırdı. Dolaba gidip mor bir beze sarılı trompeti çıkardı.

“Küçük parmak yüzüğü istememişti,” dedi tamirci, “ama bir tane de ondan verdim. Ne müşkülpesent adammış, hiçbir şey beğendiremedik.”

Bride aleti alırken Booker'ın trompeti olduğundan, trom-pet çaldığından bile haberdar olmadığını düşündü. Eğer il-gilenmiş olsaydı, Booker'ın üstdudağındaki koyu renk çuku-run sebebinin bu olduğunu bilebilirdi. Sally'ye borcu ödedi.

“Ama taşralı bir çocuk için epey hoş ve zeki biri,” dedi tamirci.

“Taşralı mı?” Bride kaşlarını çatı. “Taşralı değil o, bura-da yaşıyor.”

“Öyle mi? Bana kuzeydeki kasabaların birinden geldiğini söylemişti,” dedi Sally.

“Whiskey,” dedi tamirci.

“Neden bahsediyorsunuz siz?” diye sordu Bride.

“Komik, değil mi? Whiskey adlı bir kasabayı kim unuta-bilir ki? Ben söyleyeyim, hiç kimse!”

Adamlar kahkahalara boğulup diğer unutulmaz kasaba adlarını sıralamaya başladılar: Intercourse, Pennsylvania; No Name, Colorado; Hell, Michigan; Elephant Butte, New Mexico; Pig, Kentucky; Tightwad, Missouri. İki kişilik eğlen-celerinden nihayet yorulunca dikkatlerini müşteriye verdiler yeniden.

“Şimdi hatırladım,” dedi Sally. “Bize bir adres daha ver-mişt.”

Fihristini karıştırdı. “Hah. Olive diye birinin adresi. Q. Olive. Whiskey, California.”

“Sokak adı yok mu?”

“Yapma, tatlım. Sence adı Whiskey olan bir kasabada sokak falan var mıdır?” Sally güzel siyah kızı dükkânda tutarak kendini eğliyordu. “Olsa olsa geyik patikaları vardır orada.”

Bride dükkândan apar topar çıktı, çıkar çıkmaz da etrafta taksi olmadığını farkına vardı. Geri dönmek ve Sally’den taksi çağırmasını istemek zorundaydı.

Sofia

Üzgün olmam gerekir. Babam gözetmenimi arayıp annemin öldüğünü söylemiş. Tahliye memurunun cenazeye gitmeme itiraz etmeyeceğini düşünerek uçak bileti almak için avans istedim. Törenin yapılacağı kilisenin her karışını hatırlıyorum. Sıraların arkasındaki ahşap rahleler, Rahip Walker'ın başının arkasındaki pencereden gelen yeşilimsi ışık. Ve o koku – parfüm, tütün ve bir şey daha. Kutsiyet belki de. Temiz, nezih ve sizin için iyi olan neyse o, tıpkı annemin evindeki yemek odasının o köşesi gibi. Kendi suratımdan daha iyi tanıdığım mavi-beyaz duvar kâğıdı. Kar beyazının üstünde mavinin her tonundan güller, leylaklar, akasmalar. Orada bazen iki saat dikilirdim öylece, şimdi hatırlamadığım, hatta belki o zaman bile bilmediğim bir suçun cezası, sessiz azarı. Altıma mı kaçırmıştım? Komşunun oğluyla mı “güreşmiş-tim”? Annemin evinden çıkıp gitmeyi, teklif eden ilk adamla evlenmeyi dört gözle bekliyordum. Evliliğimin ilk iki senesi öncekilerden farksız geçti – yine itaat, yine sessizlik, bu defa daha geniş bir mavi-beyaz köşe. Tek zevkim öğretmenlikti.

Annemin kurallarının ve katı disiplininin Decagon'dayken hayatta kalmamda payı olduğunu kabul etmeliyim gerçi. Serbest bırakıldığım güne kadar iyi dayandım gerçekten. Ama o gün feci patladım. Aleyhimde tanıklık eden o siyah kızı darmaduman ettim. Ona vurmak, yumruklar, tekmeler

atmak beni hapisten çıkmaktan daha çok özgürleştirdi. Ma-vi-beyaz duvar kâğıdını yırtıyormuş, şimdiye dek yediğim tokatları iade ediyormuş ve annemin çok iyi bildiği o şeytanı hayatımdan kovuyormuş gibi hissettim.

Kıza ne olduğunu merak ediyorum. Neden polis çağırma-dığını. Korkudan donmuş gözleri o anda beni mest etmişti. Ertesi gün saatlerce ağlamaktan davul gibi şişmiş yüzümle kapıyı açtım. Kaldırımda ince kan sızıntıları vardı, yanında da inci bir küpe. Belki kızın, belki değil. Her halükârda at-mak gelmedi içimden. Hâlâ cüzdanımda, niye ki, hatıra mı bu şimdi? Hastalarım la ilgilenirken – takma dişlerini ağızla-rına yerleştirirken, sürekli yatmaktan yaralar açılmasın diye sırtlarını, bacaklarını ovarken, isilik olmuş tenlerini losyon sürmeden önce süngerle temizlerken, o siyah kızı derleyip topluyorum hayalimde, onu iyileştiriyorum, teşekkür ediyorum beni özgür bıraktığı için.

Üzgünüm, anne.

Güneşle ay mesafeli bir arkadaşlıkla, istiflerini bozmadan paylaşıyordu ufku. Bride ışığı, ışığın gökyüzünde nasıl bir cümbüş yarattığını fark etmedi. Tıraş fırçasıyla ustura trompet çantasında, çanta da arabanın bagajındaydı. Çantadaki ikiliyi düşündü, Jaguar'ın radyosunda çalan müzik dikkatini dağıtana dek. Nina Simone fazla saldırgandı, Bride'ı kendisinden başka şeyler düşünmeye itiyordu. Soft caza geçti, arabanın deri döşemeleri için daha uygundu bu müzik, üstelik kaygısını azaltıp onu yatıştırabilecek bir fondu. Daha önce hiç bu kadar pervasızca bir şey yaptığı olmamıştı. Bu işin peşine düşmesinin sebebi aşk değildi, biliyordu. Öfkesinden de ziyade kırgınlığından gelmişti bu bilinmedik yerlere; bir zamanlar güvendiği, onu emniyette, bir bütünün parçasıymış gibi hissettiren kişinin yerini öğrenmeye. Dünya onsuz daha karmaşık değildi sadece, sığıdı, soğuktu, inadına düşmandı. Annesinin evinde olduğu gibi, ne yapması, ne söylemesi gerektiğini asla bilemediği, kuralları asla hatırlayamadığı zamanlar gibi. Kaşığı mısır gevreği kâsesinin içinde mi bırakacaktı yoksa yanına mı koyacaktı, ayakkabı bağcıklarını fiyonk mu yapacaktı yoksa çift düğüm mü atacaktı, çoraplarını bilekten mi kıvıracaktı, yoksa baldırlarına kadar çekecek miydi? Kurallar neydi ve ne zaman değişiyordu? İlk âdet kanıyla çarşafını kirlettiğinde Sweetness tokadı patlatıp sonra

da soğuk su dolu küvete sokmuştu onu ite kaka. Yaşadığı şok, fiziksel temastan mümkün olduğunca kaçan bir annenin dokunuşuyla hafiflemişti.

Nasıl yapardı Booker bunu? Neden onu bütün o rahatlıktan, güven duygusundan mahrum bırakmıştı böyle? Tamam, Bride'ın verdiği tepki de saçmaydı, aptalcaydı, hayat hakkında hiçbir fikri olmayan bir ilkokul öğrencisi gibi arsız davranmıştı.

Booker beyaz atlı prens falan değildi, Bride'ın acısının bir parçasıydı o da. Bütün hayatı karman çorman olmuştu onun yüzünden. Bir araya getirip diktiği parçalar dağılıp gitmişti yine. Cazibesini, heyecanlı hatta yaratıcı bir işteki hâkimiyetini, cinsel özgürlüğünü ve hepsinden önemlisi, ister öfke, ister utanç ister aşk olsun, onu aşırı yoğun duygulardan koruyan zırhını kaybetmişti. Fiziksel saldırı karşısındaki tepkisi de o ani, gerekçesiz ayrılığa verdiği tepkiden daha az korkakça değildi: Önce gözyaşları, sonra umursamaz bir "Ne olmuş yani?" Sofia'dan yediği dayak, Sweetness'ın tokatlarının, verdiği dokunulma zevkinden arınmış hali gibiydi. Bride'ın beklenmedik zulümler karşısındaki çaresizliğinin ispatıydı ikisi de.

Sweetness'a, ev sahibine ya da Sofia Huxley'ye karşı koymak için fazla zayıf, fazla korkaktı, ama artık kendini savunmaktan, ciddiye alınmadığından bihaberken ruhunu açtığı ilk adamla yüzleşmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı dünyada. Cesaret isterdi bu ve cesaret, kariyerinde başarılı olduğu için, bol bol sahip olduğunu düşündüğü bir şeydi. Bir cesareti vardı zaten, bir de egzotik güzelliği.

Tamircilerin dediğine göre Whiskey diye bir yerden gelmişti Booker. Şimdi de oraya dönmüş olabilirdi. Ama dönmemiş de olabilirdi. Bayan Q. Olive'le, yani istemediği diğer bir kadınla birlikte yaşıyordu belki, belki de onu da

terk etmişti. Her halükârda izini bulacaktı Bride, izini bulacak ve kendisinin neden daha iyi bir muameleyi hak etmediğini, ayrıca “istediğim gibi bir kadın değilsin” derken neyi kastettiğini açıklaması için zorlayacaktı. Nasıl bir kadın değilmiş? Üstünde istiridye beyazı kaşmir elbisesi, ayağında ay ışığı rengi tavşan kürklü ayakkabılarıyla Jaguar kullanan kadın mı istediği gibi bir kadın değilmiş? Hani şu bir çift göze sahip herkesin güzel bulduğu, milyar dolarlık bir şirketin en büyük departmanlarından birini yöneten kadın? Sürekli yeni ürün grupları tasarlayan kadın? Kirpikleriydi belki de istediği gibi olmayan. Her kadın (onun tipi olsun olmasın) kirpikleri daha uzun ve dolgun olsun isterdi çünkü. Bir de göğüsleri büyük olsun. Her kadın yılan gibi incecik kalıp açlıktan ölecek halde olsa bile, koca memeleri ve rakun gibi gözleri olsa sevinçten çılgına dönerdi. Güzel. Şehre dönünce bu işe koyulacaktı hemen.

Arabayı önce doğuya, sonra kuzeye sürerken otoban trafiği giderek seyreldi. Bir süre sonra yol kenarını ormanların saracağını hayal etti Bride, ağaçlar hep yaptıkları gibi izleyeceklerdi onu. Bir iki saate kalmadan kuzey vadisine varmış olacaktı: oduncu kamplarına, yaşı Bride’inkini geçmeyen mezralara ve Kızılderililer kadar eski toprak yollara. Konforlu bir yer bulamayacağı تنها bir bölgeye girmeden önce bir şeyler atıştırmak ve elini yüzünü yıkamak için restoran aramaya karar verdi. Bir reklam panosunda bir benzin istasyonu, dört lokanta, iki de otel reklamı vardı. Bride beş kilometre sonra otobandan çıktı. Seçtiği restoran tertemiz ve boştu. İçerideki bira ve tütün kokusu gibi, Amerikan bayrağının yanına tünemiş çerçeveli Konfederasyon bayrağı da eskiden kalmaydı.

“Buyurun?” Tezgâhın arkasındaki garson kızın gözleri faltaşı gibi açılmış dört dönüyordu. Bride bu bakışlara da, bakışlara eşlik eden bir karışık açık ağızlara da alışkındı. Okulun

ilk günlerinde aldığı tepkileri hatırlatıyordu ona bunlar. Şok olmuş bakışlar. Sanki üç gözü varmış gibi.

“Peynirsiz beyaz omlet alabilir miyim?”

“Beyaz omlet mi? Yani yumurtasız mı?”

“Hayır, yumurtalı ama yumurtanın sarısı olmayacak.”

Bride bu hafif öğünün taşra versiyonundan yiyebildiği kadar yedikten sonra tuvaletin yerini sordu. Garson kaçtığı-nı sanmasın diye de tezgâhın üstüne beş dolar bıraktı. Kloze-te oturduğunda tüysüz kasıkları için endişelenmeye devam etmekte haklı olduğunu gördü. Lavabonun üzerindeki ay-naya bakarken kaşmir elbisesinin yakasının eğri büğrü dur-duğunu fark etti sonra, sol omzunu açıkta bırakacak kadar kaymıştı. Yakayı düzeltirken omuzdaki kaymanın kambur durmasından ya da üretim hatasından kaynaklanmadığını anladı. Elbisenin üst kısmı sanki 34 beden yerine 36 beden almış da bunu yeni fark ediyormuş gibi sarkıktı. Yola çık-madan önce üstüne tam oturuyordu halbuki. Belki de ku-maştta veya tasarımda sorun vardı gerçekten; aksi takdirde kilo kaybediyor olmalıydı, hem de büyük bir hızla. Öyleyse bile dert değildi aslında. Onun çalıştığı sektörde “fazla ince” olmak diye bir şey yoktu, zayıflık her zaman iyiydi. Bundan böyle kıyafetlerini daha dikkatli seçmesi yeterliydi. Kulak memelerindeki ürkütücü değişimi hatırlayarak bir an için sarsıldıysa da bununla vücudundaki diğer değişimler ara-sında bağ kurmaya cesaret edemedi.

Para üstünü alıp ne kadar bahşiş bırakacağına karar ve-rirken Whiskey’ye nasıl gideceğini sordu.

“Pek uzak değil,” dedi pörtlek gözlü garson kız sıritarak. “Yüz elli kilometre, taş çatlasa iki yüz. Karanlık basmadan varırsınız.”

Bu taşra çöplüğünde “pek uzak değil” diye buna mı de-niyordu yani? İki yüz kilometre mi pek uzak değildi? Bride

depoyu doldurdu, lastikleri kontrol ettirdi ve otobana çıkan kavisli yolu izledi. Garson kızın kendinden o kadar emin konuşmasına rağmen, bir sayıyla değil, adla gösterilen Whiskey Yolu çıkış tabelasını gördüğünde etraf zifiri karanlıktı.

Yol dar ve dönemeçliydi, ama en azından asfalt kaplıydı. Uzun farlarına güvenip hızını artırmasının sebebi buydu belki. Kaza geliyorum demedi. Keskin bir virajı alamayınca araba yoldan çıktı ve gövdesinin alt kısmını saran çalılara saklanmış, görünüşe bakılırsa dünyanın ilk ve en büyük ağacına çarptı. Bride hava yastığıyla boğuştu, o kadar hızlı ve öyle büyük bir panikle hareket ediyordu ki, ayağının fren pedalıyla içeri göçen kapının arasına sıkışıp büküldüğünü, ayağını kurtarmaya çalıştığında acıdan kıvrınana dek fark etmedi. Emniyet kemerini çözmeyi başardı ama bununla kaldı. Sonra kendini hantalca koltuğa bırakıp tavşan kürklü şık botunu çıkarmaya çalıştı. Çabaları acı verici olduğu kadar boşunaydı. Eğilip bükülerek cep telefonuna uzanabildi, ne var ki “şebeke yok” yazısı hariç ekran boştu. O gece oradan bir araba geçmesi küçük de olsa bir ihtimaldi, bu yüzden baykuşları korkutmaktan fazlasını yapacağını umarak kornaya bastı. Korna hiçbir şeyi korkutmadı çünkü hiç ses çıkmadı. Gecenin geri kalanı boyunca orada öylece, sırasıyla korkarak, öfkelenerek, acı çekerek, sonra da ağlayarak beklemekten başka çaresi yoktu. Ay dişleri dökülmüş, sırttan bir ağza benziyor, ön camın üstüne insanın boğazını sıkan bir kol gibi devrilmiş ağaç gövdesinin arkasında beliren yıldızlar bile korkutucu görünüyordu. Gözüne ilişen gökyüzü parçası, üstü her biri onu hedef almış, yerinden fırlamak için yanıp tutuşan pırıltılı bıçaklarla dolu karanlık bir halıydı sanki. Dünya canını yakmış gibi bir his vardı içinde. Onu gözü pek bir maceraperestten bir kaçağa dönüştüren uğursuz güçlerin etkisi altında kalmış ve bunun yeni farkına varmış gibi.

Güneş doğacağını çıtlatmakla yetiniyordu sadece, tüm cismini göstereceği vaadiyle gökyüzünü baştan çıkaran bir kayısı dilimiydi şimdilik. Vücuduna giren kramplarla, bacaklarındaki acıyla kamçılanan Bride'ın içi umutla karınca-landı şafak sökerken. Kask takmamış bir motorcu, bir odun- cu kamyoneti, seri tecavüzcü, bisikletli bir çocuk, bir ayı avcısı – yardım eli uzatacak kimse yok muydu? Onu kimin ya da neyin kurtarabileceğini hayal ederken ufak, kemik be- yazı bir yüz belirdi yan koltuğun camında. Kucağında siyah bir kedi yavrusuyla küçük bir kız Bride'ın şimdiye dek gör- düğü en yeşil gözlerle ona bakıyordu.

“Yardım et. Lütfen. Bana yardım et.” Bride çığlık atmak istiyordu ama mecali yoktu.

Kız onu uzun uzun izledi, sonra arkasını dönüp gözden kayboldu.

“Aman tanrım,” diye fısıldadı Bride. Halüsinasyon mu görmüştü acaba? Eğer öyle değilse kız yardım istemeye git- mişti kesin. Hiç kimse, zihinsel engelli yahut genetik olarak şiddete meyilli olmadığı müddetçe hiç kimse onu orada o halde bırakmazdı. Bırakır mıydı yoksa? Havanın ağarmasıyla birlikte canlanan ağaçlar geceki hallerinin aksine onu kor- kutmaya başladı birden, sessizlik de dehşet vericiydi. Moto- ru çalıştırmaya, vitesi geri takmaya ve ayağını kullanamasa da Jaguar'ı oradan tam gaz çıkarmaya karar verdi. Kontak anahtarını çevirip bitmiş akünün boğuk sesini duyduğu anda gördü adamı. Sakallı, uzun sarı saçlı, siyah kısık gözlü. Tecavüz mü? Cinayet mi? Bride kısık gözlerini iyice kısarak ona bakan adamı izlerken titredi. Sonra gitti adam. Onun, elinde testere ve levyeyle dönmesinden önce geçen bir iki dakika Bride'a saatler gibi geldi. Korkudan yutkunup kaska- tı kesilerek, adamın dalı kesip kaportadan çekişini, sonra da arka cebinden çıkardığı mengeneyle kapıyı kanırtıp açışını

izledi. Bride'ın acı çığlığı, olup biteni ağzı açık seyreden yeşil gözlü kızı rktt. Adam Bride'ın ayağını önce fren pedalının altından, sonra da arabanın ezilmiş kapısından dikkatlice kurtardı. Kadını koltuktan kaldırırken saçları yüzüne düşüyordu. Sessizliğini bozmadan, tek bir soru sormadan, teselliye kalkışmadan kucağına aldı Bride'ı. Peşinde zümrüt gözlü kızla birlikte, onu kumlu patika boyunca bir kilometreye yakın taşıyıp pekl bir katilin evi de olabilecek depo görünümlü bir yapıya götürdü. Adamın kollarında sıkışmış, amansız bir acı içinde, defalarca, "Bana zarar vermeyin, lütfen bana zarar vermeyin," dedi Bride bayılmadan önce.

"Teni neden o kadar siyah?"

"Seninki neden o kadar beyazsa o yüzden."

"Hımm. Yani kedim gibi mi?"

"Evet. O da öyle doğmuş."

Bride dudaklarını ısırdı. Ne rahat sohbet ediyordu anne kız. Uyuyormuş gibi yapıyor, yastıkla desteklenen ayak bileği krkl botun içinde acıdan zonklarken Navaho battanibesinin altında konuşulanlara gizlice kulak kabartıyordu. Bride'ı kurtaran adam ona tecavüz etmek ya da işkence yapmak yerine bu ev müsveddesi yere getirmiş, sonra kamyonete binerken karısına kadınla ilgilenmesini söylemişti. Emin değildi ama saat erken olsa da civardaki tek doktoru bir ihtimal bulabilirdi. Burkulma değil bence, demişti sakallı adam, bileği kırılmış olabilir. Oralarda telefon çekmediği iin kamyonete atlayıp köye gitmekten başka are yoktu.

"Benim adım Evelyn," dedi karısı. "Kocamınki de Steve. Senin adın ne?"

"Bride. Sadece Bride." Kendi bulup buluşturduğu bu isim ilk kez havalı gelmedi kulağına. Hollywood zentisi, ergen işiydi sanki. Evelyn eliyle zümrüt gözlü kızı işaret edene ka-

dar sürdü bu hissi. “Bride, bu da Raisin.* Aslında ona Rain** adını koymuştuk, çünkü onu o halde bulduk, ama kendisine Raisin denmesini tercih ediyor.”

“Teşekkür ederim, Raisin. Hayatımı kurtardın. Gerçekten.” Bride, başka birinin daha kendi uydurduğu bir adı olmasından memnun, bir damla gözyaşının yanağında yol açmasına izin verdi. Evelyn soyunmasına yardım ettikten sonra kocasının oduncu gömleklerinden birini uzattı.

“Kahvaltı hazırlayayım mı? Yulaf ezmesi yer misin?” diye sordu. “Ya da sıcak ekmekle tereyağı? Bütün gece orada kısıp kalmış olmalısın.”

Bride elinden geldiğince nazikçe reddetti. Uyumak istiyordu sadece.

Evelyn yastığın üstündeki ayağa dikkat ederek misafirin üstünü iyice örttü. Lavaboya doğru yürüyüp siyah ve beyaz kedi yavrularından bahsederken fısıldamaya gerek görmedi. Uzun boylu bir kadındı, modaya uygun olmayan geniş kalçaları ve sırtında sallanan uzun, kestane rengi bir saç örgüsü vardı. Bir filmde gördüğü birini, ama yakın zamanda değil, kırklı veya ellili yıllarda çekilmiş, şimdikilerin aksine film yıldızlarının yüzlerinin birbirinden farklı olduğu, yalnızca saç modelleriyle ayırt edilmedikleri dönemlerden kalma filmlerden birinde gördüğü bir kadını hatırlıyordu. Ama ne oyuncunun ne de filmin adı geldi aklına. Buna karşılık küçük Raisin, Bride’ın şimdiye kadar gördüğü kimseye benzemiyordu – süt beyazı bir ten, abanoz siyahı saçlar, neon gözler, belirsiz bir yaş. Ne demişti Evelyn? “Onu o durumda bulduk.” Yağmurda.

* (İng.) Kuru üzüm. (ç.n.)

** (İng.) Yağmur. (ç.n.)

Steve’le Evelyn’in evi bir stüdyodan ya da makine atölyesinden bozma gibi görünüyordu. İçinde masa, sandalyeler, lavabo, odunla yanan bir ocak ve Bride’ın yattığı, döşemesi kaşındıran bir kanepeler olan epey genişçe bir alan. Duvara dayalı bir dokuma tezgâhı, yanında yöresinde ipliklerle dolu küçük sepetler, yukarıda da iyice temizlenmesi gereken bir tavan penceresi vardı. Günişiği, su gibi dolaşıyordu elektrikten nasibini almamış olan bütün mekânı – şuradaki gölge bir an sonra yok oluyor, bakır demliğe vuran huzmenin çözülmesi dakikalar alıyordu. Arka tarafa açılan kapıdan, biri halden, öteki demirden iki yatağın durduğu oda görünüyordu. Fırında etli bir şey, tavuk olabilir, kızarıırken Evelyn’le kız kaba saba, el yapımı masanın üstünde mantar ve yeşil biber doğruyordu. Eski, aptal bir hippie şarkısı söylemeye koyuldular durup dururken.

“Bu toprak senin toprağın, bu toprak benim toprağım...”

Bride’ın aklına Sweetness’in lavaboda külotlu çorabını yıkarken blues şarkıları mırıldandığı, küçük Lula Ann’inse annesinin sesini duyabilmek için kapının arkasına saklandığı zamanlar geliverdi. Dün gibi. Anne kız birlikte şarkı söylemeler ne hoş olurdu kim bilir. Bu düşer sarılarak derin bir uykuya daldı, gür erkek seslerine uyandığında öğlen olmuştu. Steve yanında çok yaşlı, üstü başı darmadağın bir doktorla birlikte eve daldı.

“Bu Walt,” dedi. Kanepenin yanında durdu yüzünde gülümsemeye yakın bir şeyle.

“Doktor Muskie,” dedi doktor. “Walter Muskie, Dr, Doç, Uzm, DDT, KİB.”

Steve güldü. “Şaka yapıyor.”

“Merhaba,” dedi Bride bir ayağına bir de doktorun yüzüne bakarak. “Durum ciddi değildir umarım.”

“Şimdi göreceğiz,” diye cevap verdi Doktor Muskie.

Doktor şık beyaz botu keserken Bride kenetlenmiş dişlerinin arasından nefes almaya çalıştı. Adam işini bilir bir edayla bileği muayene edip en iyi ihtimalle çatladığını ve Steve'in evinde tedavi edilemeyeceğini söyledi; Bride'ın röntgen çek-tirmek ve bileğinin alçıya alınması için kliniğe gitmesi gere-kiyordu. Doktorun yapabileceği ya da yapacağı tek şey bile-ği temizlemek ve daha fazla şişmesin diye sarmaktı.

Bride gitmeyi reddetti. Birden kurt gibi acıkmıştı ve açlığı onu sinirlendiriyordu. Dandik bir taşra kliniğine gitmeden önce banyo yapmak, sonra da karnını doyurmak niyetindeydi. Doktor Muskie'den ağrı kesici istedi.

"Hayır," dedi Steve. "Hayatta olmaz. Her şeyin sırası var. Zaten bütün günü burada harcayamayız."

Steve, Bride'ı kamyonete taşıdı, onu doktorla aralarına oturttu ve yola çıktı. İki saat sonra ikisi eve dönerken Bride atelin acısını hafiflettiğini kabul etmeliydi, ağrı kesicilerin de öyle. Whiskey Kliniği postanenin karşısındaki deniz mavisi, ahşap kaplı hoş bir binanın ilk katını bir berber dükkânıyla paylaşıyordu. İkinci katın vitrininde ikinci el kıyafetler ser-gileniyordu. Ne garip, diye düşündü Bride bir o kadar garip olacağını sandığı muayene odasına alınmayı beklerken. İçeri girince şaşırdı, ekipmanlar kendi estetik cerrahının kiler ka-dar ileri teknolojiydi.

Doktor Muskie, Bride'ın şaşkınlığına gülümsedi. "Odun-cular askerler gibidir," dedi. "Çok ciddi yaralanmalar geçi-rirler ve en iyi, en hızlı bakıma ihtiyaçları vardır."

Sonogram çıktısını inceledikten sonra Bride'a ölmeyece-ğini, ama iyileşmesinin en az bir ay, belki altı hafta kadar süreceğini söyledi. "Sindezmoz," dedi dediğinden bir şey anlamayan hastasına. "Fibulayla tibianın arasında. Ameliyat ihtimali var, ama dediklerimi yaparsan gerek kalmaz muh-temelen."

Bileğine atel takıp şişlik biraz daha inince alçıya geçeceklerini söyledi. Bunun için tekrar muayenehanesine gelmesi gerekcekti.

Bir saat sonra sessizliğini koruyan Steve'in yanında kamyonetteydi yine, sol bacağını kontrol panelinin altında, atel izin verdiğince düz uzatmıştı. Eve geri taşındıktan sonra yıkanmamış olduğu ve ekşi ekşi koktuğu hissi açlığına ağır bastı.

“Duş alabilir miyim lütfen?” diye sordu.

“Banyomuz yok,” dedi Evelyn. “Şimdilik seni süngerle silebilirim. Bileğin hazır olduğunda da leğene su ısıtırım.”

Nasıl yani? Bir ay boyunca lazımlığa, evin dışındaki tuvalete, metal bir leğene, kırık, kaşındıran bir kanepeye mahkûm mu olacaktı? Ağlamaya başladı, Rain'le Evelyn onu kendi haline bırakıp yemek hazırlıklarına devam ettiler.

Aile fertleri yemeklerini bitirdikten sonra Bride mahcubiyetini yenmeye çalışıp yüzünü ve koltukaltlarını yıkamak için soğuk su dolu çanağı kabul etti. Sonra gülümsemesine ve Evelyn'in uzattığı tabağı tutmasına yetecek kadar topladı kendini. Yedikleri et, tavuk değil bıldırcın çıktı, yanındaki de mantarlı sos. Yemekten sonra Bride'ın hissettikleri mahcubiyetten fazlasıydı; utanç içindeydi şimdi – habire ağlıyordu, huysuz, çocukça davranıyor, kendine kendisine yardımcı olmaya da, başkalarının yardımını vakarla kabul etmeye de gönülsüzdü. Burada, mümkün olan en yalın hayatı süren, hiç tereddüt etmeden onun için zahmete giren, karşılığında hiçbir şey beklemeyen insanların arasında değil miydi oysa? Çoğunlukla olduğu gibi, minnettarlığı da, utancı da kısa sürdü. Ona acıdıkları bir şeymiş, bir sokak kedisiymiş ya da bacağı kırık bir köpekmiş gibi davranıyorlardı işte. Bütün sursatsızlığıyla tırnaklarını kemirirken Evelyn'e tırnak törpüsü ya da cilası olup olmadığını sordu. Evelyn bir şey demeden sırtarak ellerini havaya kaldırdı. Mesaj alınmıştı – Evelyn'in

elleri şarap kadehinin incecik sapını kavramaktansa odun kesmeye ya da tavukların boynunu kırmaya daha uygundu. Kim bu insanlar, diye düşündü Bride, nereden gelmişler? Onlar Bride'a nereden geldiğini ya da nereye gittiğini sormamışlardı. Onunla ilgilenmiş, karnını doyurmuş, arabasını tamirciye çektirmişlerdi hiçbir şeyi sorgulamadan. Karşılık beklemeden, yargılamadan, kim olduğuna, nereye gittiğine hiç aldırmadan kendisiyle böyle ilgilenmelerini anlayamıyordu; onun için fazla zor, fazla tuhaftı bu. Başka bir planları olup olmadığını merak ediyordu ara sıra. Kötü bir niyetleri olup olmadığını. Ama günler geçiyor, can sıkıntısını dağıtacak hiçbir şey yaşanmıyordu. Steve'le Evelyn bazı akşamlar yemekten sonra dışarıda oturup Beatles'tan ya da Simon and Garfunkel'dan şarkılar söylüyordu. Steve gitarını tıngırdatıyor, Evelyn de ahenksiz sopranosuyla eşlik ediyordu ona. Yalan yanlış şarkı sözlerinin ya da kaçan notaların arasında kahkahaları çınlıyordu.

Klinikteki muayenelerle, bacak egzersizleriyle ve Jaguar'ın tamirini beklemekle geçen sonraki haftalarda ev sahiplerinin ellilerinde olduğunu öğrendi. Steve, Reed College'dan; Evelyn, Ohio Üniversitesi'nden mezundu. Nasıl tanıştıklarını anlatırlar ikide bir kahkahalara boğularak. İlk kez Hindistan'da görmüşlerdi birbirlerini (birbirlerine attıkları bakışlarda parlayan tatlı anıların ışığı Bride'ın gözünden kaçmamıştı), sonra Londra'da, ertesinde Berlin'de buluşmuşlardı. Nihayet Meksika'da bu şekilde buluşmaya bir son vermeyi kararlaştırmış (bunu söylerken Steve, Evelyn'in yanağına dokunmuştu) ve Tijuana'da evlendikten sonra "gerçek bir hayat yaşamak için" California'ya taşınmışlardı.

Bride'ın içinde büyüyen kıskançlık çocukçaydı ama kendine engel olamıyordu. "'Gerçek' derken 'yoksul' bir hayat mı demek istiyorsunuz?" Küçümsemesini gizlemek için gülümsedi.

“Sen yoksullukla neyi kastediyorsun ki? Televizyonunun olmamasını mı?” Steve kaşlarını kaldırdı şüpheyle.

“Parasızlığı kastediyorum,” dedi Bride.

“Aynı şey,” diye cevap verdi Steve. “Paran yoksa televizyonun yok demektir.”

“Bulaşık makinen, buzdolabın, banyon ve paran da yok demektir!”

“Seni o Jaguar’dan para mı çıkardı? Götünü kurtaran para mıydı?”

Bride gözlerini kırıştırdı, ama cevap vermeyecek kadar çalışıyordu kafası. Gerçekten de sırf iyilik olsun diye iyilik yapmaktan, sahip olunan şeyler olmadan sevmekten ne anlardı o?

Zar zor geçen altı hafta boyunca yanlarında kalıp yürüyebilecek hale gelmeyi ve arabasının tamirden dönmesini bekledi. Görünüşe göre civardaki tek tamirci, Jaguar için menteşe ve yepyeni bir kapı ısmarlamak zorunda kalmıştı. Geceleri böyle koyu karanlık bir evde uyumak Bride’a kendini tabutta gibi hissettiriyordu. Dışarıda gökyüzü şimdiye dek gördüğünden çok daha fazla yıldızla doluydu; ama burada, pis bir tavan penceresinin altında elektriksiz uyumakta güçlük çekiyordu.

Nihayet Doktor Muskie alçıyı çıkarmaya gelip, etrafta topallayabilsin diye istediği zaman takıp çıkarabileceği bir bileklik verdi. Bride haftalardır alçının altında gizlenen iğrenç deriyi görünce ürperdi. Alçıdan kurtulmaktan daha iyi bir şey varsa o da Evelyn’nin sözünü tutup büyük çinko bir leğene kovalarca sıcak su dökmesi, sonra da Bride’ın eline sünger, havlu ve bir de zor köpüren esmer bir sabun vermesiydi. Haftalarca kuş gibi temizlendikten sonra Bride suyun içine minnetle bıraktı kendini, su soğuyana kadar sabunlandı. Göğsünün düz olduğunu kurulanmak için ayağa kalktı-

ğında fark etti. Dümdüz. Tahta gibi. Sırtına bakmadığının tek kanıtı meme uçlarıydı. Yaşadığı şok öyle büyüktü ki kirli suya geri düştü külçe gibi, havluyu önünde kalkan gibi tutuyordu.

Hastayım galiba, ölüyorum, diye düşündü. Islak havluyu bir zamanlar memelerinin kendilerini ilan ettiği ve inleyen âşıklarının dudaklarına sunduğu yerin üzerine bastırdı. İçinde büyüyen panikle savaşıarak Evelyn'e seslendi.

"Bana giyebileceğim bir şey verir misin lütfen?"

"Tabii," dedi Evelyn, bir iki dakika sonra Bride'a bir tişörtle kendi kotlarından birini getirdi. Bride'ın göğsü ya da ıslak havlu hakkında tek laf etmedi. Rahat rahat giyinmesi için yalnız bıraktı onu. Bride yeniden seslenip kotun büyük geldiğini, üstünden düştüğünü söyleyince Rain'in kotlarından biriyle döndü. Yeni kot Bride'a tam oldu. Ne zaman bu kadar ufalmıştı?

Niyeti, içindeki dehşeti dindirmek, kafasını toplamak ve küçülen bedenine neler olduğunu çözmek için sadece bir dakikalığına uzanmaktı, ama ne bir rehavet ne bir esneme, birden uykuya daldı. O karanlık boşluktan capcanlı, iliklerine kadar hissettiği bir rüya çıktı. Booker'ın elleri bacaklarının arasında dolaşıyordu, Bride'ın kolları havalanıp Booker'ın sırtına kapandığında adam parmaklarını çıkarıp kadının içine doğal kaynakların en güzelini soktu. Bride fısıldamaya, inlemeye başladı, ama Booker dudaklarını dudaklarına bastırıyordu. Bacaklarını Booker'ın gidip gelen kalçasına doladı, yavaşlatmak ya da yardımcı olmak ya da onu orada tutmak ister gibi. Mırıldanarak uyandı, ıslanmıştı. Eskiden göğüslerinin olduğu yere dokunduğunda mırıltıları hıçkırıklara bıraktı yerini. Vücudundaki değişimlerin Booker gittikten sonra değil, Booker gittiği için başladığını o zaman anladı.

Kıpırdamamalıyım, diye düşündü; beyni sallanıyordu, ama durduracaktı sallantıyı, her şey normalmiş gibi davrana-

caktı. Kimse bilmemeli, kimse görmemeliydi. Konuşması da, hareketleri de rutininin dışına çıkmamalıydı, banyodan sonra saçlarını yıkamalıydı mesela. Mutfak lavabosuna topalladıktan sonra ibrikle çanağa su dökerek saçlarını sabunlayıp duruladı. Etrafta kuru havlu aranırken Evelyn girdi içeri.

“Ah, Bride,” dedi gülümseyerek. “Kurulama bezinin hakkından gelemeyeceği kadar çok saçın var. Gel hadi, dışarıda oturalım. Güneşle temiz havada kurusun saçların.”

“Peki,” dedi Bride. Normal davranmam gerek, diye düşündü. Vücudundaki değişimleri geri alabilirdi bu şekilde, ya da en azından durdurabilirdi. Evelyn’in peşinden parlak platin ışıktaki yıkanan bahçeye tünemiş paslı demir banka gitti. Bankın yanında bir sehpa vardı, üstünde teneke bir kutunun içinde esrar ve etiketsiz bir içki şişesi. Evelyn, Bride’in saçlarını havluyla kurularken tipik bir kuaför edasıyla gevezelik ediyordu. Burada, yıldızların altında mükemmel bir adamla yaşamamanın onu ne kadar mutlu ettiğinden, seyahat ederek ve hiçbirisi uzun süre dayanmadığı için “çöpe atılmaya hazır” dediği modern ıvır zıvır olmadan evi çekip çevirerek ne kadar çok şey öğrendiğinden, Rain’in hayatlarını ne kadar güzelleştirdiğinden bahsetti.

Bride, Rain’in nereden ve ne zaman geldiğini sorduğunda Evelyn oturup içki koydu.

“Hikâyenin tamamını öğrenmemiz zaman aldı,” dedi. Bride kulaklarını dört açmış dinliyordu. Onu vücudunun nasıl değiştiğini ve bunu kimsenin fark etmemesini nasıl sağlayacağını düşünmekten alıkoyacak her şey kabulüydü. Ne olursa. Evelyn banyodan sonra tişörtü uzatırken durumu ya fark etmemiş ya da bir şey söylememeyi yeğlemişti. Bride, Jaguar’dan çıkarıldığında harikulade memeleri vardı; Whiskey Kliniği’nde de yerli yerindeydi memeler. Şimdiyse yoklardı, meme uçlarına dokunulmadan, acemice yapılmış

bir mastektomiden çıkmıştı sanki. Canı acımıyordu; tuhaf bir şekilde geciken âdetini saymazsa organları da her zamanki gibi çalışmaya devam ediyordu. Ne biçim bir hastalıktı bu başına gelen? Hem görünen, hem görünmeyen bu hastalık neydi? Booker, diye düşündü. Onun laneti.

“İster misin?” diye sordu Evelyn, teneke kutuyu işaret ederek.

“Olur, isterim.” Evelyn’in hünerli parmaklarını seyretti ve sardığını minnettarlıkla kabul etti. İlk nefesinde öksürdü, ama gerisi gelmedi.

Sessiz sedasız tüttürmeye devam ettiler, sonra “Onu yağmurda bulduk derken ne demek istedin?” diye sordu Bride.

“Yağmurda bulduk işte. Steve’le birlikte bir eylemden dönüyorduk, ne eylemiydi unuttum, derken bu küçük kızı gördük, bir kapının önünde sırlıklam oturuyordu. O sıralar eski bir Volkswagen’imiz vardı, Steve önce yavaşladı, sonra da frene bastı. Kızın kaybolduğunu ya da anahtarlarını kaybettiğini düşünmüştük ikimiz de. Steve arabayı park edip ne olduğunu öğrenmek için dışarı çıktı. Önce adını sordu.”

“Kız ne dedi?”

“Hiçbir şey. Tek kelime etmedi. Üstünden başından sular akıyordu. Steve önünde diz çöktüğü zaman başını çevirdi, ardından omzuna dokunduğunda ayağa fırlayıp ıslak tenis ayakkabılarıyla etrafa çamur sıçrata sıçrata koşmaya başladı. Steve de arabaya döndü, yola devam edecektik. Ama yağmur iyice şiddetlendi, göz gözü görmez oldu. Pes ettik ve bir restoranın önünde durduk. Bruno’s diye bir yerdi. Her neyse, arabada bekleyene kadar içeri girelim dedik. Derdimiz sipariş ettiğimiz kahveyi içmekten çok yağmurdan korunmaktı.”

“Yani kızı kaybettiniz.”

“Bir süreliğine, evet.” Otun sonunu içti ve içkisini tazeleyip bir yudum aldı.

“Geri döndü mü peki?”

“Hayır. Ama yağmur kesilip de biz restorandan çıktıktan sonra binanın arkasında gördüm onu, çöp kutusunun yanına çömelmiş duruyordu.”

“Tanrım,” dedi Bride o sokak arasında çömelen kendisiymiş gibi ürpererek.

“Onu orada bırakmamaya karar veren Steve’di. Ben hâlâ bu işe karışıp karışmamamız gerektiğinden emin değildim, ama Steve kızı kaptığı gibi omzuna attı. Kız, ‘Beni kaçırıyorsunuz,’ diye bağıyordu, ama çok yüksek sesle değil. Dikkat çekmek istemiyordu sanırım, özellikle de aynasızların dikkatini. Polislerin yani. Kızı arka koltuğa oturtup arabaya bindik ve kapıları kilitledik.”

“Sustu mu?”

“Hayır, keşke. ‘Bırakın beni!’ diye bağırp duruyor, bir yandan da bizim koltukların arkasını tekmeliyordu. Korkmasın diye yumuşak bir sesle konuşmaya çalıştım. ‘Sırılsıklam olmuşsun tatlım,’ dedim. ‘Yağmur yağıyor, başka nasıl olmamı bekliyorsun kaltak karı,’ diye cevap verdi. Annesinin onun bu yağmurda dışarıda olduğunu bilip bilmediğini sordum. ‘Biliyor, ne olmuş yani?’ dedi. Bunun üstüne ne diyeceğimi bilemedim. Sonra küfürler yağdırmaya başladı. Küçük bir çocuğun ağzından çıktığına inanamayacağın iğrenç sözler.”

“Gerçekten mi?”

“Steve’le birbirimize bakıp konuşmadan ne yapacağımıza karar verdik. Kızı kurularyp temizleyecek, sonra karnını doyurup nerede yaşadığını öğrenmeye çalışacaktık.”

“Onu bulduğunuzda beş altı yaşında olduğunu söylemiştin, değil mi?”

“Öyle tahmin ediyorum. Ama aslını istersen bilmiyorum. Kaç yaşında olduğunu söylemedi hiç, kendisinin bildiğin-

den de şüpheliyim. Yanımıza aldığımızda süt dişleri dökülmüştü. Henüz âdet görmedi ve göğüsleri de hâlâ tahta gibi. O civar olmalı.”

Bride içkiyi kafasına dikti. Tahta göğüs lafı onu birden kendine getirmişti. Bileği engel olmasa, küçük bir zenci kıza dönüştüğü şüphesinden arkasına bakmadan koşa koşa kaçardı.

Bir gece bir gün sonra Bride biraz olsun yatışmıştı. Vücundaki değişimleri, tişörtün göğsünden aşağı nasıl dümdüz sarktığını, deliksiz kulak memelerini ya kimse fark etmemiş ya da kimse bir yorum yapmamıştı. Tıraş etmediği halde olmayan koltukaltı ve kasık tüylerinden de ondan başka kimsenin haberi yoktu. Yani bunların hepsi uykuya dalmayı başardığı zamanlarda gördüğü o capcanlı rüyalardan farksız halüsinasyonlardan ibaret olabilirdi. Yoksa rüya değil miydi onlar da? Gece iki kez uyanıp Rain’i başında dikilirken ya da yakında bir yerde çömelirken bulmuştu. Tehditkâr bir havası yoktu kızın, bakıyordu sadece. Ama Bride konuşmaya çalıştığında bir anda ortadan kaybolmuştu sanki.

Çaresiz, işsiz, güçsüz. Bride insanların can sıkıntısıyla neden bu kadar savaştığını yeni anlıyordu. Kafa dağıtacak bir şey ya da fiziksel bir aktivite olmadıkça zihin bir anlamı olmayan dağınık anılar içinde döndürüp duruyordu. Oysa odağı net bir üzüntüyü, birbiriyle bağlantısı olmayan düşünce kırıklarına tercih ederdi. Rüyaların kısıtlı tutarlılığından bile yoksun zihni, tırnaklarının acınası halinden yürürken elektrik direğine çarptığı güne kayıyor, bir ünlünün giydiği elbiseyi eleştirirken bir saniye sonra kendi dişlerinin halini düşünüyordu. Öyle ilkel bir yere tıkılıp kalmıştı ki yanında kaldığı çiftin bahçeyle uğraşmak, temizlik yapmak, yemek pişirmek, çim biçmek, odun kesmek, konserve yapmak gibi gündelik işlerini izlerken dinleyebileceği bir radyo bile

yoktu. Konuşacak kimse de yoktu, en azından ilgisini çeken şeyler hakkında kimseyle konuşamazdı burada. Booker'ı düşünmeyi reddetmekteki kararlılığı da fiyaskoyla sonuçlanıp duruyordu. Ya onu bulamazsa ne olacaktı? Ya Bay ya da Bayan Olive'in yanında değilse Booker? Eğer bu kovalamaca da başarısız olursa hiçbir şey yolunda gitmezdi artık. Peki ya başarırsa onu bulmayı? Ne yapacaktı Bride, ne diyecekti ona? Sylvia Inc.'te ve Brooklyn'in yanında olduğu zamanlar hariç kendini herkes tarafından aşağılanmış ve reddedilmiş hissetmişti hayatı boyunca. Booker şimdiye dek yüzleşebildiği tek kişiydi – ki bu da kendisiyle yüzleşmesi demekti aslında, hakkını savunması demekti. Onun da bir değeri yok muydu? Hiç değeri yok muydu şu hayatta?

Brooklyn'i özledi, tek gerçek arkadaşı oydu gözünde. Sadıktı, komik ve cömertti. Başka kim o ucuz moteldeki kanlı dehşetten sonra onu bulmak için kilometrelerce yol tepip sonra da öyle iyi bakardı ona? Nerede olduğunu Brooklyn'e haber vermemesi büyük bir haksızlık gibi geldi birden. Fırının sebebini söyleyemezdi tabii. Brooklyn ya onu caydırmaya çalışır ya da, daha beteri, onunla dalgasını geçip gülerdi. Bunun ne kadar ihtiyatsız ve fütursuz bir fikir olduğuna ikna ederdi Bride'ı. Ama ne olursa olsun yapılacak en doğru şey onunla iletişime geçmekti.

Arayamayacağına göre kısa bir mektup yazmaya karar verdi. Evelyn mektup kâğıdı ve zarfları olmadığını söyledi, ama isterse Rain'e yazı yazmayı öğretmek için kullandıkları not defterinden bir sayfa verebilirdi. Steve de postalardı sonra.

Bride şirket memoları yazmakta ustaydı, kişisel mektuplarda değil. Ne yazması gerekirdi şimdi?

Ben iyiyim, şimdilik...

Haber vermeden gittiğim için üzgünüm...

Bunu tek başıma yapmak zorundaydım, çünkü...

Kalemi bırakıp tırnaklarını inceledi.

Evelyn'in dokuma tezgâhında çıkardığı sesler Bride'ı sakinleştirirdi genelde, ama o gün mekikle pedalın tik takı sinirlerini bozuyordu. Düşünceleri hangi yönde ilerlerse ilerlesin yolun sonunda utanç ihtimali bekliyordu hep. Ya Booker o Whiskey denen kasabada yaşamıyorsa? Ya da orada yaşıyor diyelim, o zaman ne olacaktı? Başka bir kadınla birlikteyse ne yapacaktı? "Bu yaptığından ötürü senden nefret ediyorum!" ya da "Lütfen bana geri dön"den başka diyecek bir şeyi var mıydı ona? Belki de onu incitmenin, canını yakmanın bir yolunu bulurdu. Aklından geçenler ne kadar karman çorman olsa da tek bir gereksinimin çevresinde birleşiyordu – sonucu ne olacaksa olsun onunla yüzleşmeliydi. "Ya öyleyse" "ya böyleyse" diye düşünmekten ve Evelyn'in tezgâhının sesinden fazlasıyla sıkılıp dışarıda biraz topallamaya karar verdi. Kapıyı açıp seslendi, "Rain, Rain."

Kız çimlere yatmış, kendi medeniyet işlerine dalmış bir karınca sürüsünü izliyordu.

"Ne var?" Rain başını kaldırdı.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Niye ki?" Sesinin tonundan karıncaları Bride'a kıyasla çok daha ilginç bulduğu belliydi.

"Bilmem," dedi Bride.

Bu cevap Rain'in hoşuna gitmiş gibiydi. Gülümseyerek ayağa fırlayıp şortunu silkeledi. "Madem öyle istiyorsun, tamam."

İkisi de kendi düşüncelerine gömüldüğünden aralarındaki sessizlik zahmetsizdi. Bride aksaya aksaya yürüyor, Rain ise hoplayıp zıplıyor, arada bir çalıların ve çimenlerin kıyısında oyalanıyordu. Bir kilometreye yakın yürüdükten sonra sessizliği Rain'in kısık sesi bozdu.

“Beni çaldılar.”

“Kim? Steve’le Evelyn mi?” Bride durup Rain’in baldırını kaşımamasını izledi. “Seni bulduklarını söylediler, yağmurun altında oturuyormuşsun.”

“Hı hı.”

“Öyleyse neden çaldılar diyorsun?”

“Çünkü beni almalarını ben istemedim ve bana gelmek isteyip istemediğimi sormadılar.”

“O halde neden gittin onlarla?”

“Çok ıslanmıştım, az kalsın donuyordum. Evelyn bana battaniyeyle bir kutu kuru üzüm verdi.”

“Seni yanlarına aldıkları için üzgün müsün?” Bence de-
ğilsin, diye düşündü Bride. Yoksa kaçardın.

“Hayır, hem de hiç. Burası dünyanın en güzel yeri. Zaten gidecek başka yer de yok.” Rain esneyip burnunu kaşdı.

“Yani senin evin yok mu?”

“Eskiden vardı, ama orada annem yaşıyor.”

“Demek evden kaçtın?”

“Hayır, kaçmadım. O dışarı attı beni. ‘Siktir git buradan,’ dedi. Ben de dediğini yaptım.”

“Ama neden? Neden öyle bir şey yaptı annen?” İnsan bir çocuğa nasıl böyle bir şey yapar, diye düşündü Bride. Yıllarca çocuğunun yüzüne bakmaya, ona dokunmaya katlanamayan Sweetness bile onu asla evden atmamıştı.

“Çünkü adamı ısırdım.”

“Hangi adamı?”

“Adamın tekini işte. Annemin devamlı müşterilerinden biri. Annemin bana şey yapmalarına izin verdiklerinden. Ah, bak! Yabanmersini!” Rain yol kenarındaki çalıları eşeliyordu.

“Dur bir dakika. Sana ne yapmalarına izin verdiklerinden?”

“Pipisini ağızıma soktu, ben de ısırđım. Annem adamdan özür dileyip yirmi dolarını geri verdi, sonra da beni dışarı çıkardı.” Yabanmersinleri acıydı, beklediğı yabani tatlılığı bulamadı. “İçeri almadı bir türlü. Kapıya vurup durdum. Bir kez açtı, onda da üstüme bir kazak fırlatıp geri kapadı.” Ağızında kalan son yabanmersini parçasını toprağı tükürdü.

Bride sahneyi kafasında canlandırırken midesi çalkalanıyordu. İnsan bir çocuğı, hele ki kendi çocuğına nasıl yapardı bunu? “Anneni tekrar görecek olsan ona ne derdin?”

Rain sıırttı. “Hiçbir şey. Hemen kafasını keserdim.”

“Yapma, Rain. Ciddi değilsin.”

“Gayet de ciddiym. Bunu çok düşündüm. Kafasını kesince nasıl görüneceğini yani – gözlerini, ağızını, boynundan fıskıran kanı. Hayal etmesi bile güzel geliyor.”

Kayalardan birinin yola paralel düz bir çıkıntısı vardı. Bride, Rain’in elini tutup onu nazikçe taşta götürdü. Birlikte oturdular. Yolun öte tarafında, ağaçların arasında duran dişi geyiğı de, geyiğın yavrusunu da fark etmedi ikisi de. İkisini izleyen geyik yanında durduğı ağaç kadar kımıltısızdı, yavrusu annesinin böğrüne sokulmuştu.

“Anlat,” dedi Bride. “Anlat bana.”

Bride’in sesini duyan anneyle yavru kaçtı.

“Hadi, Rain.” Bride elini kızın dizine koydu. “Anlat.”

Anlattı, zümrüt gözleri kâh ııl ııl ve faltaşı gibi açık, kâh koyu zeytin yeşili ve kısık, sokakta yaşamak için gereken güçlü belleğı, dirayeti ve cesareti anlattı. Umumi tuvaletlerin nerede olduğunu öğrenmek zorundasın, dedi; çocuk esirgeme kurumu çalışanlarından ve polisten kendisini nasıl sakınacağını, ayyaşlardan, keşlerden nasıl kaçacağını öğrenmek zorundasın. Ama en önemlisi nerelerde uyumanın güvenli olduğunu bilmektir. Zaman almıştı bütün bunlar, ayrıca ne tip insanların ne karşılığında para verebileceğini öğrenmeli,

hangi aşevi ve restoranlardaki garsonların nazik ve cömert davrandığını ve buraların arka kapılarını hatırlamalıydı. En büyük sorun yemek bulmak ve bulduklarını sonrası için saklamaktı. Rain bilhassa hiç arkadaş edinmemişti, genç ya da yaşlı, dengeli ya da kaçık fark etmezdi. Herkes seni polise teslim edebilir veya canını yakabilirdi. Ona en tatlı davrananlar sokak başlarındaki fahişeler olmuştu, hem mesleklerinin tehlikeleri hakkında uyarmışlardı da onu – para ödemeyen tipler, tutuklama faslına geçmeden önce işini gören polisler, sırf eğlence olsun diye zarar veren herifler. Rain de kadınlara bunları zaten bildiğini söylemişti; bir gün çok yaşlı bir adam canını o kadar yakmıştı ki Rain’in kanı akmıştı ve annesi adama önce tokat atıp sonra da, “Defol buradan!” diye çığlığı basmıştı. Ardından da kızın orasını sarı bir tozla iyice yıkamıştı. Rain erkeklerden korktuğunu itiraf etti, midesini bulandırıyorlardı. O gün yağmur başladığında hayır kurumu kamyonetlerinin geldiği duraktaki basamaklara oturmuş bekliyormuş. Kamyonetteki kadınlardan biri, önceden eline yemek tutuşturduğu gibi, bu kez de ona bir mont ya da ayakkabı verebilirmiş çünkü. Evelyn’le Steve o sırada çıkmış ortaya. Steve’in dokunuşu yüzünden annesinin evine gelen öteki adamlar gelmiş kızın aklına, kaçmak zorunda kalmış bu yüzden, yemekçi kadını yakalayamadan saklanmış.

Rain evsiz hayatını anlatırken ara sıra kıkırdayarak kurnazlıklarından, kaçışlarından bahsetmekten keyif aladursun Bride kendinden başka biri için gözyaşı dökme tehlikesiyle savaşıyordu. Kendine acımakla oyalanmayan bu küçük ve gözüpek kızı dinlerken şaşırtıcı bir şekilde kıskançlığının yakınından geçmeyen, okullu kızların yakınlığı gibi bir dostluk hissediyordu içinde.

Rain

Gitti, siyah leydim gitti. Onu arabada sıkışmış gördüğümde gözleri korkutmuştu beni. Kedim Silky'nin gözleri de öyle. Ama çok geçmeden siyah leydimi sevmeye başladım. Çok güzel bir kere. Uyurken onu izliyordum bazen, bakıyordum sadece. Bugün arabası geldi, rengi farklı eğreti bir kapıyla. Gitmeden önce bana bir tıraş fırçası verdi. Steve sakal bıraktığı için istemedi, ben de kedimin tüylerini fırçalamak için kullanıyorum onu. Gitmesine üzüldüm. Evelyn bana gerçekten iyi davranıyor, Steve de öyle, ama ben annemin evindeyken olup bitenleri ya da sokağa atıldığımda ne cinlikler yaptığımı anlatmaya koyulunca ya kaşlarını çatıyor ya da başlarını çeviriyorlar. Neyse, buradaki ilk günlerimde olduğu gibi onları öldüresim gelmiyor artık. Ama o zamanlar herkesi öldürmek istiyordum zaten – ta ki Evelyn'le Steve bana bir kedicik getirene kadar. Kedicik koca kedi oldu şimdi ve ona her şeyi anlatıyorum. Siyah leydim de dinliyordu beni olanları anlattığımda. Steve bu konuda konuşmama asla izin vermez. Evelyn de öyle. Okumayı bildiğimi sanıyorlar ama bilmiyorum; tamam belki biraz, mesela tabelaları falan okuyabiliyorum. Evelyn bana öğretmeye çalışıyor. Buna okulsuz eğitim diyor. Bense çulsuz eğitim ve kusmuk eğitim diyorum. Biz sahte bir aileyiz – idare eder, ama sahte. Evelyn iyi bir yedek anne olsa da onun yerine siyah leydim

gibi bir ablam olmasını yeğlerdim. Benim babam yok; yani demek istediğim babamın kim olduğunu bilmiyorum çünkü annemin evinde yaşamadı hiç, ama Steve bir yerlerde işi olmadığı sürece hep burada. Siyah leydim güzel olduğu kadar güçlü de. Ben Evelyn ve Steve'den önceki hayatımı olduğu gibi anlattıktan sonra eve geri yürümeye başladığımızda yanımızdan bir kamyonet geçti, içinde büyük çocuklar vardı. Bir tanesi "Hey, Rain. Kim bu zenci dadı?" diye bağırdı. Siyah leydim dönüp bakmadı ama ben dilimi çıkarıp nanik yaptım. İçlerinden biri Regis'ti, onu tanıyordum çünkü ara sıra babasıyla birlikte evimize yakacak odun ve mısır sepetleri getirirdi. Kamyoneti süren ve yaşça ötekinden büyük çocuk peşimizden gelmek için aracı aksi istikamete döndürdü. Regis, Steve'inki gibi bir av tüfeği doğrulttu üstümüze. Siyah leydim onu gördü ve koluyla yüzümü kapadı. Tüfeğin saçması eliyle kolunu mahvetti. İkimiz de düşüverdik, o benim üstüme. Kamyonet gazı alıp sıvışırken Regis'in eğildiğini gördüm. Bileği izin verdiğince alelacele eve dönerken siyah leydime destek olup kanlı kolunu tutmaktan başka bir şey gelmedi elimden. Eve vardığımızda Steve siyah leydimin eliyle kolundaki küçük saçma tanelerini çıkarıp Regis'in babasını uyaracağını söyledi. Evelyn kanı temizledi ve elinin üstüne tentürdiyot döktü. Siyah leydim yüzünü buruşturdu ama ağlamadı. Kalbim deli gibi çarpıyordu, daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Steve'le Evelyn beni evlerine almıştı almasına ama şimdiye kadar hiç kimse böyle öfkeye kapılıp kendini tehlikeye atmamıştı beni kurtarmak için. Hayatımı kurtarmak için. Siyah leydimin yaptığı buydu gerçekten, hayatımı kurtardı o, hem de hiç düşünmeden.

Artık yok, ama belli mi olur, belki bir gün tekrar görürüm onu.

Siyah leydimi özledim.

Üçüncü Kısım

Eklemleri kana bulandı, parmakları şişmeye başladı. Bir temiz dövdüğü yabancı şimdi ne hareket ediyor ne de inliyordu, ama yine de en iyisi hızla uzaklaşmaktı çünkü oradan geçen bir öğrenci ya da kampüs bekçisi, suçlunun çimenlerde yatan adam değil, o olduğunu sanabilirdi. Patakladığı adamı, kotunun önü açık, penisi de onu kampüsün oyun parkının kenarında gördüğü anki gibi dışarıda olacak şekilde bıraktı. Bir iki çocuk kaydırağın yanında, biri de salıncaktaydı. Hiçbiri adamın dudaklarını yaladığını ve ufak beyaz çükünü onlara doğru salladığını fark etmemişti. Bardağı taşıran adamın dudaklarını yalaması oldu, dilin üstdudağı sıyırması, tekrar sıyırmadan önce yutkunması. Belli ki çocukları izlemek onlara dokunmak kadar hoştu adam için, yine belliydi ki adamın çarpık zihninde çocuklar ona sesleniyor, o da çocukların kaydırağa tırmanır ya da salıncakta sallanırken görünen külotları ve şortlarının altından kendisini çağıran tombul uyluklarına, küçük ve sıkı kıçlarına karşılık veriyordu.

Booker bir an bile düşünmeden oturttu yumruğunu adamın ağzına. Tişörtüne kan sıçradı biraz. Sonra, adam bilincini kaybedince, çantasını yerden alıp uzaklaştı, çok değil ama karşıya geçip tişörtünü tersyüz ettikten sonra derse vaktinde girmesine yetecek kadar hızlandı. Yetişemedi, amfiye geldiğinde onun gibi geç kalıp dikkat çekmeden içeri girmeye çalı-

şan bir iki kişi daha vardı. Geç kalanlar en arka sıralara oturup sırt çantalarını, evrak çantalarını ya da dizüstü bilgisayarlarını sıralarına koydular. İçlerinden sadece biri defter çıkardı. Booker da kâğıt kalem kullanmayı tercih ediyordu ama şişmiş parmaklarıyla yazması zordu şimdi. O yüzden biraz dersi dinledi, biraz kendi âlemine daldı ve esnediğini gizlemek için eliyle ağzını kapadı.

Profesör hemen her derste yaptığı gibi boyuna Adam Smith'ten bahsedip duruyordu: Smith ne kadar yanlış düşünmüştü, Smith yanlış düşüncelerinde ne kadar inat etmişti... Ekonomi tarihinde harcamaya değer başka kimse yoktu sanki. Milton Friedman ne olacaktı, ya o Karl Marx denen bu kalemun? Booker'ın para meselesine kafayı takması yeniydi. Bundan dört yıl önce, henüz lisans öğrencisiyken, yığınla müfredat; psikolojiye, siyaset bilimine, beşeri bilimlere dalıp çıkmış, Afro-Amerikan Çalışmaları'ndan çeşitli dersler almıştı. Bu bölümdeki en iyi profesörler bile, neyin nasıl olduğunu anlatmakta çok başarılı olmakla birlikte, "neden" kelimesiyle başlayan hiçbir soruya Booker'ı tatmin edecek cevaplar veremiyordu. Kölelik, linç, zorla çalıştırma, ortakçılık, ırkçılık, Yeniden Yapılanma, Jim Crow, mahkûmların çalıştırılması, göç, medeni haklar ve siyahların devrimci mücadelelerine ilişkin gerçek cevapların son kertede hep parayla ilgili olduğundan şüpheleniyordu. Alıkonan para, çalınan para, güç olarak para, savaş olarak para. Köleliğin tek başına ve sadece yirmi yılda bütün ülkeyi tarımdan endüstri çağına nasıl fırlattığını hangi derste işleyeceklerdi? Beyazların nefret ve şiddetleri kâr motorlarını çalıştıran benzindi. Booker lisanstan sonra ekonomiye yöneldi bu yüzden; ekonomi tarihine ve teorilerine bakıp paranın dünyadaki her bir zulmü nasıl şekillendirdiğini, imparatorlukları, ulusları, sömürgeleri nasıl yarattığını, Tanrı'nın ve Tanrı düşmanlarının zenginlikleri önce iç etmek,

sonra üstünü örtmek için nasıl kullanıldığını öğrenecekti. Eşek sudan gelene kadar dayak yemiş, cebinde beş kuruşu olmayan, yarı çıplak bir şekilde çarmıha gerilip ihanet çığlıkları atan Yahudi Kralı'nı, Vatikan'ın kasasının üzerine tünemiş dini vecibeler fısıldayan, mücevherler takıp takıştırmış, şatafatlı giysilere bürünmüş papayla karşılaştırıp duruyordu nicedir. *Çarmıh ve Kasa*, yazan Booker Starbern. Evet, kitabının adı bu olacaktı.

Dersten bir şey çıkmayacağını anlayınca düşüncelerinin oyun parkının yanında, aleti dışarıda yatan adama kaymasına engel olmadı. Keldi adam. Tipi gayet normaldi. Bu yaptığı şey sayılmazsa nazik bir adamdı muhtemelen. Hep öyle olurdu çünkü. "Dünyanın en nazik adamıdır," derdi hep komşular. "Sineği bile incitmez o." Nereden çıkmıştı acaba bu klişe? Neden incitmezmiş sineği? Ne demekti ki bu? Adam hastalık taşıyan bir haşereyi canından edemeyecek kadar yufka yürekli, ama bir çocuğun hayatını güle oynaya mahvedebilecek biri miydi yani?

Booker geniş ve birbirine sımsıkı bağlı bir ailede televizyonsuz büyümüştü. Sonra, üniversite birinci sınıfta, televizyon ve internet dünyası tarafından kuşatılmış bir hayat sürmeye başladı. Dünyadaki kitle iletişim yöntemleri ve bunların içeriği eğlence yüklü, ama çoğunlukla anlamdan ve bilgiden yoksun geliyordu ona. Sadece hava durumunu bildiren kanallar öyle ya da böyle bilgi veren yegâne kaynaklardı; ne var ki bunlar da çoğunlukla ya yanlış bilgi veriyor ya da sunucu diye histerik tipler çıkarıyorlardı ekrana. Video oyunlarıysa tüm büyüleyiciliklerine rağmen anlamsızdı. Booker kitap okuyan, günlük haberleri sadece radyo ve gazeteden alan, eğlenceyi plaklarda bulan bir ailede büyüdüğünden, sınıf arkadaşlarının yurttaki her bir odada, ortak salonda ve öğrenci barında patlayan oyun sesleri kar-

şısında gösterdiği coşkuyu taklit etmek zorunda kalıyordu. Çevreden epey kopuk olduğunun farkındaydı, teknolojinin heyecan dolu dünyasını paylaşmaktan aciz, tutucunun biri gibiydi ve üniversite birinci sınıf öğrencisi olarak bundan utanç duyuyordu. Yüz yüze konuşmalarla ya da kâğıda basılı metinlerle şekillenmişti o. Annesiyle babası her cumartesi sabahı kahvaltıdan önce ilk iş çocuklarla masaya oturur, onlardan şu iki soruyu cevaplamalarını isterdi: 1. Bu hafta doğru olan ne öğrendiniz (ve bunu nasıl öğrendiniz)? 2. Bir derdiniz var mı? Zaman içinde ilk sorunun cevabı “Solucanlar uçamaz”, “Buz yakar” ve “Bu eyalette sadece üç şehir vardır”la başlayıp “Piyon, vezirden daha önemlidir”e varan bir çeşitlilik gösterdi. İkinci sorunun cevaplarıysa, “Bir kız bana tokat attı”, “Bütün yüzüm sivilce oldu”, “Cebir”, “Latince fiil çekimleri” olabiliyordu mesela. Kişisel sorunlara masadaki herkesten çözüm önerileri geliyor, sorunlar çözüldükten ya da askıya alındıktan sonra çocuklar, küçükler büyüklerin yardımıyla, yıkanıp giyinmeye gönderiliyordu. Booker bu cumartesi sabahı toplantılarını da, ardından gelen ödülü de seviyordu. Ödül, hafta sonunun en zevkli kısmı, annesinin hazırladığı dev kahvaltılardı. Tam bir şölendi bunlar doğrusu. Yağlı ve gevrek küçük çörekler; dil yakacak kadar sıcak, kar beyazı mısır lapaları; soluk safran rengine gelesiye çırpılmış yumurtalar; üstünde dumanı tüten sosisli poğaçalar; dilim dilim domatesler, çilek reçeli, taze sıkılmış portakal suyu, cam kavanozda soğuk süt. Annesi bunların bir kısmını bu hafta sonu ziyafetleri için istifliyor, aile haftanın geri kalanı boyunca tutumlu davranıp gayet sade besleniyordu. Yulaf ezmesi, mevsim meyveleri, pilav, kuru fasulye ve elde ne yeşillik varsa: lahana, karalahana, kıvırcık lahana, ıspanak, hardal ya da şalgam yaprağı. Hafta sonu kahvaltıları ise inadına şatafatlıydı çünkü kıtlık günlerini takip ediyorlardı.

Cumartesi toplantıları ve mükellef kahvaltılar bir tek Adam'ın nerede olduğunu kimsenin bilmediği o uzun aylarda kesintiye uğradı. Bu süre zarfında sessizlik, patlayıp etrafa ipe sapa gelmez kavga kıvılcımları saçan bir saatli bomba gibi evin içinde kol gezdi.

"Anne, bu bana bakıyor!"

"Kardeşine bakma, evladım."

"Hâlâ bakıyor!"

"Bakma, çocuğum."

"Anne!"

Adam'ı bulmaları için yalvar yakar polise gittiklerinde polislerin yaptığı ilk iş Starbern'lerin evini aramak oldu –endişeden içi içini yiyen ebeveynler kabahatli olabilirmiş gibi. Babanın sabıka kaydını kontrol ettiler. Temizdi. "Biz sizi ararız," dediler, sonra da bıraktılar işin peşini. Küçük bir siyah çocuk daha kaybolmuştu işte. Abartmanın âlemi yoktu.

Booker'ın babası o çok sevdiği *ragtime*, *old-time* ve caz plaklarını çalmaz olmuştu; Booker bunların bazıları olmasa da yaşayabilirdi ama Satchmo olmazsa olmazdı. Tamam, abisini kaybetmesi yeterince kötüydü, kalbini kırmıştı bu, ama Louis Armstrong'un trompetinin yer almadığı bir dünya kırık kalbini iyice hurdahaş ediyordu.

Sonra, bahar başında, ağaçlar yeşerip süslenmeye koyulduğunda bulundu Adam. Bir atık su kanalında.

Booker cesedi teşhis etmeye gitmişti babasıyla birlikte. Pisti abisinin bedeni, sıçanlar kemirmişti, göz çukurlarından biri boştu. Kurtçuklar semirip pürneşe evlerine dönmüş, geride çamura bulanıp lime lime olmuş sarı tişörtün altında titizlikle sıyrılmış kemikler bırakmışlardı. Cesedin üstünde ne pantolon vardı ne ayakkabı. Booker'ın annesi gelmemiş-

ti. Zihnine ilk gözağrısının gençlikle ışıldayan güzelliğinden başka bir suretin kazınmasını reddediyordu.

Kapalı tabutla yapılan cenaze töreni, vaizin gürültülü belagatine, gelen onca konu komşuya, mutfağa bırakılan özenle pişirilmiş bir yığın yemeğe rağmen Booker'a ucuz ve yalnız görünmüştü. Hatta bu abartı yüzünden daha da yalnız hissetmişti kendini. Ona ikizi kadar yakın abisi tekrar tekrar gömülmüş, ilahilerin, vaazların, gözyaşlarının, kalabalıkların ve çiçeklerin altında boğulmuştu sanki. Yasın seyrini değiştirmek istiyordu – daha özel olsun, mahrem olsun, kendisinin olsun istiyordu. Ondan iki yaş büyük ve şeker kamışı kadar tatlı Adam'ı taparcasına sevmiştir hep. Ana rahminde birlikte kıvrıldığı ikizinin yerini mükemmel bir şekilde doldurmuştu o. Söylendiğine göre, bu dünyada ciğerlerine tek bir nefes çekmemiştir ikiz kardeşi. Booker doğumdan sağ çıkamayan bir ikizi olduğunu öğrendiğinde üç yaşındaydı, ama içten içe hep bilmişti bunu; yanında yürüyen veya o bahçede oynarken verandanın merdivenlerinde bekleyen ılık boşluğu hissetmişti hep, altında uyuduğu yorganı paylaşan varlığın farkındaydı. Boşluğun şekli o büyüdükçe bulanmış, Booker'ın tepkilerine ve içgüdülerine güvendiği içsel bir arkadaşına dönüştürmüştü kendini. Sonra, Booker ilkokula başlayıp her gün okula Adam'la yürür olunca, abisi ikizinin yerini almıştı tamamen. Adam öldürüldükten sonra Booker'ın can yoldaşı kalmamıştı. Ölüydü artık ikisi de.

Onu son gördüğünde Adam alacakaranlıkta kaykaya biniyor, sarı tişörtü dişbudak ağaçlarının altında floresan gibi parlıyordu. Eylülün ilk günleriydi ve hiçbir yerde hiçbir şey ölmeye başlamamıştı henüz. Akça ağaçların yaprakları yeşillikleri fani değilmiş gibi davranıyordu. Dişbudak ağaçları bulutsuz bir göğe tırmanıyordu hâlâ. Güneş, battı batacak, saldırgan bir edayla canlanıyordu son bir kez. Kaldırımında,

çalılarla uzun ağaçların arasında süzülüyordu Adam, capcanlı bir güneşin ağzına uzanan gölgelik tünelde kayarak uzaklaşan bir altın noktaydı.

Adam, Booker için bir ağabeyden öteydi, çocuklarına alfabetik sıraya göre isim veren ebeveynlerin “A”sından fazlasıydı. Booker’ın ne düşündüğünü, ne hissettiğini bilendi o; mizah anlayışı keskin ve eğitici olmakla birlikte asla gaddar değildi; kardeşlerinin her birini, ama özellikle de Booker’ı çok severdi ve ailenin en zekisiydi.

Sokağın aşağısındaki tünelde kaybolan o son sarı pırıltıyı unutamayan Booker tabutun kapağına tek bir sarı gül bıraktı, sonra, mezarın başına, bir tane daha. Akrabalar ölüyü gömmek ve Starbern’leri teselli etmek için uzun yollardan gelmişlerdi. Aralarında Booker’ın annesinin babası Bay Drew de vardı. Turnayı gözünden vuran akrabaydı o, kendisi kadar zengin olmayan herkese uluorta düşmanca davranan büyükbaba, öz kızının bile “Baba” yerine “Bay Drew” dediği bir adam. Yine de, kimsenin gözünün yaşına bakmayıp beş para etmez evlerden fahiş kiralar alarak servet yapan ihtiyar, artık terbiyesinden geriye ne kaldıysa ona kulak verip, hayat mücadelesi içindeki bu aileye duyduğu küçümsemeyi belli etmemeye çalışıyordu.

Cenaze töreninden sonra ev, pikaptan süzülen Louis, Ella, Sidney Bechet, Jelly Roll, King Oliver ve Bunk Johnson’ın yüreklendirici seslerinin eşliğinde, çekine çekine eski rutinine döndü. Cumartesi toplantıları ve kahvaltı şölenleri geri geldi, Booker’la kardeşleri Carole, Donovan, Ellie, Favor ve Goodman rutin sorulara ilginç cevaplar düşündüler birlikte. Zaman içinde bütün aile *Susam Sokağı*’ndaki kuklalar gibi neşeleniverdi, umuyorlardı ki neşe, eğer yeterince çaba gösterilirse, yaşayanı tatlandırıp ölüyü susturabilirdi. Booker yaptıkları şakaların zoraki, uydurdukları problemlerin

hem anlamsız hem de aşağılayıcı olduğunu düşünüyordu. Cenaze töreni sırasında ve sonraki birkaç gün boyunca, Booker'a göre aptalca bir ezberden ibaret olan bu durumun tek istisnası Queen dedikleri teyzeleriydi. Queen'in soyadı kimsenin aklında kalmazdı çünkü söylentilere göre sürüsülle kocası olmuştu, bir Meksikalı, iki beyaz, dört siyah, bir de Asyalı, ama bunları sırasıyla bilen yoktu. Ateş kırmızısı saçlı bu tıknaz kadın Adam'ın cenazesine katılmak için ta California'dan kalkıp gelerek yaslı aileyi şaşırtmıştı. Yeğeni-nin öfkeyle karışık kederini bir tek Queen hissetmiş, çocuğu bir kenara çekmişti.

“Adam'ı bırakma,” demişti. “Abin hazır oluncaya dek bırakma. O zamana kadar da dört elle sarıl ona. Doğru zaman geldiğinde Adam bunu hissettirecektir.”

Kadın Booker'ı teselli etti, ona güç verdi ve ailesinin yanında hissettiği tenkitlerin adaletsizliğini meşrulaştırmasına olanak sağladı.

Booker kendisini babasının çaldığı rahatlatıcı müziklerden mahrum bırakabilecek yeni bir kriz çıkmasından endişe ediyor, karman çorman olmuş duygularını çözmesi için müziğe bel bağlıyordu. Trompet dersi almak için babasından izin istedi. Olur, dedi Bay Starbern ders ücretinin yarısını oğlunun karşılaması şartıyla. Booker ufak tefek işlerini görmek için komşuların başının etini yedi ve neticede, içinde kardeşlerine karşı tomurcuklanan hoşgörüsüzlüğü kıran trompet derslerine gitme bahanesiyle cumartesi toplantılarından kaytarmasına yetecek kadar para kazandı. Nasıl her şey geçip gitmiş gibi davranabilirdi ailesi? Nasıl unutup devam ederlerdi? Katil kimdi? Neredeydi?

Trompet hocası daha sabahın erken saatlerinden çakırkeyf olsa da çok iyi bir müzisyen ve ondan daha da iyi bir eğitmendi.

“Ciğerlerin ve parmakların var, şimdi dudak lazım. Bunları bir araya getirdiğinde üçünü de unutup müziği serbest bırakabilirsin.”

Booker sebat edip adamın dediğini yaptı.

Altı yıl sonra, Booker on dört yaşında ve kendi çapında başarılı bir trompetçiyken, dünyanın en nazik adamı yakalanıp mahkemeye çıkarıldı ve cinsel içerikli cinayetten hüküm giydi. Kurbanı olan altı erkek çocuğunun adı, Adam’ınki de dahil, omuzlarına kazınmıştı. Boise. Lenny. Adam. Matthew. Kevin. Roland. Belli ki katil fırsat eşitliğine inanıyor, din, dil, ırk ayrımı yapmıyordu; çocuklar “We Are the World” şarkısının klibinden seçilmiş gibiydi. Dövmeci bunların müşterinin kendi çocuklarının adları olduğunu sanmıştı, başkalarının çocuklarının değil.

Dünyanın en nazik adamı, yumuşak başlı emekli bir araba tamircisiydi, emekli olduktan sonra evlere tamir işlerine gitmeye başlamıştı. Eski buzdolapları –ellilerde üretilen evladiyelik Philco’larla GE’ler– müzelik gaz ocakları ve fırınlar konusunda uzmandı. “Kir yüzünden,” derdi hep. “Makinelerin çoğu hiç temizlenmediği için bozuluyor.” Ondan hizmet alan herkes bu tavsiyeyi hatırlıyordu. Akılda kalan bir diğer özelliği gülümsemesiydi, ne kadar içten, hatta ne kadar çekici bir gülümsemeydi öyle! Bunun haricinde titiz, becerikli ve, pek tabii, nazik bir adamdı. Ayrıca kamyonetinde küçük ve sevimli bir köpekle, “Oğlum” diye seslendiği bir teriyerle dolaşıyordu. Polis detayları elden geldiğince gizli tutmaya çalışsa da öldürülen çocukların aileleri durdurulamıyor, susturulamıyordu. Çocuklarının başına neler gelmiş olabileceğini düşünene düşünene gördükleri kâbuslar, gerçeklerin yanında hafif kalıyordu. Altı yıldır süren keder ve yanıt bulmayan sorular ile morgda kusarak, ağlayarak, çaresizlik-

ten bayılıp yere yığılarak ya da taş kesilmiş suratlarla geçirdikleri zamana ait anılar birbirine karışıyordu.

Cesedi bulduklarında Adam'dan geriye pek bir şey kalmamıştı, ama sonraki kaçırılmaların ayrıntıları fazlasıyla gotikti. Görünüşe göre çocuklar tacize uğrarken ve işken- ce görürken bağlanmış, bazılarının kolu bacağı kesilmişti. Dünyanın en nazik adamı küçük beyaz teriyerini çocukların ilgisini çekmek için yem niyetine kullanmış olmalıydı. Kilit tanıklardan biri, yaşlıca bir dul, adamın kamyonetinin yol- cu koltuğunda küçük bir köpeği yüzüne yaklaştırıp gülen bir çocuk gördüğünü hatırlıyordu. İlerleyen zamanlarda, vitrinlere, telefon direklerine ve ağaçlara asılı kayıp çocuk ilanlarını gördükten sonra, o gülen çocuğun yüzünü tanıyıp polisi aramıştı. Polis tabii ki biliyordu o kamyoneti. Üzerinde kırmızı ve mavi harflerle vaat ettiği şeyin reklamını yapıyor- du araç: BİR SORUN MU VAR? ÇÖZÜLDÜ BİLİN! WM V. HUMBOLT. EV TAMİRLERİ. Humbolt'ın evi arandığında bodrumda üstü kurumuş kan kaplı kirli bir döşekle şık bir şekerleme kutusu bulundu, kutunun içinde çok dikkatli bir incelemeye gerek kalmadan küçük penisler olduğu anlaşılan kuru et parçaları vardı.

Kamuoyunun beklentileri ve adalet kılığına giren intikam naraları çığrından çıkmış, yürek parçalıyordu. Adliyenin önünde yapılan eylemlere, açılan pankartlara, gazetelerde çıkan başyazılara bakılırsa sanığın kellesi uçurulmadıkça ortalık yatışmayacaktı. Booker da bu koroya katılmıştı katılmasına fakat bu kadar kolaycı bir çözümden yana değildi. O adamın ölümünü değil hayatını istiyor, kafasında onun için sonsuz bir acı ve umutsuzlukla dolu senaryolar yazarak vakit geçiriyordu. Afrika'da ölünün bedenini katilin sırtına bağlayan bir kabile yok muydu? Evet, adalet yerini böyle bulabilirdi ancak: Katile çürüyen cesedi hem fiziksel bir

yük olarak taşıtıp hem de onun herkesin içinde rezil olup durmaksızın lanetlenmesini sağlayarak. Dünyanın en nazik adamının mahkûmiyeti üzerine kopan yaygara ve öfke fırtınası, Booker'ı Adam'ın ölümü kadar sarsmıştı neredeyse. Duruşmanın kendisi uzun sürmemiş, ama hazırlık süreci Booker'a hiç bitmeyecek gibi gelmişti. Gazete manşetlerinin, radyo programlarının ve mahalle dedikodularının hep aynı konu üzerine döndüğü günler boyunca, kendi duygularını dondurup olan bitenden ayrı tutmanın, diğer ailelerin kederinden ve taşkın öfkesinden sıyrılmanın bir yolunu bulmak için uğraşıp durmuştu. Adam'ın başına gelen felaket gazete-deki altı kurbanlık listenin tek satırına sıkıştırılamaz, onun bunun sohbetine malzeme olamazdı. Sadece abi kardeşe ait mahrem bir şeydi bu. İki yıl sonra içine sinen bir çözüm geldi aklına. Sol omzuna Adam'ın mezarına bıraktığı sarı güle benzer küçük bir gül dövmesi yaptırdı. O canavar da bu sandalyeye mi oturmuştu, diye düşündü dövmecide, onun tutkal beyazı tenine de aynı iğne mi girmişti yoksa? Sormadı. Dövmecinin elinde Booker'ın belleğindeki göz alıcı sarıdan yoktu, turuncuya kaçan bir kırmızıya razı oldu.

Üniversiteye kabul edilmek Booker'ın içini ferahlattığı gibi kafasını da dağıttı ve kısa sürede kampüs hayatından büyülenmeye başladı; dersler ya da profesörler değil, hayat dolu, çok bilmiş sınıf arkadaşlarıydı onu etkileyen. Büyünün etkisi iki yıl boyunca geçmedi ve Booker'ın bu süre boyunca yaptığı tek şey başkalarına tepki vermek oldu; dalga geçti, güldü, önemsemedi, kusur buldu, küçük düşürdü – lafın kisası, genç bir adam eleştirel düşünce-den ne anlıyorsa onu yaptı. Yurt arkadaşlarıyla birlikte okuldaki kızları erkek dergilerinde ve porno kasetlerde gördüklerine göre, birbirilerini ise izledikleri aksiyon filmlerindeki karakterleri kıstas alıp derecelendiriyorlardı. Akıllılar dersleri tereyağından

kıl çeker gibi geçiyor, dâhiler okulu bırakıyordu. Booker'ın ılımlı kinizminin şekil değiştirip depresyona dönüşmesi üniversitedeki üçüncü yılına denk geldi. Sınıf arkadaşlarının bakış açıları her zaman tahmin edilebilir olmakla kalmayıp ciddi sorgulamaların da önünü kestiğinden onu artık hem sıkıyor hem de rahatsız ediyordu. Trompetiyle "Wild Cat Blues"u daha iyi çalmaya çalışmak çok daha anlamlıydı bu muhabbetlerden. Üniversiteliler arasında yeni ya da yaratıcı düşüncelere gerek duyulmadığından, gençlerin hadsizliklerden ibaret kutsal sis tabakasına nüfuz edemiyordu bunlar. Irak'taki savaşın yarattığı ve bir dönem kampüsü hareketlendiren çalkantı da dinmişti. Şimdi alaycılık, zaferini ilan etmiş bayrağını dalgalandırıyor, öğrenciler ise bu yoldan ayrılmayacaklarına ant içer gibi durmadan kıkırdıyorlardı; mülayim bir tavır takınıp profesörlerle alttan alta dalga geçmek rutin haline gelmişti. Booker Ailesi'nin Decatur Sokağı'ndaki o cumartesi toplantılarında sorduğu soruları tekrarladı: 1. Doğru olan ne öğrendin? 2. Ne derdin var? 1. Henüz hiçbir şey öğrenmedim. 2. Umutsuzluk.

Bu yüzden, kayda değer bir şeyler öğrenme ve umutsuzluğuna daha uygun bir yer bulma umuduyla, yüksek lisansa başvurdu. Burada takas ekonomisinden bombalara uzanan süreçte servetin izini sürmeye yoğunlaştı. Öfkesini kafesleyip kontrol altında tutan, ırkçılık, yoksulluk ve savaş hakkında her şeyi açıklayan merak uyandırıcı, entelektüel bir seyahatti bu Booker için. Siyaset dünyası melun bir yerdi ve bu dünyanın aktivistleri, gerek gerici gerek ilericiler olsun, hayal âleminde yaşayan, yalan yanlış fikirlere körü körüne bağlı insanlara benziyorlardı. Silahlı yahut barış yanlısı devrimcilerin de onlar "kazandıktan" sonra ne olacağına dair hiçbir fikri yoktu. Kim yönetecekti ülkeyi devrimden sonra? "Halk" mı? Hadi canım. Ne demekti ki bu? Elde edilebilecek

en iyi sonuç insanlara belki bir gün bir politikacının hayata geçireceği yeni bir fikir sunmaktı. Gerisi seyircisini arayan bir tiyatro oyunundan ibaretti. İnsanlığın şeytanlığı sadece servetle açıklanabilirdi ve Booker buna biat etmeden yaşamaya kararlıydı. Yazacağı makalelerin ve kitapların konularıyla izlekleri kafasında hazırdı ve tezi için not tutuyordu durmadan. Alanındaki akademik çalışmaların haricinde biraz şiir okuyor, bir iki dergi takip ediyordu. Ne klasik, ne eğlencelik, hiç roman okumuyordu. Belli şiirlerden hoşlanmasının sebebi müziğe paralel gitmeleri, dergileri okumasının da yazıların politikayı kültürle kesiştirmeleri idi. Müstakbel makalelerinin taslaklarından başka şeyler yazmaya bu lisanüstü yıllarında başladı. Noktalamasız cümlelere, düşüncelerine ve düşüncelerinin meyvelerine ilişkin soru işaretlerini ifade eden müziksel dilin şeklini vermeye çalışıyordu. Çoğunu çöpe attı bunların; azını tuttu.

Yüksek lisans derecesini garantileyince annesinin düzenlediği kutlama yemeği için eve yalnız gitti. Bir ayrılıp bir barıştığı kız arkadaşı Felicity'den onunla gelmesini istemeyi düşünmüş, sonra vazgeçmişti. Dışarıdan birinin gelip de ailesini yargılamasını istemiyordu. Bu onun işiydi.

Aile yemeği sorunsuz hatta neredeyse neşeli geçiyordu ki Booker üst kata çıkıp bir zamanlar Adam'la paylaştığı eski yatak odasına girdi. Orada ne aradığından emin değildi ama oda sadece farklı değil düşmanca göründü gözüne – Adam'la yattıkları iki ayrı yatağın yerinde çift kişilik bir yatak, storların yerinde beyaz tüller, küçük masanın altında da şirinlik taslayan bir kilim vardı şimdi. Daha da beteri, önceden abi kardeşe ait eğlencelik ıvır zıvırla, beysbol sopalarıyla, basket toplarıyla, masa oyunlarıyla tıka basa dolu gömme dolapta kardeşi Carole'ın kızlara özgü kıyafetleri duruyordu. Eski kaykayının, hani şu Adam'ın ortadan kaybolduğu

gün bindiğinin aynısının da gitmiş olduğunu görünce içinde büyüyen dargınlık nefesini kesti. Üzüntüden takati kesilmiş halde aşağı indi yeniden. Ama kız kardeşini görünce solgun takatsizliği yerini cayır cayır yanan ikizine, öfkeye bıraktı. Booker çingar çıkardı, Carole da altta kalmadı. Kavga alevlenip bütün aileyi huzursuz edince Bay Starbern araya girdi.

“Kes şunu Booker! Adam’ın yasını tutan bir tek sen değilsin. Herkes acısını farklı şekilde yaşıyor.” Babasının sesi bıçağın ağzındaki çelik gibiydi.

“Eminim öyledir.” Booker’ın tonu da düşmancaydı, aşağılamayla karışık.

“Bu ailede onu seven bir tek senmişsin gibi davranıyorsun. Adam bunu istemezdi,” dedi babası.

“Sen Adam’ın ne istediğini nereden bileceksin!” Booker gözyaşlarına hâkim oldu.

Bay Starbern koltuğundan kalktı. “Pekâlâ, ben ne istiyorum onu söyleyeyim o zaman. Ya bu evde terbiyeni takınacaksın ya da defolup gideceksin.”

“Hayır,” diye fısıldadı Bayan Starbern. “Öyle deme.”

Baba oğul dik dik birbirine baktılar, saldırıya geçen savaşçılar gibi. Savaşı Bay Starbern kazandı ve Booker kapıyı çarpıp evden ayrıldı.

O güne dek ev bildiği tek yeri ardında bırakır bırakmaz sağanağa yakalanması isabet oldu belki de. Ceketinin yakasını kaldırdı, gecenin karanlığına minnet duyan bir hırsız gibi eğdi başını. Omuzları yukarıda, gözleri kısık, yağmurla fırtınanın cuk oturduğu ruh haliyle Decatur Sokağı’ndan aşağı yürüdü. Carole’la didişmeye başlamadan önce annesiyle babasını Adam’ın anısını yaşatmak bir şeyler yapmaya ikna etmeye çalışıyordu; onun adına mütevazı bir burs verebilirlerdi mesela. Annesi fikre sıcak bakmış, babasıysa kaşlarını çatıp kesinlikle karşı çıkmıştı.

“Etrafa saçacak paramız da, o parayı toplayacak vaktimiz de yok. Ayrıca Adam’ı sevip anan insanların böyle bir hatırlatmaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.”

Booker bundan önce de sadece Carole’da değil, küçük kardeşlerinin tavrında da zehirli bir hoşnutsuzluk hissediyordu zaten. Favor’la Goodman’a Booker onlardan kendileri daha bebekken ölen bir abinin heykelini dikmelerini istiyormuş gibi geliyordu. Booker’ın vefa saydığını diğerleri onları kontrol etmek için kullandığı bir yol gibi görüyordu, babalarından çok babalık taslıyordu Booker. Sırf yüksek lisans bitirdi diye herkeşe ahkâm kesebileceğini sanıyordu. Kibri karşısında göz devirip duruyordu çocuklar.

Booker’ın Adam’la paylaştığı eski yatak odasına girip de orada sadece Adam’dan değil, kendisinden de kalan o acımasız yokluğu görmesiyle birlikte, anma teklifini yaparken kapıldığı onaylanmama hissi içinde çığ gibi büyümüştü. Kapıyı çarpıp yağmura çıkışı, vakti çoktan gelmiş bir hareketti.

Felicity’ye bir süre onda kalıp kalamayacağını sorduğunda, “Tabii ki,” demişti kız. Booker bu tereddütsüz cevap için minnettardı çünkü yurttaki odasını boşaltınca kendine ait bir adresi kalmayacaktı. Kampüse dönerken otobüste *Daedalus*’un eski sayılarından birini okumak onu ailesiyle yaşadığı hüsranı beslemekten alıkoyup kafasını dağıttı. Ama yurda varıp üniversite hayatından geriye kalanları, koşu ayakkabılarını, ağzı yüzü kaymış kıyafetlerini, defterlerini, kitaplarını, dergilerini, yani sevgili trompeti hariç her şeyini kutulara doldurduğunda bütün şiddetiyle su yüzüne çıkıverdi bu his. Korkunç bir şekilde yanlış anlaşılmanın getirdiği kendine acıma duygusuyla debelenmekten vazgeçince kız arkadaşını aradı. Felicity yedek öğretmendi ve ilişkileri iki senedir sürüyorsa bunun temel sebebi araya birbirlerini görmedikleri uzun zaman dilimlerinin

girmesiydi. Kadrolu bir   retmen aniden hastalandığında   a rıldığından, Felicity'nin gidişleri düzensiz ve çoğunlukla uzak yerlereydi. Dolayısıyla Booker onda kalıp kalamayacağını sorarken rahattı çünkü ikisi de bunun ilişkiyi bir üst aşımaya taşıma isteğinden değil, ihtiyaçtan olduğunu biliyordu. Mevsim yazdı ve Felicity'ye iş çıkma ihtimali bu aylarda düşük olduğundan kendilerini kısıtlayan tarihler olmaksızın birlikte olmanın keyfini sürececek, filmlere gidecek, yemeklere çıkacak, ormanlarda koşacak, canları ne isterse yapacaklardı.

Booker bir akşam Felicity'yi Pier 2'ye götürdü, küçük bir caz grubunun canlı müziği eşliğinde yemek yenip dans edilen salaş bir kul pt  burası. Booker karidesiyle pilavını yerken küçük sahnedeki dörtlünün bir   flemeliye ihtiyacı olduğunu düşündü. Pop müziğin neredeyse tamamı tellilerden ibaretti: gitarlar, baslar ve vurmalarının eşlik ettiği piyano tuşları. E Street Band ya da Wynton Marsalis'in orkestrasındaki gibi müthiş müzisyenler hariç, gruplar saksofon, klarnet, trombon ve trompeti arka planda yahut tek başına nadiren kullanıyor, Booker bu boşluğu yoğun bir şekilde hissediyordu. Bu yüzden o akşam konser arasında kulis niyetine kullanılan, esrar dumanı ve müzisyen kahkahasıyla dolu dar soyunma odasına gidip gruba katılıp katılamayacağını sordu. Kazandıkları parayı başka bir m zisyenle, hele de tanımadıkları biriyle bölüşmek işlerine gelmediğinden onu başlarından savmaya çalıştılar hemen.

  Canın cehenneme.  

  Kim izin verdi buraya girmene?  

  En azından dinleyin bir,   diye yalvardı.   Trompet   alıyorum, bir üflemeli işinize yarayabilir.  

Gitaristler gözlerini devirdi, ama davulcu,   Cuma sahnesine gel,   dedi.   O gün her şeyi berbat etsen de sıkıntı olmaz.  

Booker o hafta seçmesi olduğundan Felicity'ye bahsetmedi. Erkek arkadaşının trompet çalması kızın ancak bu kadar umurunda olmayabilirdi.

Booker davulcunun dediğini yapıp soyunma odasında bir kez daha karşılarına çıktı ve Louis Armstrong sololarına elinden geldiğince yaklaşan bir deneme parçası çaldı. Davulcu başıyla onayladı, piyanist gülümsedi, iki gitaristten itiraz gelmedi. O akşamdan sonra Booker, mekânın hıncahınç dolup içki içenlerle yemek yiyenlerin müziğe hiç dikkat etmediği cuma günleri, The Big Boys adıyla sahne alan grupta çaldı yaz boyu.

Big Boys eylülde dağılınca –davulcu başka bir yere taşınmış, piyanist de kendine daha iyi bir şov bulmuştu– Booker'la gitaristler Michael ve Freeman Chase, gözleri buz gibi bir öfkeyle parlayan evsiz gazilerin köşe tuttuğu sokaklarda çalmaya başladılar. Etrafları müzikle sarıldığında daha cömert bağışlar almaları gazilerin öfkesini köreltmiyordu. Booker'ın hayatının en tatlı dönemiymiş bu, ama uzun sürmedi. Yaz sona erdiğinde Felicity'yle ilişkisi yama yaparak onarılamayacak raddede eprimişti. Bir süre aynı evi paylaşan iki sevgili olmanın tadını çıkardıktan sonra, ikisi de birbirlerinin önceden pek dikkat etmedikleri alışkanlıklarından rahatsız olmaya başlamıştı. Felicity, Booker'ın evde trompet çalışıp gürültü çıkarmasından ve onun her gece arkadaşlarıyla parti yapmasına müsaade etmemesinden yakınıyor, buna karşılık Booker da kızın sigara içmesinden, eve sipariş ettiği yemeklerden, müzik ve şarap zevkinden nefret ediyordu. Ailesini eve çağırıp durduğu yetmiyormuş gibi fazla meraklıydı da, her şeye burnunu sokuyordu. Ama hepsinden öte, kız dayanılmaz ölçüde inatçıydı Booker'a göre. Aslında Felicity de onu bir o kadar tatsız ve sinir bozucu buluyordu. Donald Byrd'ü, Freddie Hubbard'ı, Blue Mitchell'ı ya da Booker'ın çok sevdiği diğer

müzişyenlerden birini bir kez daha dinleyecek olursa aklını kaçıracakmış gibi geliyordu. Erkek arkadaşını kadın düşmanı bir ezik gibi görünmeye başlamıştı gözüne. Yine de, aralarında küf mantarı gibi büyüyen düşmanlığa rağmen, birlikte olmaya devam edebilirdi, eğer o olay yaşanmasa, Booker tutuklanıp geceyi nezarethanede geçirmeseydi.

Arabayı boş bir arsanın yanına park etmiş, içeride oturup ellerindeki kokain bongunu sırayla sömüren bir çiftin yanından geçiyordu. Bu manzaranın onun için ilgi çekici hiçbir yanı yoktu, ta ki Toyota'nın arka koltuğunda ayağa kalmış bağıra çağıra ağlayan, iki yaş civarı çocuğu fark edene kadar. Booker arabaya yaklaştı, kapıyı hızla açtı, adamı dışarı çekip ağzını burnunu dağıttı ve yere düşen bonga tekmeledi. Sonra kadın fırladı arabadan, adamın yardımına koştu. Üç kişilik kavga ölümcül olmaktan ziyade komikti, ama önce etrafta alışveriş yapan insanların, sonra da polislerin dikkatini çekecek kadar uzun sürüp gürültü çıkardı. Üçü birden tutuklandı, avaz avaz çığlıklar atan küçük kız da çocuk esirgeme kurumuna teslim edildi.

Para cezasını Felicity ödemek zorunda kaldı. Hâkim Booker'a merhametli davranmış, çünkü kokainman ebeveynlerden o da bir o kadar iğrenmişti. Çifti mahkemeye sevk etti, Booker'a ise kamu düzenini bozma cezası kesti. Bu hikâye Felicity'yi iyice çileden çıkarmıştı, Booker'a onu ilgilendirmeyen işlere neden maydanoz olduğunu soruyordu bağıra çağıra.

"Kim olduğunu sanıyorsun sen? Batman mi?"

Booker parmağıyla sağ azı dişini yokladı, sallanıyor muydu, yoksa kırılmış mıydı? Kadın adamdan daha güçlü çıkmış, adam vahşi yumruklar savursa da hedefi hiç tutturamamıştı. Çenesinde patlayan, kadının yumruğuydu.

“İyi de arabada küçük çocuk vardı. Bebek vardı içeride!” dedi.

“Çocuk senin çocuğun değil ki! Sana ne!” diye bağırdı Felicity.

Azıcık sallanıyor, diye düşündü Booker, önemli değildi, yine de bir dışıye gitse iyi olurdu.

Otobüsle eve dönerken açık açık konuşmasalar da bu işin bittiğini ikisi de biliyordu. Eve geldikten sonra Felicity bir iki saat daha dırdır etti, ama Booker’ın kurşun gibi ağır sessizliği karşısında susmaya mecbur kalıp duşa girdi sonunda. Booker ona katılmadı bu kez.

Booker’ın iş deneyimi yetersizdi – bir ortaokulda felaket geçen utanç verici bir dönem boyunca müzik öğretmenliği yapmıştı sadece, sertifikası olmadığı için ortaokul düzeyinin üstünde eğitim veremezdi. Katıldığı bir iki müzik seçmesinden de bir şey çıkmamıştı. Trompet yeteneği yeterli olmakla birlikte olağanüstü değildi.

Talihi tam zamanında, Carole bir hukuk bürosundan gelen mektubu iletmek için izini bulunca döndü. Bay Drew ölmüştü ve niyeyse mirasını çocuklarına değil torunlarına bırakmıştı. Booker ihtiyarın sürekli böbürlenip durduğu servetini kardeşleriyle paylaşacaktı. Söz konusu servetin peydahlandığı hırs ve suçlar üzerine düşünmeyi reddediyordu. İnsanları kazıklayarak kazanılan bu paranın ölümle temizlendiğini söylüyordu kendine. Durumu hiç fena değildi şimdi. Sessiz sakin bir semtte sessiz sakin bir oda tutabilir, ister sokakta ister de küçük ve salaş kulüplerde müzik yapmaya devam edebilirdi. Stüdyoya giremediklerinden sokak köşelerinde çalışıyordu insanlar. Para için değil –zira ele geçen meblağ epey acınasıydı– herhangi ödeme yapmadıkları için tenkit etmeyen ya da talepkâr olmayan dinleyicilerin önünde birlikte pratik yapmak, yeni şeyler denemek için.

Derken hem kendisini hem müziğini değiştiren o gün geldi.

Booker karşısındaki güzellikten dili tutulmuş bir halde, kaldırımında durmuş gülücükler saçan gece tenli genç kadına bakıyordu ağız açık. Kadının kıyafetleri beyaz, saçları başında uyuyakalmış milyon tane siyah kelebektir. Tebeşir suratlı ve sarı rastalı başka bir kadınla konuşuyordu. Kaldırıma bir limuzin yanaştı ve iki kadın durup şoförün kapıyı açmasını bekledi. Limuzinin uzaklaştığını görmek Booker'ın içini burksa da, normalde iki gitaristle birlikte müzik yaptıkları metro girişine yürürken yüzündeki gülümsemeyi silemedi. Michael ve Chase her zamanki yerlerinde değildi ve Booker yumuşak ve hafifçe çiseleyen yağmuru yeni fark etmişti. Güneş bir yandan hâlâ parlıyordu, bebek mavisi gökten düşen damlalar kaldırıma çarpıp ışık parçacıklarına kırılan kristaller gibiydi. Yağmurun altında, yalnız başına çalmaya karar verdi trompetini; hiçbir yayanın durup dinlemeyeceğini biliyordu, şemsiyelerini kapatıp koşa koşa iniyorlardı metro merdivenlerini hepsi. Gördüğü kızın katıksız güzelliğinin etkisinde, trompetini dudaklarına götürdü. O vakte dek çaldıklarına hiç benzemeyen bir müzik döküldü içinden. Ezgiler yağmur damlalarının arasında süzülürken, kalın ve boğuk notalar uzadıkça uzadı.

Booker hislerini nasıl tarif edeceğini bilemiyordu. Tek bildiği, aklında o kızla trompet çalarken yağmurla yıkanan havanın leylaklar gibi koktuğuydu. Kaldırımları çöp dolu o sokaklar pis değil ilgi çekiciydi şimdi; omuz omuza vermiş şarap dükkânları, güzellik salonları, lokantalar ve ikinci elciler şirin, hatta basbayağı cana yakın görünüyordu gözüne. Kızın ıslıl ıslıl gözleri ve davetkâr, pervasız gülüşüyle aralanan dudakları hayaline her geldiğinde içinde bir arzu dal-

gası kabarıyor, Adam'ın ölümünden sonra yıllarca üstünden gitmeyen kasvet bulutu dağılıyordu. Buluttan çıkıp da kendini Adam'ın kaykayıyla günbatımına karışmasından önceki gibi mutlu hissettiğinde, kızı görüyordu. Gece yarısı tenli bir Galatea, her zaman ve en başından beri canlı.

Onu limuzin beklerken gördüğü ilk seferden birkaç hafta sonra, bu kez bir stadyumda sıra beklerken çıktı karşısına. Black Gauchos konseri vardı, yeni, ateşli, geleceği parlak, Brezilya ve New Orleans cazını harmanlayan bir grup; tek seferlik bir konser. Kuyruk uzun, bekleyenler gürültücü ve gergindi, ama kapılar açılınca Booker aradaki dört cüsseyi aşır, insanlar sıralara oturduğunda kızın hemen arkasında durmayı başardı.

Beden kurallarının çiğnendiği, cinsel cömertliğin koyulaştığı müzik soslu havada kollarını kızın beline dolaması doğaldan da öte, kaçınılmaz gelmişti ona. Birlikte dans etmişlerdi hiç durmadan. Müzik sustuğunda Galatea'sı yüzünü dönmüş ve aklından çıkmayan o pervasız gülüşü teslim etmişti.

"Bride," demişti adını sorunca.

"Bittim ben," diye fısıldamıştı Booker.

Sevişmeleri en başından beri dingin, ustalıkla, uzun solukluydu; buna öyle ihtiyacı vardı ki Booker'ın, kızın yatağına taptaze girebilmek için bazen gecelerce kendini ondan alıko-yuyordu. İlişkileri kusursuzdu. Booker'ın özel hayatıyla ilgilenmediği için de çok hoşlanıyordu ondan. Felicity'nin aksine hiç soru sormuyor, hiçbir şeyi deşmiyordu. İnsanı sersemletecek kadar güzeldi Bride, zahmetsizdi ve her gün yapacak bir şeyi olduğundan Booker'ın varlığına her an muhtaç değildi. Kendini bu kadar beğenmesi hem çalıştığı kozmetik dünyasıyla uyumluydu, hem de Booker'ın ona duyduğu saplantıya ayna tutuyordu. İş arkadaşları, ürünler ve piyasalar hakkında

cır cır konuşmaya başladığında, onun dilin yetişebileceğinden çok daha fazlasını söyleyen, derin, anlamlı, insanı hipnotize eden gözlerini izliyordu. Gözleri konuşuyor, diye düşünüyordu Booker, sesinin müziğine eşlik ediyorlar. Bütün hatları, elmacıkkemiklerinin çıkıklığı, davetkâr ağzı, burnu, alını ve çenesi de, gözleri gibi, gece yarısı rengindeki teni sayesinde daha da güzel, daha da enfesti. Kızın bedeninin altında yatarken, üstünde gidip gelirken, onu kollarına alırken siyahlığından heyecanlanıyordu hep. Geceyi kucaklamakla kalmayıp geceye sahip olduğundan hiç kuşku duymuyordu o zamanlarda ve eğer kollarındaki gece ona yetmezse, gözlerindeki yıldızların ışıklarına bakıyordu. Bride'ın o masum ve kendisinin bile farkında olmadığı mizah anlayışına bayılıyordu. Hiç makyaj yapmadığı ve sırf kozmetik üzerine dönen bir işte çalıştığı halde, en cazip dudak parlaticısı tonunu seçerken kendisinden yardım istediğinde kahkahalarını tutamıyordu Booker. Sadece beyaz giysiler giymekte direktmesi onu eğlendiriyordu. Bride'ı başkalarıyla paylaşmaya gönlü elvermediğinden nadiren kulüp havasında oluyordu. Yine de loş ve rüküş kulüp odalarında Michael Jackson'ın soprano-ları veya James Brown'ın çığlıkları eşliğinde onunla dans etmek karşı konulmaz bir zevkti. Kalabalık rap barlarında vücudunu kızinkine yasladığında ikisinin de aklı başından gidiyordu. Alışveriş dünyasında ona eşlik etmek dışında hiçbir isteğini geri çevirmiyordu.

Bride arada bir havalı, müthiş başarılı ve kendine tamamiyle hâkim kurumsal kadın kimliğinden sıyrılıp bir kusurunu itiraf ediyor yahut acı verici bir çocukluk anısını anlatıyordu. Çocuklukta açılan yaraların iltihaplandığını ve asla kabuk bağlamadığını bilen Booker, birinin bu kızı incitebildiğini düşündükçe içinde kabaran öfkeyi gizleyip onu teselli ediyordu.

Bride'in annesiyle arasındaki karmaşık ilişki ve korkunç baba figürü, onun da aile bağlarından muaf olduğu anlamına geliyordu. Bu sadece ikisinin hikâyesiydi ve Bride'in o sevimsiz ve sahtekâr arkadaşı Brooklyn hariç iş arkadaşları da giderek daha az çıkıyordu ortaya. Booker hafta sonları ve bazen de hafta içi akşamüstleri Chase ve Michael'la birlikte çalmaya devam ediyordu, ama sahilde geçirdikleri günlük güneşlik sabahlar ve parkta el ele tutuşup Bride'in evinin her bir kuytusunda sergiledikleri cinsel koreografileri hayal ettikleri serin akşamlar onlara aitti. Keşişler kadar ayık, iblisler kadar yaratıcı, seksi sil baştan icat ediyorlardı geceleri. Buna inanıyorlardı.

Bride ofisteyken Booker yalnızlığın tadını çıkarıp trompet egzersizleri yapıyor, en sevdiği teyzesi Queen'e göndermek üzere notlar karalıyor ve Bride'in evinde moda ve magazin dergilerinden başka bir şey olmadığından sık sık kütüphaneye gidip üniversitedeyken ıskaladığı ya da yanlış anladığı kitapları okuyordu. *Gülün Adı*, mesela. Veya *Köleliği Hatırlamak*. Bu derleme içine öyle dokundu ki anlatılanların hatırasını yaşatmak için kendi kendine orta karar, duygusal bir beste yaptı. Zalim mizah anlayışının keyfini çıkararak Twain okudu. Çevirinin güzelliğine kapılarak Walter Benjamin okudu. Yazarın içindeki nefreti bir yandan gizlerken bir yandan teşhir eden anlatımın tadına ilk kez vararak Frederick Douglass'ın otobiyografisini okudu tekrar. Herman Melville okuyup Pip'in kalbini kırmasına izin verdi; Adam'ı hatırlatmıştı bu çocuk; yalnız, terk edilmiş, sıradan kötülüğün dalgalarında yutulmuş.

İyi seks, özgür müzik, zorlu kitaplar ve insanı hiç zorlamayan Bride eşliğinde geçen mutlu mesut bir altı aydan sonra peri masalındaki şato yıkılıp, kibrin üzerine kurulduğu çamura ve kuma karıştı. Ve Booker ortadan kayboldu.

Dördüncü Kısım

Brooklyn

Bu kadarcık. İznini uzatmak için genel müdüre bir telefon. Rehabilitasyon. Duygusal rehabilitasyon mu ne. Ama nereye gittiğine ya da orada neden bu kadar uzun kaldığına dair hiçbir şey yok. Not defterinden koparılmış sarı, çizgili bir sayfaya karalanmış bir not. Tanrım. Ne yazdığını öğrenmek için okumama gerek yoktu. “Kaçtığım için üzgünüm. Mecburdum. Sen hariç hayatımdaki her şey altüst oldu, falan filan...”

Güzel aptal kaltak. Nerede olduğu, ne zaman döneceği hakkında tek kelime yok. O herifin peşinden gittiğine adım gibi eminim ama. Televizyon ekranının altında akan haber başlıkları gibi okuyabiliyorum aklımdan geçenleri. Kendimi bildim bileli sahip olduğum bir yetenek bu. Ev sahibesinin yemek masasının üstünde duran paramızı çalıp sonra da kirayı geciktirdiğimizi söylediği günkü gibi. Ya da dayımın yine parmaklarını bacaklarımın arasına sokmayı aklımdan geçirdiği zamanlar gibi. Aklımdan geçeni ondan bile önce anlardım. Ya kaçır, ya saklanır ya da annem sarhoş uykusundan uyanıp benimle ilgilensin diye karnım ağrıyormuş gibi bağıra çağıra ağlardım. Ciddiyim. İnsanların ne istediğini de, onları nasıl memnun edebileceğimi de hep bildim. Aslında hep değil, yanlış okuduğum biri oldu: Bride’ın sevgilisi olacak o adam.

Ben de kaçtım, Bride, ama o zamanlar on dört yaşındaydım ve benimle ilgilenecek kimsem yoktu, kendimden başka, o yüzden kendimi yarattım, kendimi icat ettim ben, güçlü biri

yaptım. Senin de aynısını yaptığını sanıyordum, söz konusu manitacılık olunca öyle değilmiş meğer. Görür görmez anlamıştım son sevgilinin, ki üçkâğıtçının teki olduğu belliydi, seni yeniden eskiden olduğun o korkmuş küçük kıza dönüştüreceğini. O cani manyakla kavga etmenle pes etmen bir oldu; dünyanın en iyi işini bırakacak kadar aptalsın.

Çalışmaya bir kuaförün yerlerini süpürerek başladım ben, sonra eczanedeki işi bulana kadar garsonluk yaptım. Sylvia Inc.'ten çok önceydi bunlar. Girdiğim her iş için deli gibi çalışıp çabaladım ve hiçbir şeyin ama hiçbir şeyin bana engel olmasına izin vermedim.

Oysa sen çıkıp da, "Ah yazık bana, kaçmak zorundaydım," diyebiliyorsun. Nereye kaçmaktan bahsediyorsun? Mektup kâğıdının, bir kartpostalın bile olmadığı bir yere mi?

Lütfen Bride, yapma.

Küçük taşra kasabalarının yavanlığı şehirli kızlar için bıktırıcıdır. Hava nasıl olursa olsun, ister demir gibi parlasın güneş, ister yağmur delip geçsin, uyuşuk sakinlerini gizleyen yıpranmış kutu kutu evlerin görüntüsü en ilgili insanı bile uyutabilir. Eski hippilerin seyrek kullanılan bir kır yolunun kenarında antikapitalist ideallerini gerçekleştirmesi bir ölçüde anlaşılabilirdi. Evelyn'le Steve maceralı geçmişlerinde riskler alıp amaçları doğrultusunda heyecanlı bir hayat sürmüşlerdi sonuçta. Ama buralarda doğup buralarda ölen sıradan insanlara ne demeliydi? Bride yolun iki tarafında sıralanan kuş kafesi gibi kasvetli evlerle prefabriklere küçümseyerek bakmıyordu, şaşırmıştı sadece. Neden burayı seçmişti Booker? Şu Q. Olive de kimin nesiydi?

Toprak yollara bata çıka iki yüz yetmiş kilometre yol yapmıştı. Zamanında Kızılderili çarıkları ve kurt sürülerince açılmış olmalıydı bu yolların bir kısmı; kamyonet kullananlar rahat rahat gidip gelebilirdi ama başka bir modelin kapısıyla onarılan bir Jaguar için durum cidden sıkıntılıydı. Bride arabayı dikkatle sürüyor, önüne çıkabilecek canlı cansız her türlü engeli düşünüp gözünü yoldan ayırmıyordu. Bir çam ağacının gövdesine mihlanmış tabelayı gördüğünde, yorgunluğu içinde çalan tehlike çanlarını bir süreliğine sus-

turmuştu. Fiziksel kayıpları durmuştu durmasına ama en az iki, belki üç aydır âdet görmemiş olması onu rahatsız ediyordu. Tahta göğüslü, koltukaltı ve kasıkları tüysüz, kulakları deliksiz ve sabit bir kilodan yoksun halde, akıl almaz bir şekilde yeniden o küçük ve korkmuş siyah kıza dönüştüğüne inanıyor, bunu unutmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

Görünüşe göre Whiskey karavanlarla prefabriklere varan çakıllı yolun iki yanına dizilmiş yarım düzine evden ibaretti. Kederli bir ağaç sırasının arkasında yola paralel, derin ama dar bir dere akıyordu. Evlerin adresi yoktu, ama bazı prefabriklerin dayanıklı posta kutularının üstüne isimler yazılmıştı. Yabancı arabalara ve yabancı ziyaretçilere şüpheyile yaklaşan bakışların altında, soluk sarı prefabriğin önünde duran posta kutusunun üzerindeki QUEEN OLIVE yazısını görene kadar usul usul yol aldı. Sonra durdu, arabadan indi ve prefabriğin kapısına doğru yürürken evin arkasından gelen benzin ve ateş kokusunu aldı. Arka tarafa süzüldüğünde kızıl saçlı tıknaz bir kadının metal bir somyanın üstüne benzin serpererek, alevlere gereken noktalarda özenle müdahale ettiğini gördü.

Alelacele arabasına dönüp bekledi. İki çocuk geldi, arabanın fiyakası ilgilerini çekmiş ama direksiyondaki kadın dikkatlerini dağıtmış olmalıydı. İkisi de gözünü kırpmadan, merakla, Bride'a dakikalar gibi gelen bir süre boyunca dik dik baktı. Bride şaşkınlıktan dili tutulan çocuklara aldırma-
dı. Bir odaya girdiğinde tanımadığı beyaz yüzlerin birbirine bakışlar atmasının nasıl bir şey olduğunu gayet iyi biliyordu. Bunları dert etmezdi çünkü siyahlığı karşısında tutulan nefesleri, güzelliğinin yarattığı kıskançlık izlerdi çoğunlukla. Jeri'nin yardımıyla koyu tenini lehine çevirmiş, iyice vurgulayıp çok daha göz alıcı bir hale getirmiş olsa da Booker'la aralarında geçen bir konuşma geldi aklına. Annesinden ya-

kınırken, Sweetness'ın siyah teni yüzünden öz kızından nefret ettiğini söylemişti ona.

“Siyah da bir renk işte,” demişti Booker. “Kalıtsal bir özellik – ne bir kusur, ne de bir lanet, ne bir nimet ne de günah.”

“Ama,” diye karşı çıkmıştı Bride, “diğer insanlar ırksal özelliklerin–”

Booker sözünü kesmişti. “Bilimsel olarak ırk diye bir şey yok Bride, ortada ırk diye bir şey yokken ırkçı olmak bir seçimdir. Irkçılık bundan nemalananlar tarafından öğretiliyor tabii, ama son kertede bir seçim yine de. Irkçılar buna da tutunamasa elinde hiçbir şey kalmayacak tipler.”

Sözleri mantıklı ve aynı zamanda yatıştırıcıydı, ama gündelik deneyimler söz konusu olduğunda, mesela dinozor müzesinde olsalar ancak bu kadar hayrete düşebilecek küçük beyaz çocukların afallamış bakışları altında bir arabada oturduğunda işe yaramıyordu pek. Yine de, sırf başı derde girse yardımına koşmayacak ama ona zarar da vermeyecek farklı ırklardan insanlarla çevrili, gür çimenli, asfalt sokaklı dünyanın, bildiği hayatın dışına çıktı diye kafasına koyduğu işi yarıda bırakacak değildi. Hangi hamurdan yoğrulduğunu, sinirlerinin pamuktan mı yoksa çelikten mi olduğunu keşfetmeye kararlıydı; pes etmek, geri dönmek yoktu.

Yarım saat geçti; çocuklar gitmişti ve göğün tam tepesindeki nikel kaplı güneş arabanın içini ısıtıyordu. Bride derin bir nefes aldı ve gidip sarı kapıyı çaldı. Kundakçı kadın yüzünü gösterdiğinde, “Merhaba,” dedi. “Rahatsız ettim, kusura bakmayın. Booker Starbern'i arıyorum. Elimdeki adres burası.”

“Şimdi anlaşıldı,” dedi kadın. “Demek bu yüzden postaları buraya geliyor – dergiler, kataloglar, kendi yazdığı şeyler.”

“O burada mı?” Kadının küpeleri Bride'ın gözlerini almıştı, istiridye kabuğu büyüklüğünde altın yuvarlaklar.

“I ıh.” Kadın bakışlarıyla Bride’ın gözlerini delip geçerken başını iki yana salladı. “Ama yakınlarda.”

“Öyle mi? Ne kadar yakında?” Q. Olive’in genç bir rakip olmadığını gören Bride rahat bir nefes alıp yolu sordu.

“Yürüyerek gidebilirsin. Ama önce içeri gel. Booker bir yere kaçmıyor. Eve çakılıp kaldı, kolunu kırmış. Girsene. Rakunların bile yemeye tenezzül etmeyeceği bir şeye dönüşmüşsün.”

Bride yutkundu. Son üç yıldır ne kadar egzotik, ne kadar göz kamaştırıcı olduğunu duyuyordu sürekli, hem de gittiği her yerde, hemen hemen herkesten. Nefes kesici, rüya gibi bir kadın gerçekten, çok seksi, vay canına! Ama kızıl saçları yüne benzeyen, yargılayıcı gözleri insanı delip geçen bu yaşlı kadın bütün o iltifat dağarcığını bir çırpıda silivermişti. Annesinin evindeki o çirkin, fazlasıyla siyah küçük kız olmuştu yeniden.

Queen parmağını kıvrıp onu içeri davet etti tekrar. “Hadi, gir içeri kızım. Senin beslenmen lazım.”

“Bakın, Bayan Olive—”

“Queen demen yeterli tatlım. Zaten soyadım Olive diye değil Ol-li-vay diye okunuyor. İçeri gir, hadi. Pek misafirim olmuyor. Ayrıca aç insanı gözünden tanırım.”

Orası doğru, diye düşündü Bride. Uzun yol boyunca içini kemiren endişe, midesini inleten açlığı bastırmıştı. Queen’in sözünü dinleyip içeri girdi; odanın çekidüzeni, konforu ve efsunlu havası hem hoşuna gitti, hem de şaşırttı onu. Kandırıldığını, bir cadının kulübesine girdiğini düşündü bir an. Görünüşe göre Queen dikiş dikiyor, örgü örüyor, tığ ve dantel işliyordu. Perdeler, koltuk kılıfları, minderler, nakışlı mendiller, hepsi şık ve elışıydı. Somyası dışarıda soğumakta olan boş karyolanın başında duran yorgan, yumuşak ama odadaki diğer her şey gibi üzerinde düşünülmüş bir uyum-

suzluğa sahip renklerde kumaş parçalarından yapılmıştı. Resim çerçeveleri ve sehpa gibi ufak tefek antikalar tuhaf bir şekilde yerleştirilmişti. Duvarlardan biri olduğu gibi çocuk fotoğraflarıyla kaplıydı. İki gözlü ocağın üstünde ağır ağır kaynayan bir tencere vardı. Reddedilmeye alışık olmayan Queen, keten servislerin üstüne bir örnek peçeteler ve oymalı gümüş saplı çorba kaşıklarıyla birlikte iki porselen kâse koydu.

Bride dar masanın kenarındaki dekoratif minderli sandalyeye oturdu, Queen'in koyu kıvamlı çorbayı kâselere koyuşunu izledi. Bezelyelerin, patateslerin, mısır tanelerinin, domateslerin, kerevizlerin, yeşil biberlerin, ıspanakların ve denizkabuğu şekilli makarnaların arasında tavuk parçaları yüzüyordu. Bride yoğun çeşninin kaynağını çıkaramadı. Köri miydi bu? Kakule mi? Sarımsak mı? Arnavutbiberi mi? Karabiberle pulbiber mi yoksa? Malzeme her neyse sonuç nefisti. Queen masaya bir sepetin içinde sıcak pide getirdi, sonra misafirinin yanına oturup verdiği nimetler için Tanrı'ya şükretti. Yemeklerini yedikleri uzun dakikalar boyunca ikisi de konuşmadı. Sonunda Bride başını kâsesinden kaldırıp dudaklarını sildi ve ev sahibesine, "Neden yakıyordunuz somyayı?" diye sordu. "Evin arkasında gördüm sizi."

"Tahtakuruları yüzünden," diye cevap verdi Queen. "Her yıl yumurtlama dönemlerinden önce yakarım."

"Ya, hiç duymamıştım." Sonra, kadının yanında biraz daha rahat hissederek kendini, "Booker ne tip şeyler gönderiyordu size?" diye sordu. "Bazı yazılar gönderdiğini söylemiştiniz."

"Hı hı. Gönderirdi arada bir."

"Ne hakkında yazıyordu?"

"Benim aklımın aldığı şeyler değil. İstersen gösteririm birkaçını. Peki sen ne demeye arıyorsun Booker'ı? Borcu mu

var sana? Sevgilisi olmadığını belli. Söylediklerine bakılırsa onu pek iyi tanıımıyorsun.”

“Tanımıyorum, ama tanıdığımı sanıyordum.” Aklından geçenlerin gerisini söylemedi, iyi seksin birini tanımak için yeterli olmayabileceği gelmişti aklına birden. Bilgi bile de-nemezdi buna.

Bride peçeteyle dudaklarına dokundu. “Birlikte yaşıyor-duk, sonra beni terk etti.” Parmaklarını şıklattı. “Aynen böy-le. Tek kelime etmeden.”

Queen kıkırdadı. “Ah, doğrudur, Booker’ın en iyi yaptığı şey bu. Ailesini de terk etti. Ben hariç hepsini.”

“Öyle mi? Niye ki?” Bride, Booker’ın ailesiyle aynı kefeye konmaktan hoşlanmamakla birlikte duyduklarına şaşırmişti.

“Abisi çocukken öldürüldü, Booker Ailesi’nin tepkisini onaylamadı sonra.”

“Ah,” diye mırıldandı Bride. “Çok üzücü.” Duruma uy-gun acılı bir ses çıkarmış, ama işin aslı bu konuda hiçbir şey bilmediği için şok olmuştu.

“Üzücü ne kelime, ailesi harap oldu neredeyse.”

“Booker’ı terk ettirecek ne yaptılar peki?”

“Hayatlarına devam ettiler. Eskiden nasıl yaşıyorlarsa öyle yaşamaya başladılar yeniden. Booker abisinin adına bir şey yapmak, vakıf falan kurmak istiyordu. İlgilenmediler. Hem de hiç. Gerçi bu kopuştan ben sorumluyum biraz da. Booker’a abisine yakın durmasını, ne kadar ihtiyacı varsa o kadar yas tutmasını söylemiştim. Söylediklerimden ne çıkara-acağını düşünmedim. Neyse, sonrasında Booker’ın bütün hayatı Adam’ın ölümü oldu. Bana sorarsan bildiği tek hayat bu.” Queen, Bride’in önündeki boş kâseye baktı. “Biraz daha çorba ister misin?”

“İstemem, teşekkür ederim, ama nefis olmuş. Hiç bu ka-dar güzel bir şey yediğimi hatırlamıyorum.”

Queen gülümsedi. “Bütün kocalarımın memleketlerinden topladığım Birleşmiş Milletler tarifi bu. Dile kolay, Delhi’den Dakar’a, Texas’tan Avustralya’ya yedi koca; aralarda da birkaç kişi oldu tabii.” Omuzları sarsıla sarsıla güldü. “Bir sürü adam ve iş asıl meseleye gelince hepsi aynı aslında.”

“Hangi meseleye?”

“Kadının üstünde hak iddia etme, sahiplenme meselesine.”

Onca kocanın üstüne hâlâ yapayalnız, diye düşündü Bride. “Çocuğunuz var mı?” Belli ki vardı; evde yer gök çocuk fotoğrafıydı.

“Bir sürü. İkişi babaları ve babalarının yeni eşleriyle yaşıyor; ikisi askerde – biri denizci, biri de hava kuvvetlerinde; bir tanesi, son çocuğum, tıp okuyor. Tam hayallerimdeki evlat. Sondan bir önceki de New York’ta bir yerde yaşıyor, feci zengin olmuş. Çoğu para gönderiyor, böylelikle beni görme-ye gelme zahmetinden kurtuluyorlar kendilerince. Ama ben onları görüyorum.” Zarif çerçevelerden bakan fotoğraflara doğru salladı elini. “Ne düşündüklerini de, neden öyle düşündüklerini de biliyorum. Bir tek Booker hep arayıp sorar beni. Gel, onun neler düşündüğünü göstereyim sana.” Dikiş malzemelerinin kâh muntazam bir şekilde asıldığı, kâh istiflenerek yığıldığı dolabı açtı. En altta duran eski moda ekmek kutusunu aldı. İçindekileri karıştırdıktan sonra ataçla tutturulmuş ince bir kâğıt destesi çıkarıp misafirine uzattı.

El yazısı ne güzelmiş, diye düşündü Bride, daha önce Booker’ın yazdığı hiçbir şeyi görmediğini, kendi adını nasıl yazdığını bile bilmediğini fark ederek. Elinde yedi sayfa vardı. Birlikte oldukları her ay için birer sayfa, üstüne bir sayfa daha. İlkini yavaşça, satırları işaretparmağıyla izleyerek okudu, Booker noktalama işaretlerini çok az kullanmıştı çünkü.

Sevgilim ne var kıvrıcık kafanın içinde o daha fazlasına aç ağzı avutmak üzere karanlık odalarda yapışıp dans eden karanlık adamlardan başka o ağız ki tabii ki orada bir yerde bir dil ve dişleri okşamak için biraz nefes bekleyene aç o dişler geceyi ısırıp mahrum bırakıldığın o koca dünyayı yutan o yüzden kurtul bu dumanlı rüyalardan ve uzan kumsalda kollarıma ben seni hiç görmediğin kıyılardan beyaz kumlarla örterken ki öyle berrak ve öyle mavi sular hafif hafif çarpıyor ki o kıyılara mutluluktan yaşaracak gözlerin ve sen nihayet doğduğun gezegene ait olduğunu anlayacak ve artık bir çellonun derin huzuruyla dahil olacaksın dünyaya.

Bride iki kez okudu kelimeleri hemen hiçbir şey anlamadan. Onu rahatsız eden ikinci sayfa oldu.

Hayal gücü öyle kusursuz ki eti yarıp kemiği kazıyor ama hiç dokunmuyor iliğe orası ki kirli bir duygunun bir keman gibi telleri kopacak ve akordun kaybıyla tiz bir ses çıkacak diye korkuyla tıngırdadığı yer sırf kızın ebedi cehaleti hayatın özünden çok daha iyi diye.

Bulaşıkları bitiren Queen misafirine viski teklif etti. Bride istemedi.

Üçüncü sayfayı okurken Booker'la aralarında geçen bir konuşmayı hatırladı, yazılanların altında ev sahibi ve kendi çocukluğuyla ilgili anlattığı şeyler yatıyor olabilirdi.

Bir yük hayvanı gibi kabul ettin bir yabancının lanetinin kırbacını ve onun bıraktığı yara iziyle birlikte taşıdığı o anlamsız gözdağını ki bu senin hayatını aksini kanıtlamak için harcadığın üstüne yapışan bir tanım oysa o nefret dolu kelime bir sahile çizilmiş incecik bir çizgi denizin dünyasında çabucak dağılan bir o kadar anlamsız bir dalga üstüne geldiğinde tıpkı parmağın klarnet stopuna tesadü-

fen değişini müzisyenin doğru notanın gümbür gümbür çıkabilmesi için dönüştürdüğü sessizlik gibi.

Bride art arda üç sayfa daha okudu hızla.

Irkçı kötülüğü anlamaya çalışmak onu sadece besliyor balon gibi şişiriyor onun yere inmeye korkarak tepemizde mağrurca süzülmesine izin veriyor çünkü bir çimen yaprağı bile delip patlatabilir onu ve o da içindeki sulu posayla meftun izleyicileri lekeleyebilir tıpkı küfün piyanonun hem siyah hem beyaz tuşlarını, hem diyez hem bemollerini mahvetmesi gibi çürüyüşünün ağıtını yakabilmek için.

*Utancımdan utanmayı reddediyorum bana başkalarınca tahsis edilen bu utanç insana dair adi ve kusurlu duyguların en sığın-
da bunca ısrarlı olanların aşığılık önceliklerine ve yoz ahlaklarına uyuyor ki onlar bunu sırf korkaklıklarını örtmek için kendileri bir bançonun saflığına denkmişçesine yapıyorlar.*

Teşekkür ederim. Bana öfkeyi gösterdin ve kırılğanlığı ve o düşmanca pervasızlığı ve kaygıyı kaygıyı kaygıyı bu öyle bir kaygı ki ödün vermez ışık kırıklarıyla bezeli ve sevgiyi gösterdin öyle bir sevgi seni bırakıp gidebilmek ve kedere düşmemek için bir iyilik gibi göründü öyle derin bir keder kalbi değil zihni kırar ki o zihin obuanın tiz çığlığını bilir ve onun senin zapt etmesi zor güzelliğini ifşaa etmek için sessizliğin kumaşını nasıl yırttığını ve o güzelliğin onun melodisini yaşanabilir bir boşluğa nasıl dönüştürdüğünü.

Şaşkına dönen Bride gözlerini sayfalardan kaldırıp Queen'e baktı. "Enteresan, değil mi?" diye sordu kadın.

"Çok," diye cevap verdi Bride. "Ama bir o kadar da tuhaf. Kiminle konuşuyor acaba?"

"Kendisiyle," dedi Queen. "Eminim hepsi onun hakkındadır, sence de öyle değil mi?"

“Hayır,” diye mırıldandı. “Benim hakkımda bunlar. Birlikte geçirdiğimiz günler hakkında.” Sonra son sayfayı okumaya başladı.

Sebebi ne olursa ciddiye almalısın kalp kırıklığını cesaret edip izin vermelisin alev almasına ve parlayan bir yıldız gibi yanmasına ki bu yıldız zavallı bir kendine acımaya dönüşecek şekilde yatıştırılamaz ya da buna zaten gönüllü değildir çünkü patlamaya hazır parlaklığı timpani gibi hak ettiğinde yüksek sesle çınlar.

Bride kâğıtları bir kenara koyup gözlerini kapattı elleriyle.

“Git gör onu,” dedi Queen kısık sesle. “Yolun aşağısında hemen, dere kenarındaki son ev. Hadi kalk, elini yüzünü yıka da düş yola.”

“Bunu yapıp yapmamam gerektiğinden pek emin değilim şimdi.” Bride başını iki yana salladı. Uzunca bir zamandır dış görünüşüne bel bağlıyordu, güzelliğinin ne kadar işe yaradığına. Bu tavrın kofluğunun ya da kendi korkaklığının farkında değildi, Sweetness’in öğrettiği, sonra da bükülsün diye omurgasına mıhladığı hayati dersi unutuvermişti.

“Derdin ne senin?” Queen’in sesi sinirliydi. “Dönüp gitmek için mi geldin bunca yolu?” Sonra şarkı söylemeye koyuldu bebek taklidi yaparak:

“Neden bilmem

Yok gökyüzünde güneş...

Devam edemem ki,

Sahip olduğum her şey yitti,

Bu fırtınalı havada...”

“Lanet olsun!” Bride masaya vurdu. “Kesinlikle haklısın! Sonuna kadar haklısın! Bu benim meselem, onun değil!”

“Ne işin var burada? Çık dışarı!” Booker dar yatağından kalkıp karavanının kapısında dikilen Bride’a doğrulttu parmağını.

“Siktir oradan! Hiçbir yere gitmiyorum sen bana–”

“Çık dışarı dedim! Derhal!” Booker’ın gözleri nefretten hem ölü hem canlıydı sanki. Alçısız kolu kapıyı gösteriyordu. Bride dokuz adım koşup Booker’ın suratına elinden geldiğince sert bir tokat patlattı. Booker da kızı yere devirmeye yetecek bir güçle karşılık verdi. Bride zar zor uzanıp tezgâhın üstündeki Michelob şişesini kaptı ve kaptığı gibi şişeyi adamın kafasında kırdı. Booker yatağına devrildi, hareketsizdi şimdi. Bride elindeki kırık şişenin boynunu sıkıca kavrayıp Booker’ın sol kulağından içeri süzülen kana baktı. Birkaç saniye sonra kendine geldi adam, dirseklerinin üzerinde doğruldu ve kısıp, odaklanamayan gözlerle ona baktı.

“Beni bırakıp gittin,” diye bağırdı Bride. “Tek kelime etmeden! Hiçbir açıklama yapmadan! Şimdi o açıklamayı yapacaksın bana. Derdin her neyse bilmek istiyorum. Konuş!”

Sağ eliyle yüzünün sol yanındaki kanı silen Booker hırladı: “Sana hiçbir halt açıklamak zorunda değilim.”

“Öyle bir zorundasın ki...” Bride kırık şişeyi havaya kaldırdı.

“Elimden bir kaza çıkmadan git bu evden.”

“Kapa çenenin ve bana cevap ver.”

“Kadına bak ya.”

“Neden Booker? Bunu neden yaptın? Bilmek zorundayım.”

“Önce sen o çocuk tacizcisine neden hediye aldığını anlat bana. Kadın bu yüzden hüküm giymiş lan! Hadi, bir canavarın götünü neden yaladığını anlat!”

“Yalan söyledim! Yalan söyledim ben! Yalan söyledim, anlıyor musun? Kadın masumdu. Ceza almasını sağladım ama o söyledikleri şeylerin hiçbirini yapmamıştı aslında. Sonra hatamı telafi etmek istedim, o da eşek sudan gelinceye kadar dövdü beni ve bunu hak ettim.”

Odanın sıcaklığı artmamıştı ama Bride şıpır şıpır terliyordu, alnı, dudaklarının üstü, koltukaltları sırılsıklamdı.

“Yalan mı söyledin? Niye ki?”

“Annem elimi tutsun diye!”

“Ne?”

“Ve bana bir kez olsun gururla baksın diye!”

“Ya... Baktı mı peki?”

“Evet, o sırada beni sevdi bile.”

“Yani sen şimdi diyorsun ki—”

“Kes sesini ve konuş! Neden bırakıp gittin beni?”

“Aman tanrım.” Booker yanağındaki kanı sildi tekrar.

“Tamam, bak şimdi. Benim abim ucubenin teki tarafından, senin affettiğini sandığım kadın gibi bir canavar tarafından öldürüldü ve—”

“Umurumda değil! Ben yapmadım! Abini ben öldürmedim!”

“Tamam! Tamam! Orasını anladık, ama—”

“Ne aması? Ben hayatını mahvettiğim birine yaranmaya çalışıyordum. Seninse tek yaptığın herkesi suçlayıp durmak. Pislik herif. Al şunu, elindeki kanı sil.” Bride kurulama bezini ondan tarafa fırlattı ve elindeki şişeden arta kalanı bir kenara bıraktı. Avuç içlerini kotuna sildikten ve nemli alnındaki saçları çektikten sonra gözlerini Booker’a dikti. “Beni sevmek zorunda değilsin, ama saygı duymaya mecbursun, anladın mı?” Masanın sandalyelerinden birine oturup bacak bacak üstüne attı.

Yalnızca nefes sesleriyle kesilen uzun sessizlikte birbirlerine değil, yere, ellerine, pencereden dışarı baktılar. Dakikalar geçti.

Nihayet Booker söylemesi gereken kesin ve hayati bir şey varmış, bir şeyi açıklığa kavuşturması gerekiyormuş gibi

hissetti, ama ağzını açtığında dili donmuştu sanki, kelimeler orada değildi. Zararı yoktu. Bride sandalyesinde uyuyakalmıştı çünkü, çenesi göğsüne düşmüş, uzun bacakları iki yana ayrılmış.

* * *

Queen kapıyı vurmadı, Booker'ın karavanının kapısını açıp girdi içeri. Sandalyeye yayılmış uyuklayan Bride'ı ve Booker'ın gözünün hemen üstündeki morluğu görünce, "Aman tanrım," dedi. "Ne oldu burada?"

"Biraz arbede oldu," dedi Booker.

"O iyi mi?"

"Evet. Kendini harap edip sonra da uyuyakaldı."

"Onca yolu seni pataklamak için mi tepmiş? Niye ki? Aşk mı ıstırap mı?"

"Muhtemelen ikisi de."

"Hay aksi. Hadi onu yatağa taşıyalım," dedi Queen.

"Tamam." Booker ayağa kalktı. Queen'in yardımı ve kendi sağlam koluyla kızı dar ve dağınık yatağa taşıdılar. Bride inledi ama uyanmadı.

Queen masaya oturdu. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Booker. "Bir süre her şey muhteşemdi."

"Neden ayrıldınız?"

"Yalanlar. Sessizlik. Doğruyu ya da doğrunun arkasındaki sebepleri söylememek."

"Mesele neydi ki?"

"Bizdik mesele, çocukluğumuz, neyi neden düşündüğümüz, neden yaptığımız, aslında çocukluğumuzda olup bitenlerle ilgili davranışlarımız."

“Senin derdin Adam’dı tabii?”

“Evet.”

“Ya onunki?”

“Çocukken söylediği, masum bir kadının hapse girmesine sebep olan büyük bir yalan. Kadın hiç suçu olmadığı halde çocuk tecavüzünden yıllarca içeride yatmış. Bride’ın kadına duyduğu yersiz merhamet yüzünden kavga etmiştik, ben de çekip gitmiştim. Olayın iç yüzünü bilmediğim için tuhaf gelmişti kadına yaklaşma çabası. Bir daha onun yakınında olmak istemedim.”

“Niye yalan söylemiş?”

“Annesinden biraz olsun sevgi görmek için.”

“Tanrım! Ne karmaşa! Senin de aklın Adam’a kaydı tabii yine. Yol dönüp dolaşıp Adam’a çıkıyor hep.”

“Öyle.”

Queen bileklerini çapraz yapıp masaya yaslandı. “Adam’ın seni yönetmesine daha ne kadar izin vereceksin?”

“Elimde değil, Queen.”

“Öyle mi? Kız kendi gerçeğini anlattı. Senin gerçeğin ne?”

Booker cevap vermedi. Bride’ın hafif horultusu hariç sessiz sedasız oturdular. “Başarısızlığın için yüce bir sebebe ihtiyacın var, değil mi?” diye sordu Queen en sonunda. “Ya da kendini başkalarından üstün hissetmek için ciddi bir bahaneye.”

“Hayır, Queen. Ben öyle biri değilim! Kesinlikle değilim.”

“Ne bu peki? Adam’ı gece gündüz çalışıp kafanı meşgul etsin diye sırtına bağlıyorsun. Yorulmamış mıdır artık? Başka birinin hayatını yönetmek için durmadan ölmek zorunda kalıp bir an bile dinlenememek onu da bitap düşürmemiş midir sence?”

“Adam beni yönetmiyor.”

“Doğru aslında. Sen onu yönetiyorsun. Onu yanında sürüklediğin tek bir an bile oldu mu hayatında? Sen hiç tek başına oldun mu?”

Booker yağmurun altında durduğu günü, Bride’ı limuzine binerken gördükten sonra müziğinin nasıl değiştiğini, kendini bildi bileli içinde yaşadığı kasvet bulutunun nasıl dağıldığını hatırladı. Dans ederken kollarını doladığı belini, arkasına döndüğünde yüzündeki gülümsemeyi düşündü. “Bilmiyorum,” dedi, “Bride’la olmak bir süreliğine güzeldi, gerçekten güzeldi.” Gözlerindeki haz pırıltılarını saklayamıyordu.

“Tahminimce güzellik seni kesmedi, sen de Adam’ı geri çağırdın ve o cinayeti kullanıp beynini bir kadavra, hayatını da formaldehite çevirdin.”

Uzun uzun süzdüler birbirlerini, sonra hayal kırıklığını gizleme zahmetine girmeden, “Salak,” dedi Queen ve sandalyesine yığılmış haldeki yeğenini bırakıp gitti.

Queen oyalana oyalana, yavaş yavaş yürüdü evine. Eğlenceyle üzüntü köşe kapmaca oynuyordu içinde. Eğleniyordu çünkü ne zamandır sevgili kavgasına şahit olmamıştı, en azından Cleveland’daki toplu konutlardan taşındığından beri. Oradaki genç çiftler, seyircileri görünsün görünmesin, hiçbir zaman yalnız olmadıklarını bilerek şiddetli duygularını teatral performanslar şeklinde dışavururlardı. Queen de aynı şeyi deneyimlemişti bir sürü kocasıyla. Bütün kocaları birbirine karışıp hep birlikte hiç kimse olmuşlardı şimdi. İlki hariç. John Loveday, boşandığı kocalarından biri. Yoksa boşanmamışlar mıydı? Sonrakinden kesin boşanmamıştı ama ilkinden emin olamadı. Hatırlayamayışına gülümsedi, seçici bellek ileri yaşların nimetlerinden biriydi kesin. Ama üzün-

tüsü gülümsemesini delip geçti sonra. Bride'la Booker'ın arasındaki öfke ve şiddet gösterisi tam da gençlerden beklenecek türden bir sahneydi. Bununla birlikte, uyuyakalan kızı yatağa taşıyıp yatırdıklarında, Booker'ın Bride'ın alnını saçlarının keşmekeşinden kurtarışını görmüş, çocuğun yüzüne baktığında gözlerindeki şefkat karşısında afallamıştı.

Her şeyi berbat edecekler, diye düşündü. İkisi de nasıl incindiğini, nasıl üzüldüğünü anlatan kendi küçük hikâyesine, hayatın saf ve masum benliğine yüklediği geçmişten kalmış derdine, acısına tutunacak. İkisi de o hikâyeyi sonsuza dek yeniden yazacak, konuyu bilerek, ana fikri tahmin ederek, anlamını baştan icat edip kökenini görmezden gelerek. Ne ziyan ama. Queen kendi deneyimlerinden aşkın ne kadar zor olduğunu, ne kadar bencil olup ne kadar kolay koptuğunu biliyordu. Cinselliği esirgeyerek ya da sırf ona itimat ederek, çocukları ihmal ederek ya da sevgiden yiyip bitirerek, gerçek hisleri çarpıtarak ya da onları bastırabildiğin kadar bastırarak tüketebilirdin her şeyi. Bu geçici aşkların tek bahanesi gençlikti; o da geçip yerini yetişkinliğin katıksız aptallığına bırakana kadar.

Eskiden güzeldim, diye düşündü, epey güzeldim ve bunun kâfi olduğunu sanıyordum. İşin aslı güzellik benden geçene dek de öyle sanmaya devam ettim, gerçek bir insan, yani düşünen biri olmak zorunda kalana dek. Tartıda ağır gelmenin bir hastalık değil, alelade bir durum olduğunu bilmeme, bencil insanların zihinlerini anında okumama yetecek kadar akıllanana dek. Ama kendi çocukları konusunda bu akıl fikir işlerinde çok geç kalmıştı.

Queen'in her bir kocası ondan bir iki çocuk koparmış, ya onların velayetlerini almış ya da babayla çocuk birlikte sınıvışmışlardı. Bazıları çocukları kendi memleketlerine kaçırmış, bir tanesi iki çocuğunu metresine çaldırtmıştı; bir tanesi ha-

riç, ah, o tatlı Johnny Loveday hariç bütün kocalarının âşık taklidi yapmak için geçerli sebepleri vardı: Amerikan vatandaşlığı, ABD pasaportu, maddi destek, hasta bakıcı ya da geçici bir ev ihtiyacı. Çocuklarından tek bir tanesini bile on iki yaşından sonra büyütme fırsatı bulamamıştı. Neden âşık taklidi yapardı insan? Kendisi de, kocaları da, neden sever gibi yapmışlardı? Queen'in bunu çözmesi biraz zaman aldı. Hayatta kalmak için, diye düşündü daha sonra, hem gerçek hem de duygusal anlamda ayakta kalmak için. Queen bunların hepsini görüp geçirmiş, ununu eleyip eleğini asmıştı ve şimdi bu ıssızlığın ortasında bir başına yaşıyor, örgü örüp dantel işliyor, Yüce İsa'nın verdiği, yaşlılığında onu teselli eden unutkanlık battaniyesine ve yanındaki küçük bilgelik yastığına minnet duyuyordu nihayet.

Booker huzursuz, olayların seyrinden, özellikle de Queen'in ondan alenen tiksınmesinden ölümüne hoşnutsuz, dışarı çıkıp kapısının önündeki basamağa oturdu. Birazdan akşam olacak ve bu çarpık, bu sokak lambasız köy karanlığa karışacaktı. Bir iki radyodan gelen müzik, Zenith ve Pioneer marka eski televizyonlarda titreşen ışıklar kadar uzak olacaktı. Booker gürleye gürleye gelen iki kamyoneti, hemen ardındaki bir iki motorcuyu seyretti. Kamyonet kullananların başında şapka vardı, motorcularsa alınlarına eşarp dolamıştı. Mekânın ılıman anarşisi, oranın güvendiği tek insan olan teyzesinin varlığıyla değişen sakinleri karşısındaki kayıtsızlığı hoşuna gidiyordu Booker'ın. Oduncuların yanında ona da iş çıkıyordu ara ara, iskeleden düşüp omzunu haşat edene kadar öyle idare etmişti zaten. Başboş düşünceleri şu anda yatağında yatan, avaz avaz bağırıp Booker'ı öldürmek, hiç olmazsa iyice pataklamak için elinden geleni yaparken bitap düşen büyüleyici siyahi kadının resmiyle bölünüp duruyordu. Ka-

dını bunca yolu gelmeye iten şeyin ne olduğunu gerçekten bilmiyordu Booker, ancak öç almaya ya da öfkesini kusmaya gelmiş olabilirdi ona göre – yoksa aşk mıydı altta yatan?

Queen haklı, diye düşündü. Adam'ı resimden çıkarırsak sevginin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok benim. Adam'ın hiçbir kusuru yoktu, masumdu, saftı, sevmesi kolaydı. Yaşasaydı eğer, yalancılık, aptallık, cahillik gibi insani zaafı olacak kadar yıllansaydı, bu kadar tapılası, böyle sevmeye değer biri olacak mıydı? Kendini bir meleğe, sadece bir meleğe layık gören bir sevgiye sevgi denir miydi?

Bu düşüncelerin peşinden giderken kendini paylamaya devam ediyordu.

Bride aşka dair, sevgiye dair benden daha çok şey biliyor olmalı. En azından o bir yol bulmaya, bir şey yapmaya, risk almaya ve sonucuna bakmaya hazır. Bense asla risk almıyorum. Tahtıma kurulup başkalarında kusur arıyorum sadece. Kendi zekâmdan ve ahlaki duruşumdan büyüleniyorum ve bunlara eşlik eden küstahlığa kapılıveriyorum. Ama hani nerede o müthiş tezim, eskiden yazmayı düşlediğim, insanlara ışık tutacak o kitaplar, başyapıtlar nerede? Yok. Başkalarının yetersizlikleriyle ilgili notlar alıyorum onun yerine. Ne kolay, değil mi? Çok kolay gerçekten. Ya benim kusurlarım, onlar ne olacak? Kızın tipi, sevişmesi, benden hiçbir şey talep etmemesi hoşuma gidiyordu. İlk büyük anlaşmazlıkta toz oldum sonra. Tek yargıcım Adam oldu hep, ki o da, Queen'in dediği gibi, yüküm ve çarmıhım olmaktan yoruldu muhtemelen.

Parmak uçlarına basarak karavana girdi ve Bride'ın nefesini dinlerken dile getiremediği kelimeleri kâğıda dökmek üzere bir defter buldu yine.

Seni özlemiyorum artık Adam ölümünle gelen o duyguyu özleyorum o ki öyle kuvvetliydi ki beni tanımlarken seni sildi ve geriye

mesken tuttuğum yokluğunu bıraktı peşinden hangi ses gelirse gelsin hepsinden daha heyecan verici olan Japon gongu sessizliği gibi yokluğunu

Özür dilerim kendimi bir kontrol yanılsamasına ve iktidarın ucuz cazibesine zincirleyeceğim diye seni tutsak ettiğim için. En zalim köle sahibi bile yapmazdı bu kadarını.

Booker defterini kaldırdı. Karanlık çevresini sardı, şafağı iple çekerken sakinleşmek için ılık havaya bıraktı kendini.

Bride günüşiğinde uyandı rüyasız uykusundan, sarhoşluktan daha derin, bildiği bütün uykulardan daha koyu. Şimdi, bunca saat uyuduktan sonra, kendini sadece dinlenmiş ve rahatlamış değil, güçlü de hissediyordu. Hemen kalkmadı, Booker'ın yatağında kalıp, gözleri kapalı, bu taze diriliğin ve keskin berraklığın tadını çıkardı. Lula Ann'in günahlarını itiraf etmişti ya, kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Annesinin aşağılamalarını, babasının çekip gidişini tekrar tekrar yaşamak, bundan artakalmak zorunda değildi artık. Hayal âleminden çıkıp doğruldu ve Booker'ın açılır kapanır masada kahve içtiğini gördü. Düşmanca bir havası yoktu, dalgın görünüyordu sadece. Yanına gitti, tabağından bir dilim salam alıp yedi. Kızarmış ekmeğinden ısırıldı sonra.

"Biraz daha ister misin?" diye sordu Booker.

"Hayır. Teşekkür ederim."

"Kahve? Meyve suyu?"

"Hımm, kahve olabilir."

"Hemen."

Bride gözlerini ovuşturup uyuyakalmadan önce olup bitenleri hatırlamaya çalıştı. Booker'ın sol şakağının üstündeki şişlik yardımcı oldu. "Tek kolla mı taşıdın beni yatağa?"

"Yardım aldım."

"Kimden?"

“Queen’den.”

“Tanrım. Delinin teki olduğumu düşünüyor olmalı.”

“Sanmam.” Bride’ın önüne bir fincan kahve koydu. “Queen orijinal bir tiptir. Lügatında deli diye bir kelime yok onun.”

Bride kahveden tüten dumanı üfledi. “Ona postaladığın şeyleri gösterdi bana. Sayfalarca yazı. Neden gönderdin onları?”

“Bilmem. Belki çöpe atamayacağım kadar hoşuma gidiyordu yazdıklarım, ama yanımda oradan oraya taşıyacağım kadar da değil. Güvenli bir yerde olmalarını istedim galiba. Queen hiçbir şeyi atmaz.”

“Okuyunca anladım, hepsi benim hakkımda, öyle değil mi?”

“Tabii ki senin hakkında.” Booker gözlerini devirip teatral bir edayla iç geçirdi. “Her şey senin hakkında, bütün dünya ve dünyanın süzüldüğü evren hariç.”

“Dalga geçmeyi keser misin? Ne demek istediğimi bal gibi biliyorsun. Biz birlikteyken yazdın onları, değil mi?”

“Altı üstü düşünce onlar, Bride. O sıralar hissettiğim, korktuğum, çoğunlukla da inandığım şeylerle ilgili aklımdan geçenler sadece.”

“Kalp kırıklığının yıldız gibi yanması gerektiğine inanıyor musun hâlâ?”

“İnanıyorum, evet. Ama yıldızlar patlayabilir, yok olabilir. Üstelik biz onlara bakarken onlar orada olamayabilir bile. Gördüğümüz yıldızların bazıları binlerce yıl önce öldü ama ışıkları bize yeni ulaşıyor. Yeni haber diye verilen eski bir bilgi gibi. Bilgi demişken, burada olduğumu nereden bildin?”

“Sana mektup geldi. Bir müzik aleti tamircisinden günü geçmiş bir fatura. Pawn Palace. Oraya gittim.”

“Niye ki?”

“Faturayı ödemek için, beyinsiz. Bu mezbelelikte olabileceğini onlar söyledi. Ellerinde Q. Olive’e ait ikinci bir adres vardı.”

“Önce borcumu ödedin, sonra da bir tokat atmak için bunca yol teptin yani?”

“Olabilir. Sana vurmayı planlamamıştım ama dürüst olmak gerekirse çok iyi geldi. Neyse, borazanını da getirdim. Kahve kaldı mı?”

“Trompetim sende mi yani?”

“Bende tabii. Üstelik sapasağlam.”

“Nerede? Queen’in evinde mi?”

“Hayır, bagajda.”

Booker’ın gülümsemesi dudaklarından gözlerine geçti. Yüzündeki neşe çocuksuydu. “Seni seviyorum! Seni seviyorum!” diye bağırdı ve dışarı çıkıp Jaguar’a doğru koşmaya başladı.

Yavaş mı yavaş, usul mu usul başladı çoğu kez olduğu gibi: Önce çekingen, nasıl ilerleyeceğini pek bilmeden, el yordamıyla, sürüne sürüne, tereddütle; çünkü kim bilebilirdi bu işin nereye varacağını, sonra havadaki ve günışığındaki esrikliğin verdiği cesaretle, çünkü ilkin yöneldiği otların arasında tutunamamıştı.

Queen Olive’in tahtakurularının senelik yuvalarını yok etmek için somyayı yaktığı bahçede pusu kurmuştu. Şimdi hızla yol alıyor, yer yer kızıp parlıyor, incecik kırmızı alevlerle etrafını yalıyor, sonra bir iki saniyeliğine söneyazıp birden kendine geliyordu, artık ne yöne gideceğini, ne yapacağını bildiğinden daha da canlı, daha da kuvvetli. Evin arka merdivenlerinde çürüyen leziz çama ulaşmaktı hedefi. Sonra kapı, yani biraz daha çam, tatlı, yumuşak çam. Nihayetinde ise dantellerin, ipeklerin, kadifelerin nefis dokumalarını yalayıp yutmanın zevki.

Bride’la Booker geldiğinde Queen’in evinin önünde küçük bir kalabalık toplanmıştı – işsizler, üç beş çocuk ve yaşlı. Per vazlardan ve kapının altından duman sızıyordu. Kapıyı kırıp

içeri girdiler, önce Booker, hemen ardından Bride. Duman zeminde daha seyrek, kendilerini yere atıp, sıcaklık yaymayan dumanın tebessümüyle baştan çıkıp bilincini kaybeden Queen'in hareketsiz yattığı kanepeye süründüler. Booker'ın tek, Bride'ın iki sağlam koluyla, gözleri sulana sulana, boğazları yana yana baygın kadını yere çekip küçük ön bahçeye sürüklediler.

"Biraz daha uzaklaşın! Orada durmayın!" diye bağırdı seyredenlerden biri. "Ev havaya uçabilir!"

Booker, Queen'e suni teneffüs yapmakla meşgul olduğundan söyleneni duymadı. En sonunda uzaktan gelen itfaiye ve ambulans sirenleri, çocukları kükreyen yangının çizgi film güzelliği kadar heyecanlandırdı neredeyse. Derken, birdenbire, Queen'in saçlarında gizli bir kıvılcım alev aldı ve göz açıp kapayıncaya değin yiyip bitirdi kızıl yığını. Bride tişörtünü çıkarıp saç yangınına boğmaya ancak vakit buldu. Karıncalanan, alazlanan avuç içleriyle isli, duman tüten tişörtü geri çekip de Queen'in hızla su toplayan kafa derisinden zar zor ayırt edilen birkaç tutamı görünce yüzünü buruşturdu. Booker bu süre boyunca fısıldayıp durmuştu: "Hadi, hadi bir tanem, kendine gel, kendine gel canım." Queen nefes alıyor, en azından öksürüp tükürüyordu, önemli hayat belirtileriydi bunlar. Ambulans park ederken kalabalık büyüdü, seyredenlerden bazıları gördükleri şey karşısında büyülenmiş gibiydi; ama baktıkları şey ambulansa taşınan, inim inim inleyen hasta değildi. Gözleri faltaşı gibi açık, Bride'ın tatlı, dolgun göğüslerine kilitlenmişti hepsi. Bu manzara karşısındaki hoşnutlukları ne kadar büyük olursa olsun, Bride'ın yaşadığı sevinçle karşılaştırılmazdı. Öyle ki Booker'ın bakışlarını görene kadar acil tıp teknisyeninin uzattığı battaniyeyi almayı geciktirdi. Dikkatinin ambulansa kaldırılan Queen'in üzücü görüntüsüyle kusursuz memelerinin sihirli bir şekilde geri dönüşü arasında ikiye bö-

lünmesinden inceden utanmakla birlikte, neşesini bastırması zor oldu.

Jaguar'a koşup ambulansı takip ettiler.

Queen hastaneye yatırıldıktan sonra Bride gündüzleri, Booker geceleri yanında kaldı ve Queen'in gözlerini açması üç gün üç gece aldı. Açtığında kafasının dışı bandajlı, içi ilaçlıydı, kurtarıcılarının ikisini de tanımadı. Elden gelen tek şey hastaya bağlı tüpleri izlemektir şimdi: biri yağmur ormanlarındaki asmalar gibi kıvrık, cam gibi berrak, diğerleri telefon teli kadar ince, ama içlerinde çok dikkat çeken dudaklarındaki yumuşak lıkırtıyı örten çiçek açmış akasmaydı.

Hasta yatağının üstündeki ekranda akan renkli çizgiler. Queen'in mecalsiz kolunu besleyen sarmaşığa akan, gazı kaçmış şampanya benzeri sıvıyla dolu şeffaf torbalar. Queen sürgüye oturtulamadığından ovularak temizlenmesi, yağ sürülmesi ve yeniden bez bağlanması gerekiyordu; hepsini hemşirenin kayıtsız ellerine güvenmeyen Bride yapıyordu kendi başına, şefkatle. Parça parça temizliyordu vücudunu, kadının belli bölgelerinin temizlikten önce ve sonra örtülü olmasına özen gösteriyordu. Bir tek ayaklarına dokunmuyor, çünkü Booker akşamları nöbeti devraldığına, Paskalya törenindeki bir kilise azasının görev bilinciyle o işi üstlenmekte diretiyordu. Queen'e pedikür yapıyor, ayaklarını sabunlayıp duruluyor, sonra da yavaş, ritmik hareketlerle ve süpürgeotu gibi kokan bir kremle masaj yapıyordu. Queen'in elleri de aynı özenli muameleyi görüyor, Booker bu esnada Queen'le son konuşmalarında hissettiği düşmanlık yüzünden kendine sövüp sayıyordu.

Bu temizlik fasıllarında tek kelime etmiyorlardı; Bride'ın ara sıra mırıldandığı ezgiler hariç, sessizlik ikisinin de ihtiyaç duyduğu teselli idi sanki. Gerçek bir çift gibi birlikte

alışıyor, kendilerini düşnmeden bir başkasına yardım etmeye çabalıyorlardı. Hastanenin bekleme odasında diğer insanların arasında endişelenmekten başka bir şey yapamadan oturup durmak çekilir ile değıldi. Ama yüzükoyun yatan bedeninin her kımıltısına, aldığı her soluğa dikkat kesilerek çaresizce hastayı izlemek de bir o kadar eziyetti. Queen' i rahat ettirmek için ellerinden geleni yaptıkları anlarla kesilen  günlük bekleyişten sonra kadın nihayet konuştu, sesi oksijen maskesinin ardında boğuk, anlaşılmaz bir hırıltıydı. Sonra bir akşam geç vakit maske çıkarıldı ve Queen fısıldadı, "İyi leşecek miyim?"

Booker gülümsedi.

"Tabii ki iyileşeceksin. Hiç şüphen olmasın." Eğılip kadını burnundan öptü.

Queen kuruyan dudaklarını yalayıp gözlerini yeniden kapadı ve horlamaya başladı.

Bride nöbeti devralmaya geldiğinde Booker olanları anlattı ve bu güzel haberi hastanenin kafeteryasında birlikte kahvaltı ederek kutladılar. Bride yulaf ezmesi istedi, Booker da portakal suyu.

"İşin ne olacak?" diye sordu Booker kaşlarını kaldırarak.

"Ne olmuş içime?"

"Sadece soruyorum, Bride. Kahvaltımızı ederken sohbet edelim diye hani."

"İşimin ne olacağın bilmiyorum, umurumda da değıl. Başka bir tane bulurum."

"yle mi?"

"yle. Ya sen? Sonsuza kadar odun mu keseceksin?"

"Belki evet, belki hayır. Oduncular bir ormanı mahvettikten sonra bir ötekine geçerler."

"İyi. Sen beni dert etme."

"Ediyorum ama."

“Ne zamandan beri?”

“Kafamda bira şişesi kırdığından beri.”

“Üzgünüm.”

“Hadi ya? Ben de.”

Kıkırdadılar.

Hastane yatağından uzakta, Queen kendine geldiği için içleri rahatlamış bir halde, yaşlı çiftler gibi birbirlerine takılarak eğlediler kendilerini.

Birden, bir şeyi yeni hatırlamış gibi parmaklarını şıklattı Booker. Gömleğinin cebinden teyzesinin altın küpelerini aldı. Queen’in başını bandajladıklarında çıkarılmıştı küpeler. Yatağın yanındaki komodinin çekmesine tıkmış küçük plastik poşetin içinde bekliyorlardı bunca zamandır.

“Al bunları,” dedi. “Queen bu küpelere çok değer verir, o iyileşirken senin takman hoşuna gider.”

Bride kulak memelerine dokundu, minik deliklerin geri döndüğünü hissedince gözleri mutluluktan dolarken gülümsedi.

“Dur, ben takayım,” dedi Booker. Küpelerin uçlarını Bride’ın kulak memelerinden geçirdi dikkatlice. “Ev alev aldığı anda iyi ki kulağındaymış bunlar, geriye hiçbir şey kalmadı çünkü. Ne mektuplar, ne adres defteri, hiçbir şey. Hepsi yanıp kül oldu. Annemi arayıp Queen’in çocuklarına haber vermesini istedim ben de.”

“Ulaşabilecek mi dersin onlara?” diye sordu Bride, altın halkaların zevkine varmak için başını sağa sola salladı hafifçe. Her şey geri geliyordu işte. Neredeyse her şey. Hemen hemen.

“Bir iki tanesine ulaşır kesin,” diye cevap verdi Booker. “Texas’ta bir kızı var, tıp okuyor. Onu bulması kolay.”

Bride yulaf ezmesini karıştırıp bir kaşık aldı, soğuk geldi.

“Çocuklarının onu görmeye gelmediklerini ama para gönderdiklerini söyledi.”

“Hepsinin ondan nefret etmek için kendince bir sebebi var. Bazı çocuklarını başka adamlarla evlenmek için terk ettiğini biliyorum. Başka adamlar derken bir yığın adamdan bahsediyorum. Çocuklarını yanına almadı ya da alamadı; babaları bir yolunu bulup izin vermediler.”

“Yine de onları seviyor bence,” dedi Bride. “Bütün ev fotoğraflarıyla kaplıydı.”

“Ne demeysin, abimi öldüren orospu çocuğu da mağarasını kurbanlarının fotoğraflarıyla kaplamıştı.”

“Aynı şey değil, Booker.”

“Değil mi?” Pencereden dışarı baktı.

“Değil tabii. Queen çocuklarını seviyor.”

“Çocukları öyle düşünmüyor.”

“Ya, yeter ama,” dedi Bride. “Kimin kimi ne kadar sevdiği hakkında aptal aptal tartışmaktan vazgeçelim artık.” Yulaf ezmesi kâsesini masanın ortasına itip Booker’ın portakal suyundan bir yudum aldı. “Gel hadi, huysuz. Hastamız ne durumda bakalım.”

Queen’in yatağının iki yanında durmuş, yüksek sesle ve anlaşılır bir şekilde konuştuğunu duymaktan aşırı mutlulardı.

“Hannah? Sen misin?” Queen, Bride’a bakıyor ve güçlükle nefes alıyordu. “Buraya gel bebeğim. Hannah?”

“Hannah da kim?” diye sordu Bride.

“Kızı. Tıp okuyan.”

“Kızı olduğumu mu sanıyor? Tanrım. İlaçlar yüzünden olmalı. Kafasını karıştırıyorlar.”

“Ya da kafasını topluyorlar,” dedi Booker. Sesini alçalttı. “Hannah’la ilgili bir mesele var. Aile içinde dönen söylentilere göre Queen kızının babasıyla –Asyalı olandı sanırım, ya da Teksaslı, bilmiyorum– ilgili şikâyetlerine kulak asmamış. Kız

babasının onu elleyip okşadığını söylemiş ama Queen inanmayı reddetmiş. Aralarındaki buz hiç erimemiş ondan sonra.”

“Hâlâ aklında.”

“Aklından daha da derinde.” Booker, Queen’in ayak ucundaki sandalyeye oturup ısrarla Hannah’ya seslenişini, fısıltıya dönen sesini dinledi. “Şimdi düşününce, bu bana neden Adam’a tutunmamı, onu yakınımda tutmamı söylediğini açıklıyor aslında.”

“İyi de Hannah ölmemiş ki.”

“Bir bakıma ölmüş, en azından annesi için. Duvardaki fotoğraf sergisini görmüşsün işte, her yeri kaplıyor. Yoklama alır gibi asmış hepsini. Hannah bebekken, Hannah ergenken, Hannah liseden mezun olurken, Hannah ödül alırken. Sergiden çok anıt gibi.”

Bride, Booker’ın arkasına geçip omuzlarına masaj yapmaya başladı. “Orada bütün çocuklarının resmi var sanmıştım,” dedi.

“Öyle aslında. Ama Hannah’nın kiler açık ara önde.” Başını Bride’ın karnına dayadı ve içindeki, o ana dek varlığından bihaber olduğu gerilimi akıp gitmeye bıraktı.

Morallerin yükseldiği nekahet günlerinde Queen kafası hâlâ karışık olsa da konuşuyor ve yemek yiyordu. Söylediklerini takip etmek zordu çünkü coğrafya dersi anlatır gibi yaşadığı yerlerden bahsediyor, Hannah’ya hitaben hikâyeler anlatıyordu.

Bride’la Booker doktorun değerlendirmesinden hoşnuttu. “Çok daha iyiye gidiyor,” demişti doktor. İçleri rahatlamış, Queen taburcu olduğunda ne yapacaklarını planlamaya koyulmuşlardı. Üçünün birlikte yaşayacağı bir yer mi tutsalardı? Büyük bir karavan mı alsalardı? En azından Queen kendi kendine bakabilecek hale gelene kadar, çok da derinlemesine düşünmeden, hep birlikte yaşayacaklarını tahmin ediyorlardı.

Yakın gelecek için yaptıkları parlak planlar ağır ağır kardı. Ekranda titreşen şenlikli renklerdeki çizgiler aşağı indi,

inişlerine acil durum zillerinin müziği eşlik etti. Booker’la Bride sığ nefesler aldı Queen’in kan değerleri düşüp ateşi yükselirken. Hastaneden bulaşan, evini yerle bir eden alevler kadar sinsi, şeytani, baş belası bir virüs saldırıyordu hastaya. Queen biraz çırpındı, sonra, parmakları kıvrık, kollarını yukarı kaldırdı yalnızca kendisinin görebildiği bir merdivenin basamaklarına uzanmaya çalışır gibi. Derken kesildi hepsi.

On iki saat sonra ölmüştü. Tek gözü hâlâ açık olduğundan bu gerçekten şüphe duydu Bride. Booker önce teyzesinin gözünü kapadı, ardından kendi gözlerini.

Queen’in küllerinin hazır olmasını bekleyerek geçirdikleri üç gün boyunca nasıl bir vazo seçeceklerini tartıştılar. Bride küllerin şık ve pirinç bir kaba konmasını istiyordu; Booker ise gömülüp zamanla toprağı besleyecek daha çevre dostu bir şeyden yanaydı. En yakın mezarlığın altmış kilometre uzakta kaldığını, karavan parkında da uygun bir yer olmadığını keşfettiklerinde külleri nehre saçmaya, o vakte kadar da karton kutuda tutmaya razı oldular. Booker ritüelleri gerçekleştirirken yalnız olmakta diretince Bride arabada bekledi. Booker nehre doğru yürüyüp kül kutusunu sağ kolunun altında taşıyıp trompeti ise sol elinin parmaklarından sarkarken dikkatle ve endişeyle izledi onu. Ne yapacaklarını düşünmekle geçirdikleri son günlerde hiç olmadıkları kadar samimilerdi çünkü ikisinin de sevdiği üçüncü bir insandaydı akılları. Şimdi ne olacak peki, diye düşündü, ikimiz yeniden yalnız kaldığımızda, ki eğer kalırsak? Onsuz olmak istemiyordu, hem de hiç, ama mecbur kalırsa idare edebileceğinden emindi. Gelecekle başa çıkabilirdi.

Booker’ın, sevgili teyzesinin ardından gerçekleştirdiği tören ne kadar yürekten olursa olsun beceriksizceydi: Küller toprak toprak olmuştu ve nehre saçması zordu; müzikal anması da –“Kind of Blue”yu çalmayı denemişti– ahenkten yoksun ve

yavan olmuştı. Bu yüzden kısa kesti ve Adam'ın ölümünden beri hissetmediği bir üzüntüyle gri nehre fırlattı trompetini; o trompetini değil, trompeti onu hayal kırıklığına uğratmıştı sanki. Bir süre borazanın suda sürüklenişini izledikten sonra çimlere oturup alnını avcuna dayadı. Aklından geçenler bir cecet misali kasvetliydi. Queen'in ölebileceğini, hatta ölümlü olduğunu dahi hiç düşünmemişti. Teyzesinin ayaklarına bakım yapar ve nefesini dinlerken bile kendi derdindeydi çoğunlukla. Hayatı nasıl da altüst olmuştı şimdi taparcasına sevdiği teyzesinin ölümüyle, hem de kendi dikkatsizliği yüzünden, şu çağda somya yakan mı kalmıştı Tanrı aşkına? Saplanıp kaldığı çıkmaz eskiden onca zevk aldığı kadının ani dönüşüyle daha da vahim bir hal almış, üstelik kadın tek boyuttan üç boyuta varmış, talepkâr, cüretkâr, zeki biri olup çıkmıştı. Bunlar da bir kenara, cenaze töreninin hakkını verebilecek kadar yetenekli bir trompetçi olduğu fikrine nereden kapılmıştı sanki? Anmak, kutlamak ya da yas tutmak için müziğini dilini kullanabileceğini nereden çıkarmıştı? Çocukluk travması ne zamandır hayatın dalgalarından, akıntılarından uzağa atıyordu onu? Gözleri yanıyor ama ağlamayı beceremiyordu.

Queen'den artakalanlar hoş bir meltemin dokunuşuyla uzaklaştıkça uzaklaştı akıntıda. Gökyüzü, güneş ışığı vaadini gerçekleştirmek için fazla kasvetliydi, onun yerine sıcak rutubet gönderiyordu dünyaya. Booker içinde dayanılmaz bir yalnızlık ve derin bir pişmanlıkla ayağa kalkıp Jaguar'a, Bride'ın yanına gitti.

Arabanın içindeki sessizlik yoğun, amansızdı, belki ikisi de gözyaşı dökmediği, söyleyecek önemli bir şey bulamadığı için. Tek bir şey hariç.

Bride ölümcül sessizliği bozmadan önce derin bir nefes aldı. Ya şimdi, diye düşündü, ya da hiç.

“Hamileyim,” dedi berrak ve sakin bir sesle. Dosdoğru önüne bakıyordu, toprak ve çakıldan olma eski yola.

“Ne dedin?” Booker’ın sesi çatladı.

“Beni duydun. Hamileyim ve bebek senin bebeğin.”

Booker uzunca bir süre Bride’a baktıktan sonra Queen’in küllerinin halen bir iki öbek de olsa süzüldüğü ama trompetin gözden kaybolduğu nehre çevirdi gözlerini. Birini suda, ötekini ateşte, canıgönülden sevdiği iki kişiyi kaybetmişti. Bir üçüncüyü kaybedemezdi. Yüzünde bir gülümsemenin iziyle Bride’a döndü yine.

“Hayır,” dedi. “Bizim bebeğimiz.”

Sonra Bride’ın yaşamı boyunca hasretini çektiği eli uzattı ona, hak etmek için yalan söylemek zorunda olmadığı eli, güvenin ve şefkatin elini; kimilerinin aşk dediği o bileşimi. Bride, Booker’ın avcunu okşadı, parmaklarını parmaklarına kenetledi. Hafifçe öpüştüler inceden, sonra arkalarına yaslanıp sırtlarını sığır derisi yumuşak koltuklara bıraktılar. Ön camdan dışarıyı izlerken ikisi de düşlere daldılar, geleceğin ne getireceğini bildiklerinden şüpheleri yoktu.

Elinde olta kamışıyla, yalnız başına, başıboş dolaşan bir çocuk geçmedi o sırada oradan, tozlu gri arabanın içindeki yetişkinlere bakmadı. Eğer geçseydi çocuk, baksaydı, gülümsemelerinin ne kadar belirgin, gözlerinin ne kadar hül-yalı olduğunun farkına varırdı kesin, ama o mutluluk ışığının sebebini azıcık bile merak etmezdi.

Bir çocuk. Yeni bir hayat. Kötülüklerden, hastalıklardan uzak, kaçırılmayan, dayak yemeyen, tecavüze uğramayan, ırkçılıktan, aşağılanmaktan korunan, incitilmeyen, kendinden nefret etmeye itilmeyen, terk edilmeyen bir çocuk. Hatasız büyüyen. İyilikle. Öfkesiz.

Buna inanıyorlardı.

Sweetness

Burayı, Winston Barınağı'nı, şehir dışındaki o büyük, pahalı huzurevlerine tercih ederim. Küçük, sıcak ve üstelik daha ucuz; yirmi dört saat hemşire var başımızda, haftada iki kez de doktor geliyor. Altmış üç yaşımdayım henüz, köşeye çekilmek için fazla gencim yani, ne var ki sinsi sinsi ilerleyen bir kemik hastalığına tutuldum, dolayısıyla iyi bir bakım görmem şart. Can sıkıntısı bu halsizlikten de, ağrı sızılardan da daha beter ama hemşireler çok tatlı doğrusu. Bir tanesi ona büyükanne olacağımı söylediğinde tebrik etmeden önce yanağımdan öptü beni. Gülücüklerini görüp iltifatlarını duyan, taç giyeceğimi sanırdı.

Lula Ann'in gönderdiği mavi kâğıda yazılı notu gösterdim hemşireye. Gerçi Lula Ann, "Bride" diye imzalamış notu, ama hiç aldırmiyorum buna. Kelimeleri de lakayt geldi biraz. "Bil bakalım ne oldu S. Bu haberi vermek beni çok çok mutlu ediyor. Bir bebeğim olacak. Ben aşırı heyecanlıyım, umarım sen de heyecanlanmışsındır." Tahminimce heyecanın sebebi bebek, bebeğin babası değil, çünkü ondan hiç bahsetmiyor. O da Lula Ann kadar siyah mı acaba? Öyleyse bile benim kadar endişelenmesi gerekmeyecek. Ben gençken dünya böyle değildi çünkü, değişen bir şeyler var. Kapkara insanlar televizyona, moda dergilerine, reklamlara çıkıyor, hatta filmlerde başrol bile oynuyor artık.

Zarfın üstünde gönderenin adresi yok. Demek ki hâlâ kötü anneyim ben, onu büyütürken yaptığım gayet iyi niyetli ve aslına bakılırsa gerekli şeyler yüzünden öleceğim güne kadar cezalandırılacağım. Benden nefret ettiğini biliyorum. Bulduğu ilk fırsatta yalnız bıraktı beni o korkunç evde, bulabildiği en uzak yere gitti. Süslenip püslenip California'da önemli bir işe girmiş. Son gördüğümde o kadar iyi görünüyordu ki siyahlığını unutuverdim. Yine de ilişkimiz bana para göndermesinden ibaret. O paraya şükrettiğimi saklayacak değilim, bu sayede diğer bazı hastalar gibi ekstralar için yalvarmak zorunda kalmıyorum çünkü. Yeni bir iskambil destesi istediğimde gidip alabiliyor, salondaki eski püskü pis kartlara muhtaç kalmıyorum. Kendi özel yüz kremimi de alabiliyorum ayrıca. Öte yandan bu numarayı yuttuğum sanulmasın. Parayı benden uzak durmak ve vicdanından arta kalan kırıntıları rahatlatmak için gönderdiğinin farkındayım.

Kulağa huysuz ve nankörce geliyorsa sözlerim, bu kısmen altta yatan pişmanlıktan. Yapmadığım ya da yanlış yaptığım onca küçük şey yüzünden. İlk âdetini gördüğünde verdiğim tepkiyi hatırlıyorum. Ya da düştüğü veya bir şey düşürdüğünde onu azarladığım zamanları. Ev sahibimiz olacak o it hakkında boşboğazlık etmesin diye avaz avaz bağırdığımı. Tamam, inkâr etmiyorum. Doğduğunda siyah teni canımı sıktı, hatta tiksindirdi beni ve ilk başta düşündüm ki eğer... Hayır. Bu anıları aklımdan çıkarmalıyım, hem de hemen. Anlamı yok. Mevcut şartlar altında onun için elimden gelen en iyisini yaptım ben. Kocam bizi terk ettiğinde Lula Ann yük oldu bana. Epey de ağır bir yük, ama gayet iyi taşıdım.

Evet, sert davrandım ona. Orası kesin. O öğretmenlerin davasından sonra fazla ilgi çekince baş edilmez bir çocuk oldu. On ikisini bitirip on üçüne bastığı sıralar daha da sertleşmek zorunda kaldım. Her dediğime cevap yetiştiriyor,

pişirdiklerimi yemeyi reddediyor, saçlarını savurup duruyordu. Saçlarını ördüğümde okula gider gitmez açıyordu örgülerini. Yoldan çıkmasına izin veremezdim. İpleri elime aldım ve ona neler diyeceklerini, ne hakaretler yiyeceğini anlattım bir bir. Verdiğim eğitim biraz işe yaramış olmalı ama, değil mi? Baksanıza ne oldu sonunda? Zengin bir işkadını. İnanılır gibi değil.

Şimdi de hamileymiş. Aferin sana Lula Ann. Eğer anneliğin ninnilerden, patik ve bebek bezlerinden ibaret olduğunu sanıyorsan büyük bir şok bekliyor seni. Gerçekten büyük bir şok. Sen ve adı olmayan şu erkek arkadaşın, kocan, tek gecelik ilişkin ya da her neyinse ağzınız bir karış açık “VAY CANINA! Bir bebek!” diyorsunuz, değil mi? Agu gugu yaparsınız ne güzel, değil mi?

Dinle beni. Yakında öğreneceksin bunun neye mal olduğunu, dünyanın kaç bucak olduğunu, nasıl döndüğünü ve anne baba olduğunda nasıl değiştiğini bir anda.

Bol şans. Tanrı çocuğu korusun.

Afro-Amerikan edebiyatına yaptığı katkılar nedeniyle defalarca ödüllendirilmiş Toni Morrison, son kitabı *Tanrı Çocuğu Korusun*'da eritme potası ve çokkültürlülük gibi asimilasyon politikalarıyla Amerikanlaştırılmış yeni siyahi kuşağın psikolojisini irdeliyor. İnsanın hikâyesine çocukluğun ne şekilde yön verdiğini ve travmaların bazen onulmaz yaralara dönüşürken, bazen de kişi için nasıl sıçrama tahtası olabildiğini mercek altına alıyor.

Başarılı, özgüvenli ve yalnızca beyaz giyinerek teninin rengini özellikle öne çıkaran siyahi genç bir kadının yaşadığı ayrılık, geçmişindeki sevgiden yoksunluk ve kalp kırıklığıyla yüzleşmesine neden olurken, bir varoluş buhranına kapılarak aşkın peşinde gerçek benliğinin izini sürmesine yol açıyor.

Sevilen, *En Mavi Göz* ve *Merhamet* gibi etkileyici romanların yazarı Toni Morrison'dan, çocukluktan yetişkinliğe giden yolda sevgi, aile, başarı, arkadaşlık ve güven gibi hatırı sayılır konuları ele alan incelikli bir anlatı...

"Bir çocuğa ne yaptığınız önemlidir."

15 TL

► selyayincilik f selyayin @selyayincilik
www.selyayincilik.com